

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.
4

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 122

AMICOM
ΕΛΛΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

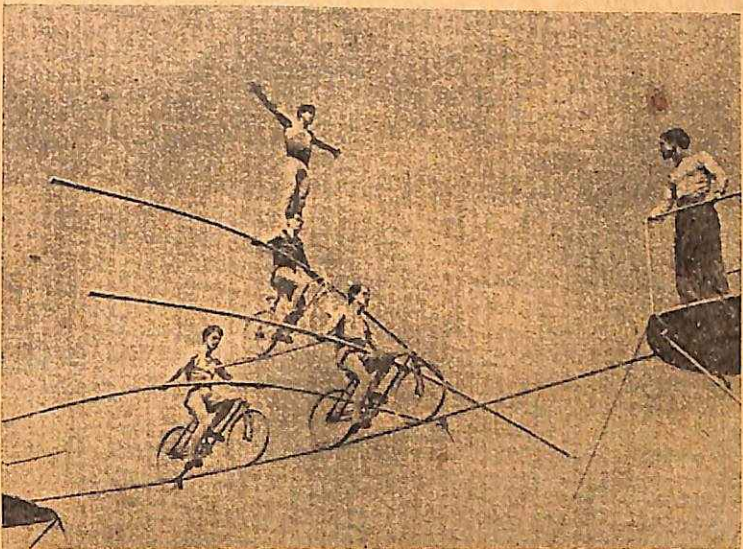
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

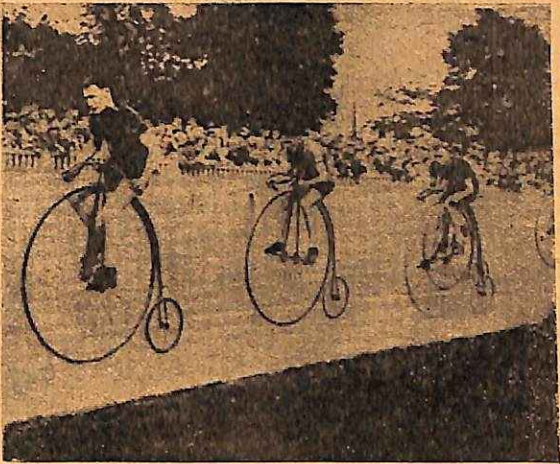
ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

Τὸ πῶς ἐπικίνδυνον ἀκροβατικὸ γύμνασμα Δύο ποδηλάται τρέχουν ἐπάνω εἰς ἓνα σύρμα, ἐνῶ ἄλλος ἔχοντας ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν ἓνα ἀκροβάτην προχωρεῖ ἐπὶ ἐνὸς σχοινίου δεμένον ἀπὸ τὰ σώματα τῶν πρώτων.

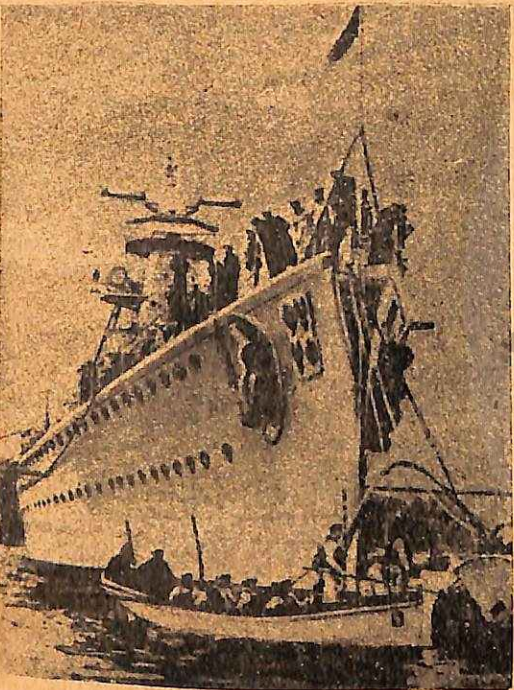

Μία φωτογραφία ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἀγῶνες μονοκύκλων εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὰ τροχοφόρα αὐτὰ ἐφευρέθησαν κατὰ τὸ 1868.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τῆς 2
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-35
ΑΡΙΘ. 36017

Τὸ θωρηκτὸν «Ναύαρχος κόμης Σπέε» τὸ τελειότερον τοῦ εἶδους του, ἐκτοπίσματος 10.000 τόννων

Οἱ τέσσαρες Ράς τῆς Αἰθιοπίας. — ἈΝΩ : Ὁ ράς Μουλουνκέτα καὶ ὁ ράς Ἰμρού. ΚΑΤΩ : Ὁ ράς Κάσσα καὶ ὁ ράς Σεγιούμ.

Τὰ φαιδρά τῆς εβδομάδος

Εἶχαμε κίνησι πολλή
Τὴν παρελθούσαν εβδομάδα
Φούρια μεγάλη καὶ ζαλάδα
Κι' ἰσως φοβήθηκαν πολλοί,
Μήπως, παράγοντες τρελλοί,
Κάμουν καμμία κουτουράδα...
Ἀλλά, παρήλθεν ὁμαλὴ,
Ὅπερ, νομίζομε, δηλοῖ
Πῶς τώρα πλέον στὴν Ἑλλάδα,
Ποῦ 'ναι τὸ στράτευμα θεριό
Καὶ δὲν μπορεῖ νοικιριό,
Νὰ κἀνὴ μὲ πολιτικούς,
Καὶ πάντα τοὺς κυττὰ λοξά,
Τώρα, πού βρῆκε Μεταξῶ,
Κάθεται, δίχως νὰ τὸ ἀκοῦν
Κι' ἐπαναστάσεις νὰ σκεφτῇ...
Κι' ἔτσι, ἡ κατάστασις αὐτῇ,
Ποῦ ἦταν κεραμιδαριό
Ἐλπίζομε θὰ γιάνη...
Κι' ὅλοι θὰ κάνουν τὸν κορηό...
Γιατί, —υἰάρεσι καὶ γιὰτί—
Φοβάται ὁ Γιάννης τὸ θεριό
Καὶ τὸ θεριό, τὸν Γιάννη!...

Αοιπόν, εὐρήκανε δουλειά
Οἱ ἀρχηγοί μας ὅλοι.
Πηγαίνουνε στὸν βασιλῆα
Καθημερ' νῆ καὶ σκόλη
Καὶ ὅλο τὸν ἀπασχολοῦν
Κι' ὅλο σοφία τοῦ πλουτοῦν,
Λέγοντάς του ἄρες—μάρες
Κάθε εἵδους κουταμάρες!...
Ὅλοι κατάλογο βαστούν,
Μὲ μερικά ὀνόματα
'Απ' ὅλα πιά τὰ κόμματα,
Μὲ ὑπουργοὺς κι' ὑφυπουργοὺς...
Γι' ὅλοι Γκουβέρνο εὐελπιστοῦν
Καὶ πετραχήλια μὲ λαγοὺς
Τάζοντας μὲ τὰ χεῖλη
Λαγοὺς μὲ πετραχειλία!...

Κι' ἐνὸς ἐγίνοντο αὐτά,
Ὁ βασιλεὺς ὀρθά-κοφτά
Τὸν Δεμερτζή φωνάζει
Κι' ἔρχεται ὁ λεγάμενος
Συρνάμενος-κουνάμενος
Ἀλλὰ γεμάτος νάει...
—Ἐλα!... τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς
Ποῦ εἶσαι γνώστης τῆς δουλειᾶς
Καὶ ἴσ' τοὺς ἀτζαμηδες...
Ἐλα, κι' ἄς πάρουνε πανί
Αὐτοὶ οἱ διάφοροι τρανοὶ
Σοφουλο—Παναγιῆδες!...

Κι' ὁ Δεμερτζής, ἦτιν γραφτό
Ἔτσι νὰ τοὺς τὴν φέρη
Κι' ἀξία ἄς μὴν τοῦ δίνανε.
Καὶ μὲ τὸ κόλπο του αὐτό
Οἱ ἀτυχεῖς ἐμείνανε
Μὲ τὰ χαρτιά στὸ χέρι,
Πλὴν τοῦ Σοφουλῆ φυσικά
Ὅστις, ὡς λέν ἱταλικά
Ἐμεινε ἐκ τῆς συμφορᾶς,
Λὰ πίπα ἴν μπόκα, ὁ φουκαράς!...
Μ' ἄλλους λόγους δηλαδή,
Τὸ καὶμένο τὸ παιδί,
Ἐμεινε μ' ὅλο τὸ κόμμα

Μὲ τὴν πίπα εἰς τὸ στόμα!...

Στὸ περιστέρι ἀναβρασμός
Καὶ σάλος καὶ κατακλῆσμός
Τὴν Ἀρμενίδα Φετυχιά
Τρεῖς τὴν ἐκλέψαν, τὴν φτωχεῖα,
Ὡσὰν νὰ λέμε ἀλλοιώτικα
Τρία παιδιά βολιώτικα
Ποῦ πῆραν τὴν Ἀννούλα
Μὲ τὰ προικιά της οὐλαί!...

Ἦταν στὸ σπῆτι τοῦ Πορὸς
Ἡ Φετυχιά ἡ Ἀρμενίς
Εἶχε περάσει δὲ καιρὸς
Κι' ὁμως δὲν τὸ ἔφερε κανεὶς
Μὰ τρεῖς λεβέντες τοῦ κλαριοῦ
Κάτοικοι τοῦ Περιστεριοῦ,
Στὸ σπῆτι μπῆκαν ξαφνικά
Ἐνὸς ἡ γνώστη μὲς δεσποινίς
Ἡ Φετυχιά ἡ Ἀρμενίς
Ἦτανε μὲ τὰ νυχτικά!...

Ξάφνου ἐπεμβαίνει ὁ Πορὸς
Ἀνδρῶπος ντόπιος καὶ γερός
Κι' ἔρχονται λοιπὸν στὰ χεῖρα
Καὶ τραβᾶνε τὰ μαχαίρια!...
Τρέχει τὸ αἷμα κρουνηδόν
Ἀπὸ τὸ σπῆτι σὴν δδὸν
Καί, ὅπως σὲ καιρὸ παλιό,
Ἔγινε τέτοιο μακελειό,
Ποῦ τὰ ἔλεγον οἱ φίλοι
Πίνοντας τὸ χαμομήλι,
Στὸ μικρὸ τους καφενεῖον :
—Γιὰ νὰ βάλουν μιά στὸ χέρι
Ἔγιναν στὸ Περιστεριό
Αἱ σφαγαὶ τῶν Ἀρμενίων!...

Στὰς Ἀθήνας κάποιος ἄλλος
Μᾶς ἀπασχολεῖ μεγάλως
Ποῦ θεᾶται μὲ πολὺ ὄρεο γκοῖ—σουρι
Καὶ μοντέρνο ἐπανωφόριο βαρύ...
Πάντα ἔχει ἐν τῇ παλάμῃ
Εὐτραφὲς μπαμποῦ καλὰμι
Στὸ κεφάλι του μπερὲ
Καὶ γυρνᾷ στὰ καμπαρέ,
Εἶναι νέος μὴ μοῦ ἄππου
Μὲ μορφήν κανδηλανάπτου!...

Ἀντικείμενον πολλῶν θερμῶν ἐρώτων
Ὅταν ὅλες τὸν κυττοῦσαν καὶ ἠρώτων,
Ὅποιος ἤξερε ἐπιθυροῖεν ἀσμένως
Πλὴν, ὀλίγον χαιρεκᾶκος :
—Καλέ... εἶναι ὁ ξουρισμένος
Ὁ Φωτόπουλος ὁ διάκος!...

Πιστεύω νὰ ἐμάθατε ὅλες κι' ὅλοι
Πῶς ἔρχεται ὁ Μουχσίν ἀπὸ τὴν Πόλιν
Ὁ μέγας ρεζίσερ ὁ Τοῦρκος
Ἀρκοῦντως μεγαλοπρεπῆς
Ὁλίγον φουσκωμένος κοῦρκος
Καὶ στὶς γυναῖκες, ἀρκετὰ ἐπιρρεπής!...

Θὰ συγκινηθοῦν πού λέτε
Αἱ διάφοροι συμπερῆται
Κι' ἐπισκέψεις θὰ τοῦ κάμουνε πολλὰς

Γιὰ ν' ἀκούσουν τὰς σοφὰς του συμβουλὰς!
Εὐτυχὴς ὁ Τοῦρκος, λίαν
Θὰ προβῇ εἰς διδασκαλίαν
Κι' οἱ συμπερῆτες οἱ καὶμένες
Ἰσως βγοῦν... ξεσκολισμένες!...

Ἴταλοι ἀεροπόροι μετὰ θάρρους
Βομβαρδίζουν τοὺς «βαρβάρους»
Ρίχνουνε καὶ βόμβα μία
Σ' Ἀγγλικά νοσοκομεῖα!...
Βόμβαι πέφτουνε πολλὰι
Καὶ φονεύονται τὰ πλῆθη
Κι' ὁ φτωχὸς ὁ Χαϊλὲ
Εἶπεν ὅταν ἠρωτήθη :
—Μὴν τρομάζετε ὑπῆκοοι καλοὶ,
Μὴν τρομάζετε μὲ τὸν βομβαρδισμό
Στοὺς βαρβάρους, οἱ προστάται Ἴταλοι
Στέλνουνε... «πολιτισμό»!...

Ἀπὴρησαν οἱ φοιτηταί,
Κι' εὐθὺς χωρὶς πολὺ ν' ἀρκοῦν
Τῶν γυμνασίων μαθηταί
Μὲ τὴν σειρά τους ἀπεργοῦν...
Πιστεύεται καλοῦ κακοῦ
Πῶς δὲν θὰ ὑστερήσουν
Κι' οἱ μαθηταὶ Δημοτικοῦ
Ἐπίσης θ' ἀπεργήσουν...
Καὶ ἂν διεξαχθῇ καλῶς
Καὶ τούτῃ ἡ ἀπεργία
Θὰ ἀπεργήσουν ἀσφαλῶς
Τὰ νηπιαγωγεῖα...
Κι' ἔτσι λοιπὸν μὲ τὴν σειρά,
—Παρήγορον σημεῖον—
Θὰ βγοῦν στοὺς δρόμους τὰ μωρὰ
'Απ' τὸ Βρεφοκομεῖον!...

Ἴδου κι' εἰδήσεις μία
'Απ' τὴν Ἀστυνομία :
'Αφελῶς καὶ ἡλιθίως
Ὁ Πετρόπουλος ὁ θεῖος
Τὸ ἀνίψι του ἀγαποῦσε
Καὶ μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά
Τοῦδινε τοῦ μαγαζιοῦ του
Νὰ κρατᾷ τὰ κλειδιά
'Ο Πετρόπουλος ὁ θεῖος
'Αφελῶς καὶ ἡλιθίως...
Καὶ τὸ ἀνίψι πού ποθοῦσε
Τὴν ἀγάπην του τὴν τόση
Νὰ τοῦ τῇ ἀνταποδώσῃ
Εἶχε φτιάξῃ συμμορία
Μ' ἄλλους μερικὸς μαζί
Καὶ σὲ πρώτην εὐκαιρία
Τοῦ ἀδείασε τὸ μαγαζί...
Κι' ὁ Πετρόπουλος ὁ θεῖος
Τώρα τίποτε δὲν λέει
'Αλλὰ κλαίει, κλαίει, κλαίει
'Αφελῶς καὶ ἡλιθίως
'Ο Πετρόπουλος ὁ θεῖος!...

Αὐτὰ λοιπὸν πρὸς τὸ παρὸν
Ἐγιναν στὴν Ἑλλάδα
Καὶ γι' ἄλλα, ἔχομε καιρὸν
Τὴν ἄλλην ἐβδομάδα!...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Χθὲς συνήντησα ἓνα παιδικόν μου φίλον. Εἶνε γέρος κοτσανάτος, ἀλλὰ πάντοτε γέρος :
—Καλὰ εἶνε τὰ ὠραῖα γεράμα!α, μοῦ λέγει αὐταρέσκως.

—Προτιμῶ τὰ ἄσχημα νειάτα, τοῦ ἀπαντῶ.
Δὲν εὐχαριστήθη, φαίνεται, ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν μου κι' ἀπεχαιρετίσθημεν χωρὶς ν' ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν μνήμην μας, ὅπως συμβαίνει συνήθως, σκηνᾶς τοῦ παρελθόντος.
Δὲν λησμονῶ, ὁμως, τὸ πρῶτόν του εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζα ἐν ὅλῃ τῇ ψυχολογικῇ του λεπτομερείᾳ καὶ τὸ ὁποῖον σὰς ἐμπιστεύομαι :

Ἀπὸ τὸ σπῆτι του, διὰ νὰ πάῃ στὸ Γυμνάσιον τῆς Πλάκας, ἓνα μόνο δρόμον εἶχε ν' ἀλλάξῃ. Αὐτὸς ὁμως, προτιμοῦσεν ἓνα στενὸ σοκάκι, πού δὲν τὸν πῆγαινε, βέβαια, συντομώτερα, εἶχεν, ὁμως, ἓνα ἄλλο προτέρημα : Εἶχεν ἓνα σπιτάκι καὶ τὸ σπιτάκι αὐτό, ἓνα παραθυράκι καὶ τὸ παραθυράκι αὐτό, κάθε πρωὶ στὰς 8 παρά 1)1 πού περνοῦσε, δύο μικρὲς συμμαθήτριες καὶ πολὺ φιλενάδες πού διάβαζαν. Εἶχαν ἐπαναλήψει!.

Πότε ἡ μία, πότε ἡ ἄλλη, κρατοῦσε τὸ τετράδιο καὶ ἄκουε τὴν ἄλλη πού ἔλεγε.

Μόλις ἐπλησίαζε στὸ παραθυράκι αὐτό, ἔσκυβε τὸ κεφάλι του κάτω—ὅλα τ' ἀγόρια εἶνε μποῦφοι—καὶ κύτταζε τὰ βήματά του, πού κάθε τόσο τρίλιζαν. Τὴν ὥραν, ὁμως, πού θὰ ἔστρεφε τὸ στενὸ, ἐγύριζε τὸ κεφάλι του καὶ ἐρριχνε μιά μονάχα βιαστικὴ ματιά στὸ παράθυρο.

Μιά φορά, εἶδε πῶς εἶχαν γυρίσει τὰ κεφαλάρια τους καὶ τὸν κύτταζαν πού θάστρεφε τὸν δρόμο. Τὴν ἄλλην μέρα χαμογέλασαν. Τὴν τρίτην μέρα τοῦ κούνησαν τὸ τετράδιο ἔβγαλε κι' αὐτὸς τὸ καπέλλο του καὶ τῆς ἐχαίρετρε ἀπὸ μακρὰ. Τὴν ἄλλην μέρα, ὑστερα ἀπὸ τὰ πρᾶξιμοκῆματα αὐτά, ἅμα τ' ν εἶδαν ἀπὸ μακρὰ πού φάνηκε στὸ στενὸ, τσακίστηκαν νὰ μποῦν μέσα.

Τὸ πρῶτὸ πέρασε δειλὰ-δειλὰ, ξύνοντας σχεδὸν τὸν τοῖχο. Αὐτὲς, ὁμως, ἦσαν δύο. Ἐσκυψαν καὶ σὺν καὶ νᾶθελαν νὰ ποῦν· μὰ τραβοῦσε ἡ μιά τὴν ἄλλη καί, ξεκαρδισμένες στὰ γέλια, μπῆκαν μέσα...

Θύμωσε καὶ ἔκανε τρεῖς μέρες νὰ περᾷ.

Ὅταν ξεθύμωσε καὶ πέρασε μὲ ἀδιαφορίαν τάχα καὶ ἀπάθειαν, ἀκούει μιά φωνή—τι γλυκερὰ φωνή—πὺ πὺ—νὰ τοῦ λέει :

—Γιατί τόσο σοβαρός ;
Νέο κρύψιμο καὶ κατρακύλιμα καρέκλας πάλιν...

Ἦτον Παρασκευὴ τὸ Σάββατο δὲν πέρασε.

Τὴν Δευτέρα πρωὶ, μόλις ἀντίκρυσε τὸ στενὸ, εἶδε πῶς τὰ κορίτσια, ἀνὰ νὰ εἶνε στὸ παράθυρο, ἦσαν στὴν πόρτα.

—Θάρρος! εἶπε μέσα του. Θὰ περάσω καὶ θὰ τῆς χαιρετίσω καὶ ἂν μοῦ ποῦν κανένα δειλὸ-δειλὸ καλημέρα σας. θὰ σταθῶ κοί θὰ τοὺς μιλήσω. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ φοβοῦμαι ἔτσι! θὰ μὲ πάρουνε καὶ γιὰ κουτό.

Μόλις πλησίασε, ἡ μιά ἀπ' αὐτὲς, ἡ ζωηρότερη—εἶνε ἀνάγκη νὰ πῶ πῶς ἦταν ἡ μελαχροινή—κύτταζοντας καὶ διορθώνοντας, τάχα, τὴν ποδιά τῆς φιλενάδας τῆς καὶ σὺν νὰ μιλοῦσε τάχα σ' αὐτήν, τοῦ λέει :

—Τι γενήκατε πάλιν τρεῖς μέρες!...

Καὶ ἐξακολούθησε νὰ διορθῶν τὴν ποδιά, πού δὲν εἶχε τίποτε γιὰ διόρθωμα.

Τότε λέει κι' αὐτὸς, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, μὲς τὰ δόντια του :

—Τρεῖς μέρες, δὲν θυμοῦμαι ΠΑΝΘΕΟΝ

τὶ ἐγίνα· τρεῖς νύχτες, ὁμως, ἐγὼ τὸ ξέρω!...

Καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἦταν ἡ πρώτη του ἐκ τοῦ συστάδην μάχη πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον. Γιὰ μιά στιγμὴ τὸ αἷμά του εἶχε συγκεντρωθῇ στὸ κεφάλι καὶ χτυποῦσαν τὰ μηλῖγγια του. Τάχασε τόσο, πού δὲν ὑπελόγισε καλὰ τὴν στροφή πού θάκανε βιαστικά στὸ τέλος τοῦ δρομίσκου καὶ χτύπησε στὸν τοῖχο.

Τὴν ἄλλην μέρα—πῶς ἀρκοῦν νὰ ξεμερώσουν μερικὲς μέρες!—μόλις ἀντίκρυσε τὸ ὠραῖο σπιτάκι, τῆς εἶδε πάλιν στὸ παράθυρο.

Μόλις ἐπλησίασε, ἡ μελαχροινὴ μπῆκε μέσα—ἦταν ἡ ἀράδα τῆς ἄλλης, φαίνεται—ἡ ἄλλη δέ, ἡ ξανθὴ, ἔρριξε ἓνα διπλωμένο χαρτάκι καὶ τραβήχθηκε κι' αὐτὴ μέσα, γλυστερὰ σὺν πετρόψαρο.

Αὐτὸς ἔκανε πῶς σκόνταψε, σκόρπισε χάμω τὰ τετράδιά του καί, μαζεύνοντας αὐτά, πῆρε καὶ τὸ μυρωδάτο χαρτάκι... Γυρίζει στὸ στενὸ, κυττάζει δεξιά, ξεροβὰ, μπρός, πίσω, ψηλά, χαμηλά—ὡς καὶ χάμω κύτταξε—καὶ ἅμα ἐβεβαιώθηκε πῶς δὲν τὸν βλέπει κανεὶς, ἀνοίξε τὸ χαρτάκι!...

«Ποῖαν ἐκ τῶν δύο ἀγαπᾷς;»

Νὰ τί ἔλεγε τὸ χαρτάκι.

Τὸ τί ἐπαθε ἡ ψυχὴ του, αὐτὴν τὴν ἡμέρα, δὲν λέγεται. Ὁ καθηγητὴς τῆς Γεωγραφίας τὸν ἐρώτησε πού εἶνε ὁ Σαρωνικὸς κόλπος καὶ αὐτὸς τοῦ εἶπε :

—Στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα!.

Τὰ γέλια τῶν συμμαθητῶν του νομίζει κανεὶς πῶς ἀκόμη ἀκούονται.

—Κοῖμα στὸν πατέρα σου!... περιορίστηκε νὰ τοῦ πῇ ὁ καθηγητὴς κι' ἐρώτησε ἕναν ἄλλον· ὅλλὰ μὲ μιά φωνὴ ἀποκρίθηκε ὅλη σχεδὸν ἡ τάξις!...

«Ποιὰν τῶν δύο», λοιπόν; Τὸν ἔβλεπον ἡ τὸ χρυσάφι; Τὸ μυστήριον ἡ τὴν ἀποκάλυψιν;... Τῆς γραμμῆς ἡ τὸ χρῶμα; Τὰ μεσάνυχτα—πού ἀπὸ τὸ σκοτάδι δὲν βλέπεις τί δρόμο νὰ πάρης—ἡ τὸ θαμβωτικὸ μεσημέρι, πού ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς πάλιν χάνεις τὸ δρόμο σου;

Ἐρώτησε τὰ βιβλία τοῦ σχολείου, πού εἶχε διαβάσει φανερά στὴν λάμψι τῆς ἡμέρας καὶ στὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ δέντοῦ εἶπαν τίποτε. Ἐρώτησε τὰ βιβλία, πού εἶχε διαβάσει κρυφὰ τὴ νύχτα, ὅταν ὅλοι ἐκοιμῶντο, καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν βοήθεια τοῦ μικροῦ καντηλιῶν του, καὶ τοῦ εἶπαν πολλὰ ἀνώφελα.

Σὰν ρώτησε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τοῦ εἶπε μὲ πολλὰν εἰλικρίνειαν :

—Καὶ τῆς δύο!

Τὸ πρῶτὸ πού πέρασε καὶ ἦσαν στὸ παράθυρο σκυμμένες ἐπάνω στὸ βιβλίον τους—νὰ πού ντράπηκαν κι' αὐτὲς!—ἔρριξε κι' αὐτὸς τὸ διπλωμένο χαρτάκι μέσα στὴν πορτίτσα τους :

«Καὶ τίς δύο!»

Τὴν ἄλλην μέρα ξαναπέρασε... Τὸ παράθυρο ἦταν κατὰκλειστο, καὶ οὔτε ἔα ἀνοίξε πιά σὺς 8 παρὰ τέταρτο.

—Γιατί τόσο σοβαρός!...

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Ηταν καλός άνθρωπος ο Γιάννης Συρίγος, καλός μά χαρτοπαίκτης. Πολύ δειλός και περήφανος μαζί, νιρεπότανε να ζητήσει άμα έμνε δίχως λεπτά. Καί έμνε συχνά. Τότε ή γυναίκα του και τὰ δυο μικρά παι- δια του κοιμώντουσαν χωρίς φως.

Τόν παλιό καιρό ήταν δουλευτής και μάλιστα καλός. Μά δουλειά και χαρτί δέν πάνε μαζί. Πολλές φορές ξευ- χτισμένος στο χαρτί άργησε τὸ πρωί νά πάη στη δουλειά του και τὸν πάσανε.

Μιά μέρα ἀπὸ τς πολλές, πού είχαν μείνει πάλι πανί με πανί, είπε στη γυναίκα του.

— Δέν πᾶς στὸν κουμπάρο τὸ Θανάσο νά ζητήσης, πού είναι πλούσιος ;

— Γιατί νά πάω ἐγώ και δέν πᾶς ἐοῦ, πού είσαι άντρας ;

Αὐτὸς νευριασμένος ἀπὸ τὴν ξαγρύπνια και τὴ χασούρα, τῆς ἀπήντησε με μιά βλαστήμια.

— Βέβαια δέν ξέρεις πού πρέπει νά πᾶς νά ἐργασθῆς και σάν ὅλους τοὺς άνδρες νά φέρης χρήματα γιά τὴ γυ- ναίκα και τὰ παιδιά σου. Τί θά γίνουν αὐτὰ τὰ ἔρημα. Πάν

τοτε ήσουν δειλός και γι' αὐτὸ στη ζωὴ σου δέν εί- δες ποτέ χαίρι, και προ- κοπή !

Πῆγε κάτι ἄλλο νά τῆς πῇ, κάτι ἄλλο χειρότερο, μά ἔξαφνα σάν νά θυμήθη- κε με μιάς ὅλα τὰ βάσανά του, σάν νά τὸν σώρισαν χρόνων συμφορές, ἔπεσε

στο κρεβάτι και ἄρχισε νά κλαίη σάν μωρὸ παιδί. Ἐ- κείνη τὸν λυπήθηκε και πῆγε στὸν κουμπάρο τοὺς τὸν Θανάσο.

Τὸ ἄλλο βράδυ είχαν στὸ σπῆτι ψωμί και προσ- φάγι. Τῆς πῆρε και αὐτὸς μερικά τάλλαρη νά πάη νά παίξῃ. Ὅταν τὰ ξημε- ρώματα γύρισε πάλι χαμέ- νος τὴν ξύπνησε.

— Κάτι συλλογισμό- να, τώρα πού ἐρχόμουνά σπῆτι.

— Νά πῶ ἐγώ τί συλλο- γιζόσουν ; τὸ ἔρω! Πῶς ἂν ἔβαζες στὸ τριό και ὀχιστὴ ντάμα, θά είχες κερδίσει πολλές χιλιάδες.

— Ὅχι, ἀπὸψε συλλογίζομουν κάτι ἄλλο. Τῆς λέει ἄγρια.

— Τί λοιπόν ;

— Πῶς διάολο ὁ κουμπάρος Θανάσος, σοῦ ἔδωκε με τό- ση εὐκολία τὰ χρήματα ;

— Αἱ, τοῦ είπα τὴν κατάντια μας, μάς λυπήθηκε και μοῦ ἔδωκε, ἂν και ξέρει πῶς θά είναι δανεικά κι' ἀγύριστα.

— Δανεικά και ἀγύριστα, αὐτὸ λέω κι' ἐγώ ! Και τί συμ- φέρον ἔχει αὐτὸς νά μάς χαρίσῃ χρήματα ;

— Αἱ μάς πόνεσε ὁ κακομοίρης και τὸ μεγαλύτερό μας μάλιστα τάγορί πὺ τῶχει βαφτίσει.

— Τίποτε ἀπ' αὐτὰ, κάτι ἄλλο συμβαίνει! Κι' ἐγώ ὁ κου- τὸς πῆρα αὐτὰ ι' ἄτιμα λεφτά, και πῆγα νά παίξω ! Ἐφα- γαν ἀπ' αὐτὰ τ' ἄθῶα παιδιά μου !

— Τί θέλεις νά πῆς, τί βάζεις στὸ μυαλό σου ;

— Αὐτὸ πού κατάλαβες, αὐτὸ πού ξέρεις, αὐτὸ πού...

— Ἀς μὴ μ' ἔστελνες.

Τότε ὁ Γιάννης ἄγριεψε γιά τὰ καλά.

— Ὅστε τ' ὁμολογῆς πῶς... Ἐπειδὴ σ' ἔστειλα, ἔπρεπε δηλαδὴ ἐσὺ νά τοῦ κάνεις τὰ χατήρια του, αὐτοῦ τοῦ πα- λ, ανθρώπου ! Γι' αὐτὸ ἐγώ σ' ἔστειλα ;

— Μά με τὰ σωστά σου είσαι, Γιάννη, πῶς ἐγώ... δέν με ξέρεις ;

— Ἀφοῦ τ' ὥμοι' ὀγησες ; Τὸ είπες... ἂς μὴ σ' ἔστελνα.

— Ἀς μὴ μ' ἔστελνες ἀφοῦ σοῦ μπαίνουν τέτοιες ῖδες ; Αὐτὸ ἤθελα νά σοῦ πῶ, ἡ κακομοίρα.

— Βέβαια, τί θά πῆς τώρα ἄτιμη ! Ποιὰ γυναίκα, μωρή, ἁμαρτάνει και τὸ λέει ; Ποιά ;

Λέγοντας αὐτὰ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ ἔμπλεκα ὀλόξανθα μαλλιά της και τὴν ἔσυρε ἀπ' τὸ κρεβάτι χάμω στὸ πάτωμα.

Ξύπνησαν και τὰ παιδιά τρομαγμένα και φώναζαν :

«Μαμά, μαμά !» Καί ἔπεφταν ἂ ὁ πάνω της και τὴν φι- λοῦσαν. Ὁ μικρὸς μέσα στοὺς λυγμούς του ξεφώνιζε.

— Ὅχι, μὴν σκοτώσης τὴ μαμάκα, πού μάς ἔφερε ἀ- πόψε φαγάκι.

Μιά μέρα, πολὺν καιρὸν ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή, τῆς λέει ὁ άνδρας τῆς :

— Δέ ζητᾶς και τοῦ γείτονά μας τοῦ Κωστῆ νά σοῦ δώσῃ. Αὐτοῦνοῦ δέν τοῦ γυρέψαμε ποτέ.

— Ἀ, ὄχι ! Αὐτὸ μάς ἔλειπε νά κάνουμε !

— Και γιατί ; Δέν εἶναι ντροπὴ, μερικά τάλλαρη μονά- χα. Νά σοῦ πῶ, αὐτοῦνοῦ δέ δυσκολεύομαι νά τοῦ ζητή- σω κι' ἐγώ, τόσο ἡμερος και καλὸς πού εἶναι...

Τοῦ μιλᾶς και κοκκινίζει. Αὐτὸς, μάτια μου, εἶναι χειρότερος ἀπὸ μένα ! Ἀ- μα τὸν ἀνταμῶσω στὴν αὐλή, θά τοῦ κάνω μονά- χος μου λόγο.

— Ἀ, ὄχι σέ παρακαλῶ σ' αὐτὸν ὄχι, ποτέ.

— Καί γιατί σ' αὐτὸν ὄχι ; Γιατί σ' ὅλους τοὺς ἄλλους και σ' αὐτὸν ὄχι ;

Ἐγὼ λοιπὸν θά τοῦ ζη- τήσω !

— Ὅχι, νά χαρῆς ὅ,τι θέλεις... Δούλα νά πάω νά γίνω νά σοῦ φέρω ἀπ' ἄλλον, μά ἀπ' αὐτὸν ποτέ.

— Αἱ γιατί ; Κάτι τρέ- ρωμένο σοῦ ;

— Πάλι τὰ ἴδια, πάλι κακὲς ἰδέες σοῦ περνᾶνε ! Τὸν ἕναν τὸν ἔχω γιατί τοῦ ζητῶ, τὸν ἄλλο γιατί

δέν τοῦ ζητῶ... ἴσια — ἴσια, ἂν τὸν είχα δέν θά δυ- σκολεύομουνά.

— Ὅχι, γιατί τὸν ἀγαπᾶς, μά δέ θέλεις φαίνεται... Λοι- πὸν ἐγώ θά πάω νά τοῦ ζητήσω πολλὸ, πάρα πολλὰ.

Καί ἀνοίξε τὴν πόρτα νά φύγῃ. Αὐτὴ τὸν ἔσταμάτησε μ- ὀλη τὴ δύναμή της.

— Ὅχι μὴ, νά χαρῆς ὅ,τι θέλεις, δέν εἶναι σωστό, εἶνε...

— Τί εἶναι ; Ἀτιμία ; Πέστο λοιπὸν πόρνη, ὁμολόγησέ το.

Ἐπείσε στὰ γόνατά του, και με λυγμούς τοῦ ψι- θύρισε :

— Ἐσὺ φταῖς γιά ὅλα.

— Ἐγώ ; Γιατί ;

— Θά στὰ πῶ ὅλα. Θυμᾶσαι τὴ βραδυὰ πού είχα πάει στὸ Θανάσο τὸ κουμπάρο μας κι' ἔφερα χρήματα και με ὀ- ποψιάστηκες ἄδικα ; Δέν με πῆστευες τότε ὅ,τι κι' ἂν σοῦ

είπα κι' ἄγριεμμένος μουλέγες : Ποιὰ γυναίκα μωρὴ ἁμαρ- τάνει και τὸ λέει ; Νά λοιπὸν πού ὑπάρχουν γυναίκες πού ἁμαρτάνουν και τὸ λένε ! Θά στὰ πῶ ὅλα, ὑπομονή ! Πῶς

ξημερώθηκα ἐκείνη τὴν τρομερὴ νύχτα ; Τὸ σῶμα μου μαῦρο, γεμᾶτο πληγές, τὰ παιδιά κατατρομαγμένα... Αὐτὸς

είχε ἄρρωστο τὸ δικό του τὸ παιδί, ἀναγκάστηκε νά πάω. Ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νά τὸ περιποιηθῇ ; Ἦταν δέν ἦταν

χρόνος πού είχε χάσει τὴν τρομερὴ νύχτα ; Μὲ είδε στὰ χάλια πού είχα και με ρώτησε «τί ἔχω». Ἡῶρα κάποιον νά πῶ

τὸν πόνο μου, τὴν ἀδικία πού μοῦκανε, είχε κι' αὐτὸς τὸν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Σ' ἓνα βιβλιοπωλεῖο συνήντησα τὴ δε- σποινίδα πού ἄρχισε τώρα νά διαβάξῃ.

Τὸ ἓνα γυνὸ της μπρατσάκι χρώματος σοκολάτας ἦτο φορτωμένο με διάφορα νεό- βγαλτα βιβλία. Τὸ ἄλλο ἦταν ἐλεύθερο.

— Διαβάζετε πολὺ ; Τὴν ἐρώτησα.

Τὸ σοφὸν δεσποινίδιον κατέβαλε μίαν τρομερὰν προσπάθειαν διὰ νά ἀπαντήσῃ.

Κατάλαβα ὅτι ἔψαχνε νά εὕρῃ ὀρισμένες φιλολογικὲς λέξεις. Ἐπὶ τέλους κατ' εὐρή- νει και εἶπε ἁγᾶ, ἁγᾶ και με κόπο :

— Ὅταν βρισκω κάτι καλὸ, πού νά μὴ πηγαίνῃ ἐνάντια στὴν ἀλήθεια και στὴν τέχνη, τὸ διαβάζω με πολλὴ μου εὐχαρί- στηση.

— Διαβάζετε και ἑλληνικά ἢ μόνον ξένα.

Ἐπέρασαν λίγα λεπτά τῆς ὥρας και κα- τώρθωσε νά πῇ :

— Τώρα διαβάζω ἓνα νορβηγικὸ βιβλί- ο... Γιόμσον (!) Εἶνε μιά τριλογία (τρεῖς τόμοι) γιά τὴν ἀγάπη στὴ φύση εἶσι ὑπο- βλητικὰ γραμμένη με μιά τέλεια προσή- λωση στὴν ἰδέα τῆς φύσεως και με μίαν ἐναντίωση σὸν τελειωτικὸ σκοπὸ!!!

— Ἐξηγηθῆτε...

— Νά, εἶνε μιά συγκέντρωση τῆς σκέψης ἐπάνω στὴν συμπύκνωση τοῦ ἀνθρωπίνου ἐνστίκτου...

— Τὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία πῶς τὴν βρίσκετε ;

— Διαβάζω ὅτι εἶναι τυπωμένο.

ΣΚΕΨΕΙΣ... ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Ποῦ εἶναι ὠραῖες ὅλες οἱ γυναί- κες ;

— Στὰ σκοτεινά.

— Γιατί ἀγοράζομε ἓνα καινούργιο φόρεμα ;

— Γιατί δέν μάς τὸ χαρίζουνε.

— Τι κάνομε σάν πεθάνη κάποιος συγγενῆς μας ;

— Τὸν θάβουμε.

— Πότε θά μπορούσατε νά μῆτε μέσα σ' ἓνα κλωβὸ τίγρης ;

— Ὅταν ἡ τίγρις εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν κλωβό.

— Γιατί δέν ψωνίζουμε τίς Κυριακές ;

— Γιατί τὰ καταστήματα εἶναι κλει- στά.

Δικό του πόνο. Μονάχος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μ' ἓνα κου- τσοῦβελο... Δέν πέρασε πολὺς καιρὸς και χωρὶς νά τὸ θέ- λουμε κι' ὀδυ...

— Ἀ, πόρνη !

— Στὰ εἶπα, κάνε με ὅ,τι θέλεις, σκότωσέ με !

— Νά σέ σκοτώσω ! Ἐγὼ νά πάω φυλακὴ γιά χάρι σου ;

Δέν τὸ ἀξίζει ! Νά φύγῃς τώρα ἀμέσως νά φύγῃς, νά μὴ σέ βλεῖω πιά μπροστά μου, νά μὴ μολύνῃς τὰ παιδιά με τὰ φιλιὰ σου και τὰ χάδια σου πού ἄνομα σκόρπιζες ἄλ- λου !

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε. Αὐτὸς ἦταν ἐκεῖ. Τὰ παιδιά πού ἄγκαλιά της.

— Ἦρθες πάλι ; τῆς λέει αὐτός.

— Νά, νά πάρω τὰ ρούχα μου. Ἄν θέλῃς δηλαδὴ νά τὰ

πάρω. Εἰ δέ μὴ κράτα τα κι' αὐτὰ, ἀφοῦ θά στερηθῶ γιά πάντα ὅλα τάλλα. Καί λέγοντας ὅλ' αὐτὰ μέσα σέ λυγμούς σφιχταγκάλιασε τὰ παιδιά της. Τοῦ ἦρθε κι' αὐτοῦνοῦ νά κλάψῃ, μά κρατήθηκε. Τῆς λέει ὁμως :

— Μπορεῖς νά μελνῃς γιά τὰ παιδιά. Τί θά γίνουν αὐτὰ χωρὶς ἄνθρωπο, ποιὸς θά τὰ κυττάξῃ ; Μείνε ἐδῶ σάν ξένη.

— Νά, νά μείνω ἐδῶ σάν δούλα, σάν σκλάβά σου. Ἐκεῖ πού θά πάρῃς ἄλλη γιά τὰ παιδιά...

Ἐπείσε στὰ πόδια του, ἔπεσε στὰ γόνατά του και ἐψι- θύρισε :

— Μὲ συγχωρεῖς γιά ὅ,τι κι' ἂν σοῦ ἔκανα ;

Δέν μπόρεσε πιά νά κρατηθῇ. Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του λέγοντάς της :

— Ἐγώ, μονάχα ἐγὼ φταίω γιά ὅλα ! Δέν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος, μά ἀνάθεμα στὸ χαρτί.

— Φυσικά, ἀτύπωτο δέν μπορεῖ νά δια- βασθῇ.

— Βρίσκω μιά προκοπὴ φιλολογικὴ στὸ διήγημα πού ἔχει ἑλληνικὴ προσωπικότητα στὴν ἐνότητά του ὅπως και στὴν παρα- γωγῇ. Μοῦ ἀρέσει παρὰ πολὺ τὸ λυρικὸ μοτίβο στὴν ἐναρμόνιση τῆς ἰδέας πού δει- χνεῖ ἑλληνικὴ αἰσθήση.

— Πολὺ καλά τὰ λέτε. Αὐτὸ τὸ φορεμα- τάκι σας εἶναι ἀπὸ ὀργαντίν ;

— Μάλιστα, εἶναι πολὺ καλά ραμμένο, εἶσι ὑποβλητικὰ και με τὴν συγκέντρωση τοῦ ὅπου ; ἐπάνω στὴν ἐναρμόνιση τῆς ἰδέας.

— Βρίσκετε ;

— Δέν λείπει οὔτε τὸ λυρικὸ μοτίβο και τὸ καρρὸ τοῦ λαιμοῦ πού ἀνοίγει με μιά τέλεια ἐνατένιση πρὸς τὸν τελειωτικὸν σκοπὸν.

— Γιά τὸ θέατρο τί ἰδέαν ἔχετε ;

— Τὸν τελευταῖο καιρὸ δέν τὸ παρακο- λουθῶ. Μά βρίσκω πῶς και στὴ θεατρικὴ μας φιλολογία γίνεται μιά ἐργασία. Ὑπέ- ροχα ἔργα με ταλέντο (!) και οἱ συγγραφεῖς με θέση.

— Καί οἱ ἀκροαταὶ χωρὶς θέση... Ὅταν τὸ θέατρο εἶναι ὑπερπληρὲς.

— Τὸ δράμα πολὺ προώδευσε. Ἐμαθα πῶς συνεκίνησε πολὺ τὸ τελευταῖο δράμα γιά μιά φθισική.

— Ἄν και εἰσθε πολὺ ἐνήμερος τῆς φι- λολογικῆς κινήσεως, ἐν τούτοις κάνετε λάθη. Αὐτὸ πού λέτε ἦταν χρονογράφημα τοῦ... Ξενοπούλου.

Σὸ σοφὸν δεσποινίδιον ἐταράχθη.

— Μπᾶ! Δέν τῶξερα... Ἀς εἶναι. Στὸ θέατρο βρῶσκω μιά εὐγενικὰ προσπάθεια ἔξωρη ἀπὸ κάθε ἄλλη κ ρ ε α σ ι ὀ ν ν τ ε ρ ὀ ζ (!) Ἡ ζωὴ παρμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν ἀπόλυτα και αἰσταντικά θά δώ- σῃ σιγά—σιγά και στὸ θέατρο τίς μεγάλες δημιουργικὲς νότες και δραματικὲς συγκι- νήσεις στὴν ὀλοφάνερη ἀναπαράσταση τοῦ πάθους σύρριζα με τὴν τέχνη και ὑποβλη- τικά με τὴν μεγάλη πνοὴ τῆς ἀφανέρωτης ἀνθρώπινης ὀδύνης.

— Κατεβαίνετε κάθε μέρα στὸ Φάληρο ;

— Μόνον τὸ πρωί. Πέρνω πάντα ἓνα λου- τρὸ.

— Ἀ, εἶναι πολὺ καλά τὰ λουτρά. Τὸ πρῶτο μάλιστα εἶσι ὑποβλητικὰ στὴν ὀλο- φάνερη ἀναπαράσταση τῆς θάλασσας.

— Νά!... ὀλήθεια.

— Μὲ τὴ μεγάλη πνοὴ τῆς ἀφανέρωτης ἀκτῆς ἢ τοῦ ἀφανέρωτου βυθοῦ πρὸς τὰ μέρη τῆς Φανερωμένης.

— Νά, ἔχετε δίκιο. Ὁρεβουὰρ τώρα.

— Φεύγετε ;

— Πάω νά διαβάσω.

— Γιόμσον ;

— Νά!

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΥΠΟ Δ. ΣΥΛΒΙΟΥ

Πότε θά ἔχουμε ἀγάπη μέσα στὸ κοινοβούλιο ;

— Σάν φέρουμε τὴ Βουλὴ στὴν... Ὁ- μόνια.

— Πέστε μου ἓνα ζευγάρι πού τε- λειώνει τὸ βίο πάντα μαζί, ταῦτό- χρονά ;

— Ἐνα ζευγάρι... παπούτσια.

— Ποῖο εἶναι τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐγενείας ἐν περιπτώσει κινδύνου ;

— Ν' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα τοῦ κινδύ- νου και νά παρακαλέσῃς τὴν κυρία σου νά περάσῃ πρώτη.

— Καί τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ζήλειας ;

— Νά ζηλεύῃς τὴ σκιά σου.

ΓΛΕΝΤΖΕΣ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

914

915

Τὴν πρώτη βραδυὰ πού τὴν ἐγγώρισε μέσα στὸ πολυθρόνιο καμπαρέ, παραξενεύθηκε μὲ τὴ μελαγχολικὴ ἐκφρασί, πού ἀπλωνόταν στὸ πρόσωπό της.

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν μοιάζει σὰν τις ἄλλες ἐδῶ! συλλογίσθηκε ὁ Νίκος. Ποιὸς ξέρει ποιά μοῖρα, σὰν φθονερὴ μητριά, τὴν ἐξορίζε ἐδῶ μέσα.

Καὶ δὲ γελάσθηκε. Ὅσο περισσότερο τὴν ἐκύτταζε, τόσο ἐβλεπε πὼς τὸ γέλιο της ἔμοιαζε μὲ φαρφουρί, πού ράγισε, κι' ὁ καὶ μὲς ἀγνόωνε στὸ βλέμμα της σὰν σκοτεινὸ πετράδι. Καὶ τὸ τραγοῦδι της, τὸ τραγοῦδι τοῦ φάνηκε σὰν κλάμμα «σὰν τὸ κλάμμα τῶν ρόδων, πού πληγνώνονται τὴ νύχτα ἀπ' τ' ἀγκάθια». Μιά φλογερὴ ἐπιθυμία ξεχύθηκε στὴν καρδιά του. Ἦθελε νὰ τὴ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντά. Καὶ σὰν ἡ πονεμένη κοπέλλα μὲ τὸ μαῦρο μεταξὺ τὸ φῶμα τελείωσε τὸ νούμερό της καὶ οἱ λίγοι ξενοχτισμένοι γλεντιέδες τὴν χειροκρότησαν ἀκεφα, ὁ Νίκος τὴς ἔγνεψε νὰ ἔλθῃ κοντά του. Μὰ τὴ στιγμή πού ἐκείνη τὸν ἐπλησίαζε μ' ἕνα γέλιο, ὁ Νίκος συλλογιζόταν:

«Πῶπως γελάσθηκε; Μήπως εἶδα τὸν πόνο, ἐκεῖ πού δὲν εἶναι παρὰ τὸ γέλιο τῆς ἀδιαντροπιάς;»

Ἡ κοπέλλα τοῦ καμπαρέ κάθισε κοντά του. Ὁ Νίκος φώναξε τὸ γκαρσόνι... Ὅσα χρήματα τοῦ εἶχαν ἀπομείνει θὰ τὰ ξόδευε γι' αὐτήν. Ὡ, σίγουρα κάποιο βουβὸ δῖαμα ἔκρυβαν τὰ μᾶτια της, πού ἔμοιαζαν μὲ δυὸ ζωντανούς μενεξέδες.

— Πῶς σὲ λένε τὴ ρώτησε, βιάζοντας τὸν ἑαυτὸ του νὰ πάρῃ τσαμπινικο ὕψος.

— Μπέμπη, τοῦ ἀποκρίθηκεν ἐκείνη.

— Χαϊδευτικά. Καὶ τὸ πραγματικὸ ὄνομά σου;

— Μαρίκα. Μὰ ἐδῶ μέσα μὲ βάφτισαν Μπέμπη.

— Ἐχεις πολὺν καιρὸ ἐδῶ;

— Ὁχι. Τρεῖς μῆνες μόνο...

— Καὶ πρὶν ἀπὸ δῶ πού ἦσουν;

— Ἡ Μπέμπη τὸν ἐκύτταξε κατάματα.

— Μήπως εἰσθε ἀστυνομικός, τὸν ρώτησε μ' ἕνα γέλιο πού ἔδειξε τὴ μαργαριταρένια σειρά τῶν δοντιῶν της.

— Ὁχι... Ἐξ ἄλλου δὲν μοιάζω γι' ἀστυνομικός, γέλασε πάλι ὁ Νίκος.

— Τότε, γιατί ρωτᾶτε ἐτοί περιέργω;

Τὴν ἐκύτταξε τώρα ἐκεῖνος κατάματα καὶ γιὰ μιὰ στιγμή δὲν βρῆκε τί νὰ τὴς ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα εἶπε:

— Γιατί μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὴ φωνούλα σου. Εἶναι τόσο γλυκειά!...

Ἐκπληκτα αὐτὴ τὴ φορά, τὰ ὁμορφα πονεμένα μᾶτια τῆς Μπέμπης ἐστύλωθηκαν στὸν ἀνταρτο τῆς Πρώτης φορά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἦταν ἐκεῖ μέσα, ἀκούγοντας τέτοια λόγια. Κι' ἦταν τόσο εὐγενικός ὁ νέος αὐτός.

— Μὰ σὰς ἀρέσω τόσο λοιπόν; τοῦ εἶπε μελαγχολικά. Τότε ἅμα ξανατραγουδήσω, θὰ μὲ χειροκροτήσετε ἔ;

Γέλασε τώρα ἡ Μπέμπη ἕνα βιαστικὸ, νευρικὸ γέλιο, πού ἔμοιαζε σὰν νὰ ἔσπαζαν κρύσταλλα.

— Ἐδῶ μέσα εἶπες ἔπειτα, δὲν ὑπάρχουν παρὰ φθονερά στὸ ματὰ μόνο κι' εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δέχωμαι τὴ φαρμακερὴ πνοή τους.

Ὁ Νίκος ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτάει στὰ λόγια αὐτά. Λαχταροῦσε νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ μιλάει ἐτοί ὥρες πολλές. Τὰ βαμμένα χεῖλη της, πού ὁ καὶ μὲς εἶχε χλωμαίνει τὸ ἀλικο χρῶμα τους, τὸν μαγνήτιζαν.

— Εἰσθε ἀπὸ δῶ; τὴ ρώτησε ἔπειτα.

— Ὁχι... Εἶμαι ἀπὸ μακριά.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆτε ἀπὸ πού;

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει νὰ τὸ μάθετε; Μὲ ρωτᾶτε ἐτοί γιὰ νὰ πῆτε κάτι.

Καὶ ξαναγέλασε τὸ νευρικὸ γέλιο της.

— Τί ὄρατο αὐτό, εἶπε ὁ Νίκος, δείχνοντας μὲ μιὰ κρυφὴ ζήλεια τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ, πού φοροῦσε στὸ λαιμὸ της ἡ Μπέμπη.

— Κάθε μαργαριτάρι τοῦ εἶναι κι' ἕνα δάκρυ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη ἀναπάντητα.

Ὡ, καὶ δὲν εἶχε γελασθῇ... Ἡ κοπέλλα αὐτὴ τοῦ καμπαρέ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ ὅλες τις ἄλλες ἐκεῖ μέσα. Κι' ἡ λαχτάρα νὰ μάθῃ γιὰ τὴ ζωὴ της περισσότερο, ὁ πόθος ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη μὲ τὸ ψεύτικο χαμόγελο πὼς ἔφθασε ἐκεῖ μέσα ἡ πονεμένη κοπέλλα τὸν ἐκυρίεψε. Μὰ νὰ ἡ Μπέμπη σηκώνεται βιαστικά καὶ τοῦ λέει:

— Μὲ συμπαθεῖς ἔ; Πάω νὰ κάνω τὸ νούμερό μου! Γεῖά σας! Ὁ Νίκος βουβὸς καὶ παραξενεμένος τὴν παρακολουθοῦσε ὡς τὴ στιγμή πού τὴν εἶδε ν' ἀνεβαίνει στὴ μικρὴ ἐξέδρα. Ἡ ὀρχήστρα, μέσα σ' ἕνα τρελλὸ θόρυβο, σὰν νὰ χτυποῦσαν ἄγριοι τὰ κύμβαλα τοῦ κινδύνου στὴν ἐκλειψὴ τοῦ φεγγαριοῦ ἄρχισε. Καὶ ἡ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ Σ'

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μπέμπη δείχνει τὴ γύμνια τοῦ κορμιοῦ της... Τὰ βαμμένα χεῖλη της, ἔτσι ὡς τραγουδᾶνε, μοιάζουν μὲ δυὸ μεγάλες στολαγματιές ἀπὸ αἶμα.

Μὰ πῶς μπορεῖ τὸ κορμάκι αὐτό, πού φαίνεται σὰν καμωμένο ἀπὸ κρίνα καὶ ρόδα, πῶς μπορεῖ νὰ κυλιέται ἐδῶ μέσα;

Ὁ Νίκος βγῆκε περισσότερο μελαγχολικός ἀπὸ τὸ καμπαρέ, πού μπερδεύει ἐκείνη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ λησμονιά. Στ' αὐτὰ τὸν ἀντηχοῦσε ἀκόμη ἡ πονεμένη φωνούλα τῆς Μπέμπης. Καὶ συλλογιζέτο πῶς πολλὰ λόγια δὲν ἐταίριαζαν καθόλου στὰ χεῖλη της, μὰ τὰ εἶχε μάθει ἐκεῖ μέσα καὶ ἔλεγε γιὰ νὰ κρύψῃ τὸν πόνο της, πού, σὰν τὰ κύματα, πού τῶνε καὶ κομματιάσουν μὲ τὰ χάδια τοῦς τοὺς μεγάλους βράχους, ἐσπάραζαν τὴν καρδιά της.

Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ Νίκος ἦταν πάλι στὴν ἴδια θέση, κοντὰ στὴν ὀρχήστρα. Ἡ Μπέμπη πού τὸν εἶδεν ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐξέδρα, τοῦ ἔγνεψε χαμογελώντας. Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ εὐγενικοῦ νέου.

«Ἐλάτε καθίστε κοντά μου», τὴς ἔγνεψε, γιατί δὲν ἀνεχόταν νὰ βλέπῃ

τις γεμάτες ἀπὸ κτηνωδία ματιές, πού ἔρχονταν οἱ πλαϊνοὶ τοῦ θαμῶνες τοῦ καμπαρέ στίς τορνευτές γάμπες τῆς Μπέμπης, τις ὁποῖες ἔσφιγγαν οἱ μαῦρες τρανσπαράν κάλτσες.

Ἡ Μπέμπη πῆγε καὶ κάθισε κοντά του. Ὁ Νίκος τὴς μιλοῦσε γιὰ τὸ ὁμορφο ταγκό, πού εἶχε τραγουδήσει πρὶν, τὸ ταγκό, πού οἱ στίχοι τοῦ ἔλεγαν γιὰ τὴν ντροπιασμένη κοπέλλα, πού ἔμοιαζε μὲ τὸ κρίνο μὲ τὸ χαμένο ἀρώμα, μὲ τὸ βεβηλωμένο χνοῦδι τοῦ, μὲ τὰ σπασμένα φύλλα.

— Ἀλήθεια λοιπόν, σὰς ἀρέσει τόσο αὐτὸ τὸ ταγκό; τὸν ρώτησε μελαγχολικά ἡ Μπέμπη.

— Ναί, εἶναι τὸ «φύρτε» σας τῆς ἀποκρίθηκε.

Ἀναστένανε βαθειὰ ἐκείνη. Κι' ὁ ἀναστεναγμὸς βγῆκε μέσα ἀπὸ τὸ νεανικὸ στήθος της σὰν τὸ παράπο.

νὸ τῶν κυμάτων στίς ἔρημες ἀκρογιαλιές.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ Μπέμπη ἀδειάζοντας μὲ μανία τὸ ποτήρι μὲ τὸ ποτὶ πού ἔκαιγε τὰ σπλάχνα, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της.

Κάποιο ὁμορφο παλληκάρι τὴν ξεπλάνεψε ἀπὸ τὴν μακροπὴ ἐπαρχία, πού ἔμενε μὲ τὴ θεία της τὴν ἔκανε ν' ἀπαρηθῇ τὴ θεία της καὶ τὴν ἔφερε στὴ πρωτεύουσα μαζί του τάξοντάς της γάμο. Ἡ θεία της, ἕνα χούφταλο πιά ἀπὸ τὰ χρόνια, δὲν πάσχιζε νὰ τὴν κρατήσῃ κοντά της.

— Πῆγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ καλὴ γρηούλα. Ἐγὼ ἔχω πιά τὸ ἕνα πόδι μου στὸν τάφο... Ἀφοῦ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου δὲν θέλει νὰ μείνετε ἐδῶ, δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ σοῦ κόψω τὴν τύχη σου.

Μὲ δάκρυα στὰ μᾶτια ἡ Μπέμπη ἀποχαιρέτησε τὴ θεία της, πού παραστάθηκε ὡς τότε σὰν δευτέρη μανουλά της καὶ τὴν ἀ-

ΕΝΑ ΚΑΜΠΑΡΕ

ΤΟΥ ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

νέθρεψε. Ἀποχαιρέτώντας τὴν τῆς ἔβαλε στὸ χέρι κάμποσα χαρτονομίσματα πού τῆς ἔδωσαν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της, ἐνῶ τὸ γέλιο κορμὶ τῆς θείας της τρανταζόταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

— Δὲν θὰ ξὲ ξαναδῶ πιά, κόρη μου, μουρμουρίζεν ἡ καλὴ γρηούλα... Ὁ Θεὸς μαζί σου!

Μὰ σὰν ἦλθαν στὴν πρωτεύουσα, ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ νέος πού εἶχε ξεπλάνεψε τὴν ἀνέφελη ἐδειξε ὅλη τὴν κτηνωδία του... Ἐδειξε πῶς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας αἰσχροῦς ἔμπορος τῆς σάρκας, πού ἀφοῦ χάριζε ἐκεῖνος πρῶτος τὸ φιλντ. σένιο ἐκεῖνο κορμάκι, ἤθελεν ἔπειτα νὰ τὸ παραδῶσιν τοὺς ἄλλους...

Τὰ δάκρυα πού ἔχισεν ἡ ἄμοιρη ἡ Μπέμπη, ἡ ἀγέλαστη καὶ θλιμμένη ὄψη της, πού ἔλυναν ἀπὸ τὸ σαρὰκι τοῦ πόνου, δὲν μπόρεσαν νὰ συγκινήσουν τὸν διαφθορέα της. Κι' ἀδύναμη, ἀνήμερη ν' ἀντισταθῇ στὴν κτηνωδία του, ἄφησε τὸν ἑαυτὸ της νὰ κυλίσθῃ στὸ βοῦρκο... Μὰ μιὰ μέρα βρέθηκε μόνι, ὁλομό-ναχη, χωρὶς κανένα στήριγμα, χωρὶς κανένα γνωστὸ μέσα στὴν πρωτεύουσα.

Σὲ μιὰ στιγμή χάρισε τόσο γιατί ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸ κτήνος πού εἶχε κάνει κόλαση τὴν ἑως τότε ἀθώα ζωούλα της. Μὰ ἔπειτα κατάλαβε πῶς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα πληγωμένο πουλί... Τὸ ἄγριο γεράκι εἶχε πληγώσει τὸ μικρὸ τρυγωνάκι!

Στὸ καμπαρέ, πού τὴν συνήνησε ὁ Νίκος, τὴν ἔφερε κάποια γνωστὴ της, πού γνώρισε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Δὲν τῆς ἔδιναν μεγάλα πράγματα, γιατί ἦταν πρωτάρα ἀκόμη, μὰ τοὺς ἄρσεν ἡ γλυκεῖα φωνὴ της, τοὺς ἄρσεν γιατί τραγουδοῦσε μὲ αἰσθημα, μὲ πόνο τὰ νοσταλγικά ταγκό τῆς μόδας.

— Ἐξ ἄλλου θάχης καὶ τὰ τυχερά σου! τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι χυδαῖα ὁ «μαίτρ» ντ' ὀτέλ τοῦ καμπαρέ.

Ἡ Μπέμπη, ἔτσι τὴν ἐβάφτισεν ὁ «μαίτρ» ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἔλεγαν Μαρίκα—καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔβαζε στὰ μεγάλα προγόρματα, πού ἔγραφαν: ἡ «ρωμαντεῖέρα Μπέμπη» ὁ «θαίμαχος τοῦ ταγκό»,— ἡ Μπέμπη ἔζησεν ἐκεῖ μέσα μὲ τὸν ἀδιάκοπο ἀναστεναγμὸ στὰ χεῖλη... Ὁχι, χίλιες φορές ὄχι, δὲν ἦταν πλασμένη γιὰ τὴ ζωὴ αὐτή... Μάταια πάσχιζε νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ χαρῇ κι' αὐτὴ σὰν τις ἄλλες γυναῖκες τοῦ καμπαρέ. Μὰ ἄραγε νὰ χαίρονται κι' ἐκεῖνες πραγματικά, ὅπως ἔδει-χοντες ἔκρυβε τὸ κλάμμα; Ὁ ἀδιάκοπος ἀναστεναγμὸς τῆς Μπέμπης μὲ τὸ ἀπαρηγόρητο βουητὸ τῆς θάλασσας. Οἱ ἄλλες γυναῖκες τοῦ καμπαρέ τὴν ἔλεγαν πειραχτικά «μερακλῶ», γιατί συχνά-ναστένανε. Μὰ τῆς Μπέμπης τῆς φαίνονταν τόσο πρόστυχη, τόσο χυ-

δαία ἡ λέξη αὐτή... Ἡ εὐγενικὴ ψυχούλα της εἶχε κρατήσει ὅλη τὴν ἀθωότητά της, μ' ὅλο τὸ φρικτὸ βοῦρκο, πού εἶχε κυλισθῇ τὸ κορμὶ της. Καὶ μὲ σπαράγμῳ ἡ ἄμοιρη κοπέλλα συλλογιζόταν τὴ ζωὴ της, πέρα σὴ μακροπὴ ἐπαρχία, τὴ λευκὴ παρθενικὴ κι' ἀνέφελη ζωὴ της, κοντὰ στὴν καλὴ γρηούλα... Μέσα σὴ ντροπὴ τῆς εἶχε πάψει ν' ἀλληλογραφῇ καὶ μὲ τὴ θεία της. Ποιὸς ξέρει, νὰ ζοῦσε ἡ καλὴ γρηούλα ἡ τὸ μαράζι της γιατί δὲν τῆς ἔγραφεν ἡ ἀνείψια της τὴν ἔφερε γρηγορώτερα στὸν τάφο;

Μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα πού ἄφηναν τὸ καμπαρέ καὶ οἱ τελευταῖοι θαμῶνες τοῦ, μιὰ νύχτα πού ὁ Νίκος εἶχε ἀδειάσει πολλὰ ποτήρια ἀπὸ τὸ ποτὶ πού φλόγιζε τὰ σωθικά, μιὰ νύχτα πού ἡ φωνούλα τῆς Μπέμπης τοῦ φάνηκε ἡρεμὴ καὶ ἀπαλὴ σὰν τὸ νερὸ πού κυλᾷ ἀργὰ στὸ βελούδο τῆς χλόης, μιὰ νύχτα, πού ἡ κτηνωδία τῶν ἀνθρώπων τοῦ καμπαρέ ἐφουρτονοῖε τὴν ψυχὴ του, ἔπῃρε τὴν μεγάλη ἀπόφαση.

Θὰ ἔκανε γυναίκα τοῦ τῆς Μπέμπης!.

Ὅταν τῆς τὸ ἐκμυστηρεύθηκε, ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μελαγχολικά. Καὶ τὰ βαμμένα, τὰ πονεμένα χεῖλη της τοῦ ἀποκρίθηκαν θλιμμένα:

— Σ' ἀγαπῶ, Νίκο, μὰ δὲν σοῦ ταιριάζω!

Σὰν τρελλὸς τότε ὁ Νίκος τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι καὶ τῷσφιξε μέσα στὸ δικὸ του.

— Θὰ γίνης γυναίκα μου, Μπέμπη, τῆς ξαναεἶπε, ἐνῶ τὰ μᾶτια τοῦ εἶχαν πάρει τὴ γυαλάδα τοῦ πυρετοῦ.

Μέσα σὴν ἀπέραντη καλωσύνη της ἡ πονεμένη κοπέλλα θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, μιλώνοντας πάντα γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ.

— Ὁχι, Νίκο, τοῦ εἶπε, ἡ μοῖρά μου, πού στάθηκε γιὰ μένα φθονερὴ μητριά, δὲν μ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο γιὰ νὰ ζήσω τίμια...

— Μπέμπη, δὲν θέλω νὰ ξανακούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὰ σκληρὰ αὐτὰ λόγια. Δὲν φταῖς σύ, τ' ἀκούς, δὲν φταῖς σύ γιὰ ὅ, τι ἔγινε...

— Νίκο μου, θὰ εἶσαι καταφρονεμένος ἐξ αἰτίας μου. Θὰ σοῦ θυμίζουν πάντα πῶς ἐπῆρες μιὰ γυναίκα μέσα ἀπὸ ἕνα καμπαρέ...

— Εἰμιτι φτωχὸς μὰ τίμιος, τῆς ἀποκρίθηκεν ὁ Νίκος, ἀποφασισμένος νὰ τὴν κάνει γυναίκα του.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε:

— Θὰ στεφανώθωμε σὰν τὰ ζευγάρια πού κλέβονται ἢ σὰν τοὺς καπιτωζόους ἀρραβωνιασμένους σ' ἕνα ἐξωκλήσι.

Κι' ἔπειτα, ἀρπάζοντάς της καὶ τὰ δυὸ χεῖρα, πού ἔμοιαζαν σὰν δυὸ λουλούδια τοῦ κρίνου, τῆς εἶπε μὲ παραφορά:

— Σ' ἀγαπῶ, Μπέμπη.

Ἐπειτα ξαφνικά ἐπρόσθεσε:

— Δὲ θὰ σὲ ξαναπῶ Μπέμπη... Ὁχι, τὸ ὄνομα αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὸ κακὸ παρελθόν σου... Μοῦ θυμίζει ὅλους αὐτοὺς ἐδῶ μέσα...

Κι' ὕστερα, τρυφερὰ, πονεμένα:

— Θὰ σὲ λέω Μαρικούλα. Ἐτοί σὲ φώναζε κι' θεῖτός σου, πέρα σὴ μακροπὴ ἐπαρχία σου, ὅταν δὲν σὲ εἶχε ξεπλάνεψ...

Σταμάτησε. Δὲν ἤθελε νὰ τῆς θυμίσῃ τὸ παρελθόν.

Μιὰ φτωχικὴ καμαρούλα δέχθηκε τὸ ζευγάρι. Οἱ γονεῖς ὅμως τοῦ Νίκου σὰν τώμαθαν, τοῦ τὸ ἐξοκρίναν ὀρθὰ, κοφτά... Ἀμα ἔπαιρνε τὴ Μπέμπη, δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ σέση πιά μαζί τους. Μιὰ γυναίκα τοῦ καμπαρέ... Ὁχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸ συγχωρήσουν ποτέ... Μάταια ὁ Νίκος τοὺς παρακάλεσε, μάταια τοὺς εἶπε ὅτι ἡ Μαρίκα ἦταν μιὰ παραστρατημένη ὑπαρξή. Οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσουν... Ἀποφασισμένοι ὅμως ὁ νέος νὰ κόψῃ τὴν γυναῖκα τοῦ ἐκείνην πού ἀγάπησε, τὴν ἐστεφανώθηκε σ' ἕνα ρωμαντικὸ ἐκκλησάκι.

Στὸ γάμο του δὲν ἦταν παρὰ ὁ κουμπάρος, ἕνας φίλος του, καὶ τὸ παιδάκι τῆς ἐκκλησιάρχισσας.

Μέσα σὴ φτωχικὴ καμαρούλα ἄρχισαν τὴ δύσκολη ζωὴ τους.

Ἡ Μαρίκα, τὰ βράδια πού γύριζεν ὁ Νίκος κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ τοῦ μαζὶ της, γιατί πῆγαινε πάντα καὶ τὸν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἐβιάζετο νὰ τοῦ σερβίρῃ, μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι ἀκόμη, τὸ φαί. Ὁ Νίκος ἔξ ἄλλου συλλογιζόταν μὲ πόνο τὴν ἀποξένωση τῶν γονέων του.

— Δὲν στάθηκαν ἄξιοι νὰ ἐκτιμήσουν τὴν εὐγενικὴ πρόξή μου! συχνόλογε παραπονεμένα. Εἶναι δοῦλοι τῶν προλήψεων τῆς κοινωνίας μας!

Μὰ σὰν ἦλθε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο παιδάκι τους, ὅταν ὁ Νίκος εἶδε πῶς ἔγινε πατέρας, ἔτρεξε σὰν τρελλὸς στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του... Ἡ πρώτη πού τώμαθε ἦταν ἡ μητέρα του. Τὰ μᾶτια τῆς βούρκασαν. Μιὰ λαχτάρα νὰ σφίξῃ τὴν ἀγκαλιά της τὸ ἐγγονάκι της, τὸ παιδί τοῦ γιοῦ της, τὴν ἐκυρίεψε... Κι' ἦταν ἡ στοργικὴ καὶ πονόφυχη μητέρα, πού ἔπαισε τὸν πατέρα τοῦ Νίκου νὰ συγχωρήσουν τὸ παιδί τους καὶ ν' ἀναγνωρίσουν τὸ γάμο του μὲ τὴν παραστρατημένη κοπέλλα.

Τὸ Σατυρικὸν Πάνθεον

Ἐν μιᾷ ὁμῇ σελίδι
γραμμένον ἀπὸ τὸν ΠΩΛ ΝΟΡ (Νῖκο Νικολαΐδη)

Μιὰ καινοτομία

Κατόπιν ἐντόνου ἐγκυκλίου μας πρὸς τοὺς Ἕλληνας διανοομένους, τοὺς ὁποίους διατάξαμεν νὰ τασκισθοῦν νὰ σπεύσουν πρὸς σωτηρίαν τοῦ κινδυνεύοντος νὰ ἀποθάνῃ ἐκ καλπαζούσης πλῆξεως καὶ συγγῆς μελαγχολίας «Σατυρικοῦ Πανθέου», ἐξησφαλίσθη διὰ τὸ μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον φύλλον μας, τὸ ἀποτελοῦν «Πάνθεον» ἐν «Πανθέῳ», ἡ ἐκλεκτὴ συνεργασία τῶν ἐπιφανεστέρων Ἑλλήνων γραφόντων. Οὕτω, εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν πρόσκλησιν μας ἐπικρατήσαν νὰ ἀνταποκριθῶν οἱ τὰ πρῶτα φέροντες εἰς τὸν πνευματικὸν τῆς Ἑλλάδος κόσμον κ.κ. Δαμιάκος Μαυρομάτης, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Δράκος τῆς Καλογρέζας» ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέστειλε ἕνα ὑπέροχον ἔμνηνον πρὸς τὰ παιδι. Ὁραϊότατον ἐπίσης ποίημα μᾶς ἀπέστειλεν ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του ἀσχολεῖται μὲ τὴν φιλολογίαν, λίαν εὐδοκίμως. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὅστις δὲν ἀπαξιεῖ νὰ θεραπεύῃ τὰς Μούσας, ἐνδόξως νὰ μᾶς εὐλογῇ διὰ τῆς συνεργασίας του καὶ μᾶς ἀπέστειλε χαριέστατον λυρικὸν ποιημάτιον.

Καὶ τὰ τρία ὁραϊότατα σκαλαθύματα τῶν ἐπιφανῶν συνεργατῶν μας, δημόσιον κατωτέρω, μετὰ χαρᾶς, ἐκφράζοντες ἅμα προκαταβολικῶς τὴν λύπην μας, εἰς ταῦτα ἀπαρέσωσιν εἰς τοὺς καλοὺς καὶ καρτερικοὺς ἀναγνώστας μας.

Παιδικὴ ποίησις

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΚΟ

Παιδιά μου, εἰσεῖς, παιδάκια μου
παιδιά χαριτωμένα!
Πόσο ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ
καὶ πόσο ἐσεῖς ἐμένα,
καὶ πόσο θὰ χαιρόμουν
νὰ σὰς ἰδῶ σφαγμένα.
Ἦταν γιὰ μένα ἀνέκαθε
πόθος μου θνητῶδες
νὰ ζοῦσα σ' ἄλλην ἐποχὴ
καὶ νάμουνα Ἡρώδης.
Τὶ ὁμορφὴ κατάστασις,
τὰ μάλα ὀνειρώδης.
Νὰ ἐσφαζα, νὰ ἐσφαζα,
παιδιά χαριτωμένα,
ποῦ τόσο ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ
καὶ τόσο ἐσεῖς ἐμένα...

ΔΡΑΚΟΣ ΚΑΛΟΖΡΕΖΑΣ

Ἀστυνομικαὶ ἐμπνεύσεις

ΤΑ ΜΕΣΑ

Πάντα ἐγὼ τόχα τῶναιρο,
μὰ μοῦλειπαν τὰ μέσα,
νάπινα ὅλους τοὺς Ἕλληνες
καὶ νὰ τοὺς χάσω μέσα.
Νάταν ἡ Ἑλλάδα ὁλόκληρη
τεράστιο μπουντροῦμι

κα' ὅλους νὰ τοὺς ἐστρώμωγνα.
Θὰ ἦτανε λουκούμι !..

ΕΚ ΤΗΣ ΑΣΤ. Δ)ΣΕΩΣ

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀντελήφθημεν ὅτι οἱ στίχοι, τοὺς ὁποίους εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς στειλῇ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐχάθησαν μυστηριώδως.

Τόσον τὸ καλύτερον ! Δὲν ἤξιζαν τὸν κόπον ! Ἐν τούτοις, ὁ καλὸς θεὸς δὲν ἀφῆν νὰ χαθῇ κανεὶς. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν πού ἀντελήφθημεν τὴν εὐτυχὴ ἀπώλειαν τῶν μητροπολιτικῶν χειρογράφων, ὁ ταχυδρόμος μᾶς ἔφερεν ὁμαθὸν ὁλόκληρον ἐπιστολῶν. Τὰς ἡνωσμέναις αὐθαρεῖ καὶ ἐπεδόθημεν ἀπλῆστως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν των. Ἐν τέλει ἀφοῦ ἐπληρώσαμεν εἰκοσιδύο καλὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου μὲ σαβούραν πάσης ὕλης, κατορθώσαμεν νὰ ξεχωρίσωμεν τὸ κατὰ τὴν ἀριστοτέλῃ, τὸ ὁποῖον καὶ παραδίδομεν εἰς τὴν ἀθανάσιαν. Σημειώμεν ὅτι τὸ ἀριστοτέλῃ αὐτὸ ἦτο ἀνυπόγραφον καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι ὁ δράστης του τὸ ἔχει ἀντιγράψαι καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ θέσῃ ὑπ' αὐτὸ τὴν ὑπογραφήν του. Πάντως οἱ στίχοι εἶναι νοστιμῆτα καὶ παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ πρῶτον τετράστιχον τοῦ Ὑμνου πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, ὅπως ἐπιγράφεται τὸ ποίημα.

Τὸ πρῶτον τετράστιχον ἔχει οὕτω.

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή.
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη
ποῦ μὲ βιά μετρά τὴ γῆ...

Μικραὶ ἀλήθειαι.

Τὸ ποίημα συνεχίζεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς πολλὰ τετράστιχα—τὸ ἐν καλύτερον τοῦ ἄλλου—φρονούμεν δὲ ὅτι θὰ ἦτο καταλληλότερον, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ἐθνικὸς ὕμνος τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ διορθωθῇ ὑπὸ τὸν κ. Τωμαδάκη, Πτωμαδάκη, ἢ Ντοματάκη, σχολιαστοῦ τοῦ Σολωμικοῦ ἔργου καὶ ἐκλεκτοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Μικραὶ ἀλήθειαι.

Μὴ γνῶτω ὁ δεξιὸς ψάλτης τί ποιεῖ ὁ Ζερβὸς πρύτανις.

ΠΟΛΛΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου πνέει... Βορρέας.

Οἱ ἰδιοὶ

Ζήτω ἡ ἀπεργία !

ΜΕΡΙΚΑ ΕΚΘΕΤΑ

Ζήτω ἡ Ἀβησσυνία !

ΜΠΕΝΙΤΟ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

Θεωρῶ τοὺς Ἰταλοὺς ἀδελφούς μου.

ΡΑΣ ΤΑΦΑΡΙ

ΠΩΛ ΝΟΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

"Ωλλ ράιτ !

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΙΓ'

Ἀσθηματικὸν διάδημα.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΑΘΟΣ

Ἐκίνων τὴν ἡμέραν ὁ βαρόνος ἦτο ὁ νοσ. Εἰς τὸ μέτωπόν του ἐνεφάλευον λαύραι στέψεις. Ὅποτε εἰσῆλθεν αὐτὴ.

—Καλῶς τὴν !

Ἀνέκραξεν ὁ Ντὲ Νεκὲν μετὰ ἀρᾶς. Καὶ ἔμετ' οὐ χολή προσέειπε :

— Εἰσθε ἀγία, ὦ, δέ τη !

Ἄλλ' ἡ βαρὼν δὲν ἦτο ἐκ τῶν γενικῶν ἐκείνων, αἱ ὅπῃ ἀνέχονται τὰς προσβολάς. Μία τιληφθεῖσα, ὅτι ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ τοπογραφικῶν πάθους, ὠρκίσθη καὶ ἀνεχώρησε βιαίως, κτυπείσασα ὀπισθεν τὴν χήραν.

ΑἰΣΧΙΝΗΣ ΛΑΔΑΣ

ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ὡς θὰ ἀντελήφθησαν οἱ εὐφυέστεροι τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὸ ἀνωτέρω διήγημα γέμει τυπογραφικῶν λαθῶν, τῶν ὁποίων τὴν διόρθωσιν παραθέτομεν κατωτέρω.

Ἀντί : Ἀσθηματικὸν διάδημα, ἀνάγνωθι : Αἰσθηματικὸν διήγημα.

Ἀντί : Τὸ τυπογραφικὸν λάθος, ἀνάγνωθι : Τὸ τοπογραφικὸν βᾶθος, ἢ μᾶλλον πάθος.

Ἀντί : ἐκίνων, ἐκείνην.

Ἀντί : ὄνος, ὁμός.

Ἀντί : λαύραι στέψεις, μαῦραι σκέψεις.

Ἀντί : αὐτὴ, αὐτῇ.

Ἀντί : μετὰ ἀρᾶς, μετὰ χαρᾶς

Ἀντί : ἔμετ' οὐ χολή, μετ' οὐ πολὺ.

Ἀντί εἰσθε ἀγία, ὦ δέ τη, εἰσθε ἡ ἰδία, Ὁδέττη!

Ἀντί : ἐκ τῶν γενικῶν, ἐκ τῶν γυναικῶν.

Ἀντί : ὁπῃ αἱ, ὁποῖαι.

Ἀντί : μία τιληφθεῖσα, μὴ ἀντιληφθεῖσα.

Ἀντί : τοπογραφικῶν πάθους, τυπογραφικῶν λάθους.

Ἀντί : ὠρκίσθη, ὠργίσθη.

Ἀντί : κτυπείσασα, κτυπήσασα.

Ἀντί : τὴν χήραν, τὴν θύραν.

Ἀντί : Αἰσχίνης, Δημοσθένης.

Ἀντί : Λαδᾶς, Βουτυράς.

Καὶ τέλος, ἀντί : Πανοράματων, διορθώσις, Παραοράματων διορθώσις.

Τώρα, ὡς ἂν ἀφορᾶν τὰ τυπογραφικὰ λάθη, τὸ ὅπῃ α θὰ παρεμφερέσων κατὰ τὴν διόρθωσιν τῶν πανοράματων, ἢ Δ)ση τοῦ Χατηρικοῦ Πανθέου, ἀπαξ ε δύ. εταί πάσης εὐθηνίας..

ΠΩΛ ΝΟΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀπὸ τὴν χώρα τῶν χρυσανθέμων Ὁ μαῦρος δράκος τῆς Ἰαπωνίας

Πέντε ἔτη ἔμεινα στὴν Ἰαπωνία, καὶ σ' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἕως τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐννοιωθὰ ἐξακολουθητικὰ τὸ συναίσθημα πὼς ἦμουν τυλιγμένος μέσα σ' ἕνα πέπλο μυστηρίου καὶ ὅτι μιὰ σκοτεινὴ καὶ ἀναπόφευκτη ἀπειλὴ ἔκανε τὴ ζωὴ μου νὰ κινδυνεύῃ κάθε μέρα γιὰ τὴν φανταζομένην πὼς χιλιάδες βλέμματα παρακολουθοῦσαν καὶ τὴν πῶ παρρηλικὴν κίνησίν μου.

Τὸ πρόσωπο τῶν Ἰαπωνέζων, πάντοτε ἀπαθὲς καὶ αἰνιγματικόν, παραμένει ἀψυχολόγητο γιὰ μᾶς τοὺς εὐρωπαίους καὶ ὅταν αὐτοὶ οἱ μικροσκοπικοὶ ἄνθρωποι μᾶς κυττοῦν, ἀντικρύζουμε τὸ ψυχρὸ βλέμμα τοῦ πού θέλει νὰ μῆ μέσα σὸ μυαλὸ μας γιὰ νὰ τὸ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ τί κρύβει.

Οἱ γυναῖκες μόνον, οἱ μικροὺλες Ἰαπωνέζες, ποὺ μοιάζουν σὰν ντελικάτες κοῦκλες με βελούδινα μάτια καὶ μὲ χτυπητὰ χρώματα μποροῦν νὰ διασκεδάσουν λίγο τὴ ζωὴ τοῦ ξένου καὶ ἂν στίς καρδιές τους γεννηθῇ ἕνας δυνατότερος χτύπος τότε μποροῦν νὰ ἐμπιστευθοῦν καὶ πολλὰ μυστικά ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ περιζώνουν τὴ ζωὴ τους. Πράγματι ὑπῆρξε μιὰ γυναῖκα ποὺ μοῦ ἐξηγήσε πολλὰ πράγματα. Κι' αὐτὴ εἶναι τὸ μόνον ἐνθύμιον ποὺ ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν Ἀποῶ Ἀνατολῆς.

Στὸ ἀριστερὸ τοῖχο τοῦ γραφείου μου κοντὰ σὸ ράφι μὲ τὰ λεξικά, ὑπάρχει ἡ φωτογραφία μιᾶς γυναίκας. Καὶ σήμερα, ὅπως καὶ κάθε μέρα, σὲ σκέπτομαι, μικρὴ κόρη τῆς Μυστηριώδους Ἀνατολῆς. Σὲ ἐναβλέπω ὅπως σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖ στὴ γραφικὴ πατρίδα σου, στὴ μακρινὴ Ἰαπωνία. Κι' ἦσαν μιὰ χαριτωμένη κόρη, τυλιγμένη σὸ πολὺχωρο κιμονό σου! Ἐμοιάζεις σὰν πεταλούδα... Θυμᾶμαι τὸ κομψὸ σπιτάκι σου, γεμάτο φῶς, ποὺ ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἀνθισμένες κεραιὲς.

— Εἰσεῖς δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ καταλάβετε τὴ μυστηριώδη πατρίδα μου—μοῦ ἔλεγες..

Ναί, ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω. Ναί, δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω γιὰτί σ' ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὴ φωνὴν σου,

ἀπλωνόταν ἡ μεγαλειώδης πόλις τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐκεῖ μέσα ἔβλεπα νὰ παραλαύνουν ἀκόμα καὶ γυναῖκες κρατώντας ὅπλα στὰ χέρια τους.. Κι' ὅμως τὸ χέρι σου ἐμοιάζε σὰν ῥόδο ἄλλο, ποὺ ἔτρεμε νὰ κόψῃ ἕνα χρυσάνθεμον..

Εἶχες δίκην γλυκεῖά μου φίλη. Κανεὶς ἴσως, ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Εὐρωπαίους δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ σηκώσῃ τὸν μυστηριώδη πέπλο ποὺ τυλίγει τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ. Κι' ὅμως ἐσὺ μιὰ μέρα ἠθέλησες νὰ με βοηθήσῃς νὰ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ μεγάλο μυστήριον. ἠθέλησες νὰ με βοηθήσῃς γιὰτί μ' ἀγαποῦσες. Τὸ θυμᾶσαι; Ἦταν νύκτα καὶ φαίνόταν πὼς ὅλα τ' ἄστρα, λάμποντας σὰν διαμάντια, χαμογελοῦσαν γιὰ τὴν εὐτυχίαν μας. Ἐτρεμες μέσα στὴν ἀγκαλιά μου προφέροντας τὸνομα τοῦ Μιτζουροῦ Τογιάμα, τοῦ αἰνιγματικοῦ καὶ παντοδυνέμου γέροντα. Καὶ γι' αὐτὸ, σὺ, μιὰ μέρα..

Μόνον ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶμαι σήμερα σὲ θέσῃ νὰ ρίξω λίγο φῶς στὰ μυστήρια ποὺ τυλίγουν τὴν σημερινὴ Ἰαπωνία. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου ποὺ κυβερνᾷ παρασηνιακῶς τὴ χώρα τῶν Χρυσανθέμων. Καὶ μοῦ μίλησε μὲ σιγανὴ φωνή, κυττάζοντας μὲ τρόμον γυῖον τῆς.

Ὁ Μιτζουροῦ Τογιάμα εἶναι πράγματι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια ἐργάζεται στὴν ἀφάνεια γιὰ νὰ ἰδρῇ τὸ τεράστιον οἰκοδόμημα τῆς Ἰαπωνίας. Ὁ Τογιά-

μα εἶναι ὁ ἀγρυπνὸς φρουρὸς τῆς χώρας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐμπνευστὴς ὅλων τῶν κινήσεων ποὺ ἔχουν ὡς ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Αυτοκρατορίας στὸν κόσμον. Οἱ συμβουλές αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι σήμερα 80 χρόνων, κρατοῦν τὸν θρόνον τοῦ Μιχάδου καὶ διευθύνουν τίς τύχες τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ. Θεωρεῖται ὡς ὁ «μεγαλειώτερος σοφὸς ἄνθρωπος» τῆς Ἀνατολῆς καὶ οἱ συμβουλές του δὲν ἔχουν καμμία ἀντιλογία.

Ὁ Μιτζουροῦ Τογιάμα, εἶναι γηραιός, καθὼς εἶπα, καὶ ξηρὸς ἕνα σπιτάκι καλλιεργώντας μ' ἀγάπῃ τὰ λουλούδια τοῦ μικροῦ κήπου του.. Κι' ὅμως.. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀπεπειράτο νὰ ἐναντιωθῇ στίς διαταγές του! Λέγεται ὅτι ὅλες οἱ ἀπόπειρες ποὺ σὲ ὥρισμένες στιγμὲς ἐξώντωσαν σημαίνοντα πρόσωπα πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὠφείλοντο σ' αὐτὸν τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπον τοῦ ὁποῖου ἡ δύναμις εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε τὸν «καθιστᾷ θεολικόν».

Ἐπίσης στίς συμβουλές τοῦ Τογιάμα ὀφείλονται τὰ σπουδαιότερα Ἰαπωνικὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἐτῶν καθὼς καὶ ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος τῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Μιχάδου.

Μὰ πὼς ἐξηγεῖται ἡ ἀπεριόριστη δύναμις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Εἶναι εὐκολο νὰ τὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅταν μάθῃ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «Μαύρου Δράκου» δηλαδὴ τῆς παλαιότερας καὶ τῆς πλέον μυστηριώδους «Ἐταιρίας» ποὺ ὑπάρχει στὴν Ἰαπωνία. Ἡ «Ἐταιρία» αὕτη ἔχει ἑκατομμύρια μελῶν, ἰδίως πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν τὰ ὁποῖα εἶναι διασκορπισμένα σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ «Δράκος» ποὺ κατὰ τὸν ἀνατολικὸν συμβολισμὸν σημαίνει : ἐπιτήρηση, δευδερκεια πίστις» ἐξηγεῖ τὸν χαρακτῆρα τῆς «Ἐταιρίας» αὐτῆς καὶ τὸ ἐπίθετον «μαῦρος» δείχνει θαυμασία τὸ πρόγραμμά της, ποὺ εἶναι σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδες. Πράγματι, οἱ ἀόρατοι ἀλλὰ ἀτέλειωτοι πλόκαμοι αὐτῆς τῆς «Ἐταιρίας» ποὺ ἐκκινῶν ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μιτζουροῦ Τογιάμα, φθάνουν παντοῦ..

Ὁ «Μαῦρος Δράκος» δὲν διατάζει νὰ καταστρέψῃ κάθε ἐμπόδιο ποὺ θὰ παρουσιαζόταν γιὰ νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ προγράμματός του. Τὸ ἐγκλημα, ἡ κατασκοπεῖα, οἱ ἀρπαγές, ὅλα τοῦ χρησιμεύουν. Οἱ πράκτορες τοῦ «Μαύρου Δράκου» ἐνεργοῦν μεταχειριζόμενοι συνήθως τὰ «Δευκὰ ὄπλα» δηλαδὴ τρομερὰ γιαταγάνια, σιλιέτα, μαχαίρια, καρφίτσες πελῶριες.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἀπεκάλυψε ἡ ἀλησμόνητη φίλη μου Ἀλλὰ μιὰ νύκτα.. Βρισκόμαστε μέσα στὸν ἀνθισμένον κήπον τῆς Μοῦ μιλοῦσε σιγὰ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ «Μαύρου Δράκου» ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀντήχησαν σιγανὰ βήματα σὸ λιθόστρωτον. Κρατήσαμε τὴν ἀναπνοήν μας.

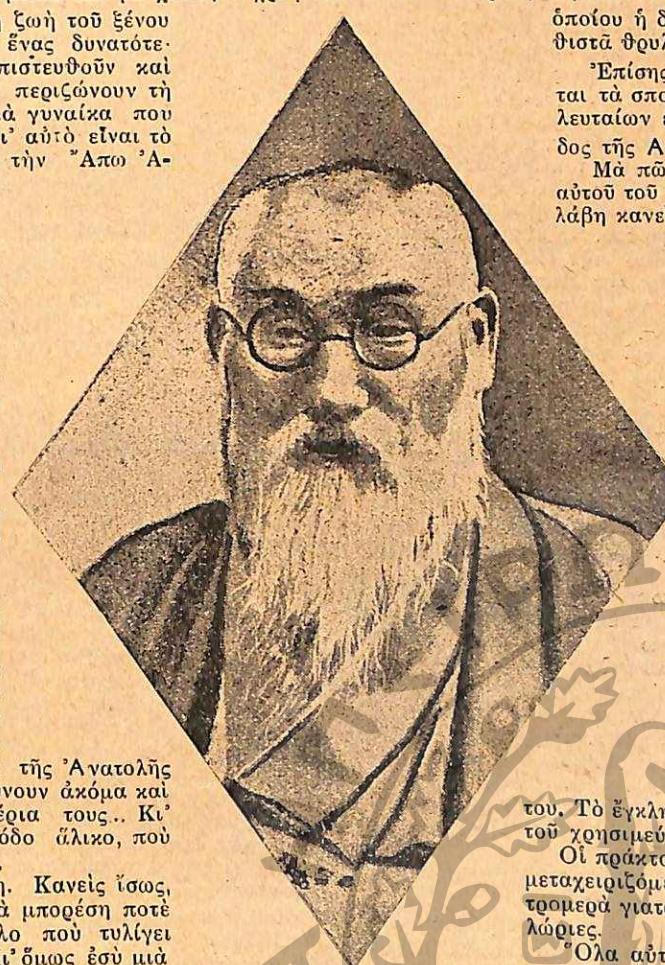
— Δὲν εἶναι τίποτε, τῆς μουρμούρισα καὶ τῆς ἐσφίξα τὰ χέρια τῆς μέσα στὰ δικά μου, ἐνῶ τὸ σῶμα τῆς ἔτρεμε σὰν ἕνα περσιότερον.

Γιὰ πολλὰς ἄλλες νύκτας τὴν περιμένα νάρθῃ. Μάταια ὅμως. Ἀλλὰ μιὰ μέρα, κάποιος μοῦ ἔφερε ἕνα κλαδί ἀνθισμένης ροδοκινιάς. Τότε θυμήθηκα τὴν παράδοσιν τῆς Λάο - Τσέ.

«Ματώνει ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνδρὸς ὅταν τραγουδᾷ πάρα πολὺ καὶ κάθε σταγόνα τοῦ αἱματός της μεταβάλλεται σ' ἕνα ἄνθος ροδοκινιάς».

Ὁ ΓΚΡΙΖΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

919

πήντησε ψυχρά ο Χερτζόκ. Μήπως ζητώ μετόχους; Έχω περισσότερο χρήμα από όσο μου χρειάζεται. Άρνούμαι κάθε μέρα εξ απομύρια δολάρια.

—Ω, ξέρω ότι οι κεφαλαιούχοι τρέχουν από πίσω σας είπε γελώντας ο Καϊρόλ. Καί για να τους δεχθήτε, κάνετε σκέρτσα όπως μια όμορφη γυναίκα. Αλλά πάμε να συγκαταστήσουμε τον πρίγκηπα.

Την ίδια στιγμή η Μισελίν είχε πέσει στην αγκαλιά της μητέρας της, δείχνοντας έτσι την ευγνωμοσύνη της. Ο Σέργιος σιγνημένος παρακολουθούσε τη σκηνή έκλεινη. Γύρισε. Η Ίωάννα ήτο εμπρός του πελιδνή, με τα χείλη σφιγμένα από μια βίαιη αντίθεση.

Ο πρίγκηψ στο αντίκρουσμά της έμεινε άφωνος. Έρριξε μια γρήγορη ματιά τριγύρω του. Κανείς δεν τον κυτούσε. Την έπλησίασε.

Η Ίωάννα έρριχνε ακόμη επάνω του την απειλητική της ματιά. Έφοβήθη.

—Φυλαχθήτε, είπε εκείνος. —Από τί; τί έχω να φοβηθώ τώρα; απήντησε εκείνη.

—Τι θέλετε; Ξανόειπε ο Πανίν με μια παγερή ψυχρότητα και με μια χειρονομία απομονώσας. —Θέλω να σας μιλήσω άμέσως.

—Είναι αδύνατον, τδ βλέπετε. —Και όμως πρέπει.

Ο Καϊρόλ και ο Χερτζόκ έπλησιαζαν τον πρίγκηπα. Ο Σέργιος έμεινίσσε στην Ίωάννα με μια κίνηση του κεφαλιού που έλεγε «μάλιστα». Η νεάνις γύρισε ήσυχη, περιμένοντας προφανώς την έκπληρωση της ύποσχέσεως.

Ο Καϊρόλ την έπηρε από τδ χέρι, με μια τρυφερή οικειότητα. —Τι λέγατε, δεσποινίς, σ' αυτόν τον ευτυχή πρίγκηπα, ο δ' οίος πλησιάζει στο τέρας που όνειρεύθη στα όνειρά του; Δεν είναι αυτός οτόν όλοιο πρέπει να μιλάτε. Σε μένα πρέπει για να μου δώσετε μερικές έλπίδες.

Η στιγμή είναι κατάλληλη. Είναι ή ημέρα των άρραβώνων. Γνωρίζετε πόσο σας αγαπώ. Κάντε μου την χάρι να μη με αποκορύσετε πλέον όπως τδ έκανατε έως τα τώρα.

Εάν θέλετε να είσθε καλή, τότε θα ήδητε πόσο ευχάριστο θα είναι. Θα γιορτάσουμε τούς δυό γάμους την ίδια ημέρα. Μια έκκλησία, μια μόνη τελετή, και μια μεγαλοπρεπής γιορτή που θα συγκεντρώσει τούς τέσσαρες συζύγους. Άρα γε τδ ταμπλώ αυτό δεν έχει τίποτε που θα μπορούσε να σας θέλξει;

Δέν είμαι εύκολη εις τδ να θέλγωμαι, τδ ξαίρετε, απήντησε ή Ίωάννα, με μια σταθερή φωνή, ένδ προσπαθούσε μειδιάση.

Η Μισελίν και ή κ. Ντεσβαρέν έπλησίασαν. —Άς δούμε, Καϊρόλ, είπεν ο Πανίν, σήμερα είμαι ευτυχής. Θα έπ' τύχω ίσως για σας, όπως επέτυχα για τον εαυτό μου. Θέλετε να με αφήσετε τδ συνηγορήσω για σας πλησίον της δεσποινίδος Σερναί;

—Μέ' όλη μου την καρδια, Έχω μεγάλη ανάγκη ένός ευγλώττου συνηγόρου, άνεστέναιξε ο τραπεζίτης, κινώντας τδ κεφάλι του μελαγχολικά.

—Και σεις, δεσποινίς, θέλετε να υποστήτε τη δοκιμασία αυτή; ρώησε ο πρίγκηψ, γυρίζοντας προς την Ίωάννα. Υπήρξαμε παντοτε καλοί φίλοι και πρόκειται να γίνω, σχεδόν ένας άδελφος για σας. Αυτό νομίζω, μου δίνει μερικά δικαιώματα στην ψυχή και την καρδια σας. Με έξουσιοδοτείτε να τδ δοκιμάσω;

—Όπως θέλετε, κυρίε, απήντησε ψυχρά ή Ίωάννα. Η προσπάθεια είναι καινούργια. Ποιος ξέρει; Ίσως επιτύχη.

—Άς δώση ο Θεός να γίνη έτσι, είπεν ο Καϊρόλ. Καί πλησιάζοντας τον Πανίν, τού είπεν με χαμηλή φωνή: —Αί πρίγκηψ, Ποίαν ευγνωμοσύνην θα σας όφειλω. Αν είχατε ανάγκη μερικών χιλιάδων λουδοβικίων για τδ κά-

νιστροί!..

—Ωι λάι λάι διαφθορά! είπεν ο Σέργιος. Νά ότι βάξε μπρός τδ χρήματα πάντοτε. Μάθετε όμως ότι θα έργασθώ για τδ δόξα.

Και στοχεύμενος προς την κ. Ντεσβαρέν. —Σας ζητώ μόνον ένα τέταρτο της ώας. —Μην άμύνεσαι πολύ, είπε στην Ίωάννα ή Μισελίν, διοντάς της ένα φιλή, τδ όπ' ίο εκείνη δέν της άν απέδωσε.

—Έλα μαζί μ' υ, είπε ή Μισελίν στον Πέτρο, παίρνοντας τδ χέρι του. Θέλω ν' άνήκω σέ σένα μόνο την ώρα που ο Σέργιος θα έξομολογήση την Ίωάννα. Ξ' ανόγινομαι ή άδελφή σου όπως άλλοτε. Άν ήξερες πόσο σ' αγαπώ.

Κατέβηκαν στον κήπο. Τά μάτια και τών δυό έστράφησαν προς τον ουρανό και μεταξύ τών μυριάδων άστέρων άνεξήτησαν άορίστως εκείνο που ώδηγούσε τδ πεπρωμένο των.

Εκείνη για μάθη άν ή ζωή της θα ήτο τδ άτελειωτο έρωτικό πόημα που όνειρεύθη, αυτός για να ρωήση άν ή δόξα, ούτ' η στην όποία ίχε κάμει τόσες θυσιές, θα έρχόταν τουλάχιστο για να ιόν παρη ορήνη για τδν τρυφερότητα πουχασε.

VII

Στδ σαλόνι ο Σέργιος και ή Ίωάννα είχαν μείνει δυοι. Ο ξύνας άπέναντι στον άλλο. Η μάσκα ίχε πέσει από τδ πρόσωπό των.

Έκυτάχτηκαν προσεκτικά, σαν δυό μονομάχοι που ζητούν να διαβάσουν τίς σκέψεις ο ένας του άλλου, με τδ σκοπό να φυλαχθούν από τδ θανατηφόρο κτύπημα και άργότερα να έτοιμάσουν τδ αποφασιστικό δικό τους.

—Γιατί έφύγατε για τδν Άγγλία πρό τριών εβδομάδων, χωρίς να με ήδητε, χωρίς να μου μιλήσετε;

—Τι θα μπορούσα να σας πώ; απήντησε ο πρίγκηψ με ένα είδος κοπώσεως.

Η Ίωάννα τού έρριξε μια ματιά που έλαμπε σαν άστραπή. —Θα μπορούσατε να μου πείτε ότι είχατε ζητήσει τδ χέρι της Μισελίν.

—Αυτό θα ήτο κτηνώδες!

—Θα ήτο όμως έντιμον! Άλλά θα έπρεπε να διακινδυνεύσετε μια έξηγηση και σεις δέν τδ αγαπάτε αυτά. Προτιμήσατε να με άφισετε να μαντεύσω ού ή την είδηση από τδ ψιθυρίσματα τών ξενών, από τδ ανακατώματα στο σπίτι. Αυτό, φυσικά, ήταν περισσότερο άπλο και προτιμότερο για σας.

Ταραγμένη έσταμάτησε για μια στιγμή και κυττάζοντας τον κατάματα ρώησε.

—Όστε είναι αποφασισμένος ο γάμος αυτός; —Μάλιστα.

Η φωνή του ήταν ασθενέστερη από την πνοή. Σάν να μη μπορούσε ακόμη να τδ πιστέψη εκείνη, ρώησε.

—Παντρεύεσθε τη Μισελίν;

Και καθώς ο Πανίν με σταθερότερη τώρα φωνή απήντησε «ναί» ή νεάνις έκανε δυό γρήγορα βήματα και έπλησίασε τδ πρόσωπό της που έκαιγε, προς τδ πρόσωπο του πρίγκηπου.

—Και έγώ τότε; ρώησε με μια βιασιότητα την όποια δέν μπορούσε να συγκατήσει περισσότερο.

Ο Σέργιος έ'ανε μια χειρονομία! Τδ παράθυρο του σαλονιού ήτο ακόμη άνοικτό και μπορούσαν να τούς άκούσουν άπ' έξω.

—Ίωάννα, για τδ όνομα του Θεού, ήσυχάστε. Σας βλέπω με μ' ά' ξεαψη.

—Η όπ' ία σας άνησυχεί;

—Ναί, αλλά για σας μόνο, απήντησε ψυχρά ο πρίγκηψ.

—Γι'ά μένα;

—Βεβαιότατα! Φοβούμαι ότι θα κάνετε κάποιο σφάλμα που θα σας καταστρέψη για πάντα.

—Ναί, αλλά και σας μαζί μου! Καί αυτό είναι εκείνο μόνο που σας φοβίζει!

Ο πρίγκηψ έκύταξε την Ίωάννα χαμογελώντας. Άλλαξε τόνο και της έπηρε τδ χέρι.

—Πόσο λοιπόν είσθε κακιά απόψε. Καί τι θυμός έναντίον του κακόμοιρου του Σέργιου! Ποια ιδέα θα σχηματίση για τόν εαυτό του βλέποντάς σας να τού κά'ετε μια τόσο κολακευτική γι' αυτόν σκηνή ζήλειος;

Η Ίωάννα άποτραβήχθη άπότομα. —Α! μη προσπαθήτε να άστειευθήτε. Δεν είναι ή στιγμή, σας τδ όρκίζομαι. Πρέπει να μη άντιλαμβάνεσθε πολύ καλά τη θέσι σας. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι είμαι έτοιμη να τδ μωρτυρήω όλα στην κ. Ντεσβαρέν;

—Όλα; Στδν πραγματικότητα δέν θα είναι σπουδαία πράγματα.

Θα της είπητε ότι σας συνήτησα στην Άγγλία και σας έκανα κόριε και ότι βρήκατε τίς περιποιήσεις μου ευχάριστες; Καί έπεται; Σας άρέσει να πέρνετε τραγικά ένα όνειρο έαρι ής νυκτός, που έκαναμε υπό τδ μεγάλα δένδρα του Σουρσίλ—Κασιλέ και έρχεσθε να με κατηγορήσετε για τδ λάθη μου. Άλλά ποιά είναι; Σοβαρώς δέν τδ βλέπω! Ζούσαμε σέ ένα κόσμο άριστοκρατικών, όπου άπελαμβάναμε την έλευθερία που χορηγούν τδ άγγλικά έθιμα, στην νεότητά. Σας είπα ότι σας αγαπούσα. Αφήσατε να έννοήσω ότι αό δέν σας δυσάρεστούσε. Πέρασαμε ένα όμορφο καλοκαίρι και να τώρα δέν θέλετε να ξεχάσετε εκείνη την θεατική έκδρομή. Άν τδ είπητε στή κ. Ντεσβαρέν τότε τδ συμφέροντά της θα βρίσκονταν σέ τελεία αντίθεση με τδ δικα σας! Μεταξύ της κόρης της και σας μπορεί άρα γε να διαστάση στην έκλογή;

—Ω! οι ύπολογισμοί σας είναι σπουδαίοι. Άν όμως ή κ. Ντεσβαρέν δέν είναι ή γυναίκα που νομίζετε, άν μου έδινε δικη και σκεφθή ότι εκείνος που όληρξεν έρασιτής άσυνεπής θα είναι ούζυγος άπιστος, και άν κρίνη τδ μέλλον της κόρης της από τδ δικό μου παρελθόν, τότε τί θα γίνη;

—Απλούστατα αυτό, απήντησε ο Σέργιος. Αηδιασμένος από την πρόσκαιρη και άχαρη ζωή που κάνω, θα φύγω για την Αυστραλία και θα αναλάβω στρατιωτική όπηρεσία. Η στρατιωτική στολή είναι τδ μόνο ένδυμα που μπορεί να κρύψη έντίμως την άθλιότητα.

—Και έτσι λοιπόν, για κάθε περίπτωση, για μένα θα είναι πάντα ή έγκατάλειψη;

Και πέφτοντας σ' ένα φωτέιγ, έκρυψε τδ πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Ο Πανίν έμεινε για μια στιγμή χωρίς να μιλή. Ο πόνος της νεάνιδος που τόν άντελαμβάνετο ως είλικρινή, τόν έτάρασε περισσότερο από όσο ήθελε να αφήση να φαίνεται.

Είχε αγαπήσει τη δεσποινίδα Σερναί, την αγαπούσε ακόμη. Άλλά αίσθανότανε ότι μια μόνο κίνηση άδυναμίας θα τόν έρριχνε στή διάθεση της Ίωάννας και ότι μια όμολογία, βγαίνοντας από τδ χείλη του τη στιγμή έκείνη, θα ίσοδυναμούσε με τη ματαίωση του γάμου του με τη Μισελίν.

Συνεκρατήθη και είπε. —Τι μιλάτε για έγκατάλειψη, όταν ένα καλό παιδί που σας αγαπά και τδ όποιο έχει μια έξαιρετικά μεγάλη περιουσία θέλει να σας παντρευτή;

—Έτσι λοιπόν; είσθε σεις εκείνος που μου προτείνετε μέσα σας στην ιδέα ότι θα δεχθώ να άκολουθήσω τη συμβουλή σας; Άλλά λοιπόν με είχατε εξαπατήσει από την πρώτη στιγμή που μου μιλήσατε; Δεν με αγαπήσατε λοιπόν, ούτε για μια μέρα; ούτε για μια ώρα;

Ο Σέργιος έμεινίσσε και παίρνοντας τδ χαϊδευτικό

του όφους της είπα:

—Αγαπητή μου Ίωάννα, άν είχα εισοδήματα 100 χιλιάδες φράγκα, σας δίνω τον λόγο της τιμής μου, ότι δέν θα παντρευόμουν άλλη γυναίκα έξω από σας, γιατί θα ήσασταν μια θεακτική πριγκήπισσα.

Η Ίωάννα έ'κανε μια κίνηση όπερόχου άδιαφορίας. —Και τι με ένδιαφέρει αυτός ο τίτλος; Εκείνο που θέλω είσθε σεις! τίποτε άλλο από σας.

Δέν ξέρετε τί ζή'ατε. Σας αγαπώ πολύ, ώστε να μη μπορώ να σας κάμω συνεταίρο της φτώχειας μου! Άν την ξέρατε αυτή τη χρυσωμένη φτώχεια, αυτή την άθλιότητα με τδ άσ'ρα γάντια, που είναι ή μόρτα μου, θα μένατε κατάπληκτη και θα άντελαμβάνεσθε γιατί στην άπόφασή μου να άπασακρυνθώ από σας ύπάρχει μεγάλη δόσις άγάπης και γενναίη φροσύνης. Πιστεύσατε ότι παραιτείται κανείς τόσο εύκολα μιας αξιολάτρευτης γυναίκας όπως είσθε σεις; Καί όμως παραιτούμαι. Τί θα έκανα την ώραία μου Ίωάννα στο μικρό διαμέρισμα τών τοιών δωματίων που κατοικώ; Μήπως άραγε με τίς 10 ή 12 χιλιάδες φράγκα που λομβάνω από τη γενναιοδωρία τών Πανλίν της Ρωσσίας θα μπορούσα να άνταπεξέλω στις δαπάνες ένός νοικοκυριού; Με δυσκολία άντεπεξέρχομαι στα έξοδά μου. Ζώ στή λέσχη, όπου τρώω φθηνά. Ίσπεύω τδ άλογα τών φίλων μου και δέν πιάνω ποτέ χαρτιά άν και είμαι ένας τρωμερός παίκτης. Συχνάώ πολύ στα καλά κέντρα, με βλέπουν να λάμπω εκεί όπερόχος και γυρίζω σιό σπίτι μου πιζή για να έξοικονομήσω τδ έξοδα του άναξίου. Η θυρωρός μου μου τακτοποιεί τδ δωμάτιο και άπασχολείται να διατηρή σέ καλή κατάσταση τδ έσώρρουχά μου. Η ιδιαιτέρα μου ζωή είναι θλιβερή, μαύρη ταπεινωτική. Είναι ή μαύρη χρυσάλλις της θαμβωτικής πεταλούδας που γνωρίζετε. Ίδου λοιπόν τί είναι ο πρίγκηψ Πανλίν, αγαπητή μου Ίωάννα.

Ενας εύγενής καλής μορφής, όπ' ρηφάνου παρουσιαστικού, ο όποιος ζή με τίς οικονομίες μιας γεροντοκόρης. Τόν βλέπουν να περνάη κομψός και χαρούμενος και τόν ζηλεύουν για την πολυτελεία του. Δεν άντιλαμβάνεσθε σ' αλήθεια ότι δέν μπορώ στα σ'βαρά να σας προσφέρω τδ μισό μιας τέτοιας ύπάρξεως;

Αν με μια τέτοια εικόνα της ζωής του που ήταν πράγματι άκριβεστάτη, ο Πανλίν ένόμιζε ότι θα μπορούσε να άποκαρύνη άπ' αυτόν την κόρη, ήπατήθη.

Η Ίωάννα ήτο έτοιμη να δεχθή όλες τίς θυσιές για να διατηρήση τόν άνδρα που έλάτρευε.

—Αν ήσαστε πλούσιος, Σέργιε, τότε δέν θα έκανα καμμία προσπάθεια για να σας φέρω κοντά μου. Άλλά είσθε πτωχός και έχω τδ δικαίωμα να σας πώ ότι σας αγαπώ. Η ζωή κοντά σας θα είναι γεμάτη άφοσίωση και άταπάρνηση. Κάθε στενοχώρια μου θα είναι μια άπόδειξη άγάπης και γι' αυτήν άκριβώς θέλω να όποφέρω. Η ζωή σας μαζί μου δέν θα είναι ούτε ταπεινωτική, ούτε θλιβερή. Θα τδν κάνω γλυκαία με την τρυφερότητά μου και ν' άκτινοβολή με τη χαρά μου. Καί θα είμεθα τόσο ευτυχείς, που θα

λέτε: Πώς μπορούσα να άναιρεθώ άλλο πράγμα;

—Αλλοίμονον, Ίωάννα, έπανάλαβε ο Σέργιος, είναι ένα ποιητικό ειδύλλιο και χαριτωμένο, εκείνο που με κάνει να νά φαντασθώ. Θα έφ' ύγαμε, δέν είν' αλήθεια, μακριά από τόν κόσμο; Θα πηγαίναμε σέ μια άγνωστη γωνία για να κερδίσουμε τδ χαμένο παράδεισο. Πόσον καιρό τδ διαρκέση ή ευτυχία αυτή; Μια έποχή. Η άνοιξη της νεότητός μας. Έπειτα θα έλθη τδ φθινόπωρο, τραχύ και δυσάρεστο. Αί ψευδαπαιτιά θα χαθούν όπως τδ χελιδόνια και θα παρατηρήσουμε με κατάπληξη, ότι εκείνο που ένόμισαμε για αιώνα εύδαιμονία δέν είναι παρά τδ όνειρο μιας και μόνης ημέρας. Συγχωρήστε με για τδ άποθαρρυντικό αυτό λόγια, έπρόσθεσε ο Σέργιος, βλέποντας την Ίωάννα να σηκώνεται άπότομα.

—Θέλω να σας μιλήσω, είπεν ή Ίωάννα

—Αλλοίμονον, Ίωάννα, έπανάλαβε ο Σέργιος, είναι ένα ποιητικό ειδύλλιο και χαριτωμένο, εκείνο που με κάνει να νά φαντασθώ. Θα έφ' ύγαμε, δέν είν' αλήθεια, μακριά από τόν κόσμο; Θα πηγαίναμε σέ μια άγνωστη γωνία για να κερδίσουμε τδ χαμένο παράδεισο. Πόσον καιρό τδ διαρκέση ή ευτυχία αυτή; Μια έποχή. Η άνοιξη της νεότητός μας. Έπειτα θα έλθη τδ φθινόπωρο, τραχύ και δυσάρεστο. Αί ψευδαπαιτιά θα χαθούν όπως τδ χελιδόνια και θα παρατηρήσουμε με κατάπληξη, ότι εκείνο που ένόμισαμε για αιώνα εύδαιμονία δέν είναι παρά τδ όνειρο μιας και μόνης ημέρας. Συγχωρήστε με για τδ άποθαρρυντικό αυτό λόγια, έπρόσθεσε ο Σέργιος, βλέποντας την Ίωάννα να σηκώνεται άπότομα.

Τρεις ή ώρα, πρωί.
Είναι φοβερό! Ύστερα από δυο χρόνια που είμαστε παντρεμένοι! Κι' εγώ, τρελλός, που όρκιστηκα σ' αυτήν σαν στην πιο αγνή γυναίκα του κόσμου. Μά πως μπορούσα να μην απατηθώ; Μου φαινόταν τόσο υπέροχη, τόσο διαφορετική από τις άλλες γυναίκες... Θά ξδινά τη ζωή μου για τη Λάουρα!

Κι' όμως... Νά που πήγε με τον καλύτερο μου φίλο. Δεν μπορούσε ν' αποφύγει τον κανόνα: "Ο άνδρας τυφλός και πιστός, ή γυναίκα έλαφρύα και άπιστη και ο οικονομικά φιλός. Τό 'ψενικό τρίγωνο με τις πιο κοινές γωνίες του. Δεν ήταν ούτε μια πρωτοτυπία. Έλαττώματα, έλαττώματα, και τίποτε άλλο. Πήρε τον πρώτον που συνήντησε. Και τι άδιακρισία. "Ακουσε την αποκάλυψη της ένοχής της με μια έκνευριστική απάθεια: χωρίς ούτε καν να μιλήσει.

Την συχαίνομαι. Ούτε ένα δάκρυ, δεν κύλισε στα μάγουλά της, τώρα που τελείωσε ή αγάπη μας. Μ' άκουγε όλη την ώρα, μ' ορθώνονχτα τα ψυχρά της μάτια και ύστερα μου γύρισε τις πλάτες κι, έφυγε. Κι' αυτή τη στιγμή κοιμάται... ναι κοιμάται ήσυχα και δεν ενδιαφέρεται για τον φτωχό βλάκα που στο διπλανό δωμάτιο νευριάζει και

άπελπιζεται. "Αχ! Θεέ μου! Θά μπορούσα να διαπράξω κάθε τρέλλαια... "Αλλ' όχι, Σε τι θά χρησίμευε; Τώρα πιά ή ζωντανή ή πεθαμένη, για μένα δεν είναι πιά τίποτε. Τής τό είπα καθαρά άπόψε: "Γιά μās, τελείωσαν όλα! Θά χωρίσουμε. Πάρε τα πράγματάσου και πήγαινε να συναντήσεις όποιον θέλεις". Κι' ασφαλώς αύριο θά φύγει. Ποι θά πάη; Στη μητέρα της; "Οχι, δεν θά ήθελε να ξαναγυρίσει στην επαρχία. Θά προτιμήσει να μείνει στη μέση του δρόμου. "Ισως να πάη στον έραστή της. Και θά μείνει κοντά του έως ότου την βαρεθί κι' αυτός... Κι' έτσι θά καταλάβη τι διαφορά υπάρχει με

ταξιδι έρωτος και καπρίτσιου...

"Αγαπημένη μου πεταλούδιτσα, δεν θά κοιμηθής πιά τόσο ήσυχα. Μην νομίσής πως θά περάσης όλη σου τη ζωή με γλυκά λόγια και θερμά χάδια; Απατάσαι. Σου τό λέγω εγώ. Κοιμήσου ήσυχα... Θά μετανιώσης... "Αν άπόψε μου έλεγες μιά λέξη, μιά δικαιολογία αυτό θά ήταν άρκετό να με κάνης να σε πιστέψω. Γιατί δεν μίλησες; Γιατί δεν διεμαρτυρήθης ότι τα λόγια μου ήταν άβάσιμα; "Ισω: να σε πιστεύα... θά σε πιστεύα. Πόσο λυπούμαι που θά σε χάσω, Λάουρα! Γιατί δεν μου είπες ένα ψέμμα; "Όλες οι γυναίκες λένε ψέμματα... Λένε ψέμματα όταν συλλαμβάνονται έπ' αὐτωφώρω στην άγκαλιά του έραστου των, και σὺ άπεναντίας, ενώ δεν έχεις εις βάροςσου παρά μόνον ύποψίες, δεν μίλησες καθόλου. Δέχτηκες τα καφτερά μου λόγια με άπάθεια και τώρα, κοιμάσαι ήσυχη. "Αλλά, να κοιμάσαι τάχα; Ναι, ίσως να μην κοιμάσαι. "Ισως να έπεσες στο κρεβάτι σου για να κλάψης πιο έλεύθερα... "Αν μπορούσα να ήξερα...

"Αλλά πως να κάνω; Δεν θά πάω να κτυπήσω την πόρτα της! Θά ήταν πολύ ταπεινωτικό γά μένα! Καί... "Ισως να φοβάται! Νά φωνάξω... Νά, βρήκα θά κτυπήσω την πόρτα δυνατά, αν δεν κοιμάται θά φωνάξη... αν φωνάξη δεν κοιμάται, αν δεν κοιμάται θά κλαίη και τότε θά μ' αγαπά άκόμη. Θάρρος.

Τρεις ή ώρα πρωί.

— Δεν μπορώ να κοιμηθώ άπόψε. Τι φοβερό πράγμα...

ΑΝ ΔΕΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ!

Μ. ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

Με ένοχοποιεί ότι τον άπάτησα ενώ ξέρει πως δεν αγαπώ άλλον άντ' αυτόν! Τι δειλία! "Οχι, να είναι έναντίον σου—

μου είπε άπόψε. Τό κάθε τι σ' ένοχοποιεί! Μ' άφοι δεν έχει ένδειξεις βασικές; Με κάνει να πιστέψω πως τα δυο χρόνια που συμπληρώσαμε παντρεμένοι δεν τα υπολογίζει καθόλου αυτός!

Δυο δ' όκληρα χρόνια! Δυο χρόνια κατά την διάρκεια των οποίων τον αγαπήσα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Και μήπως τώρα δεν τον αγαπώ άκόμη; "Αχ! αυτός δό σκέφτεται καθόλου... δεν βλέπει πως όσα ύποψιάζονται είναι φαντασίες. Και τι τον ενδιαφέρει αν εγώ τώρα νοιώθω την ψυχή μου να ξεσχίζεται από τον πόνο; Ναι αυτός δεν θά με πιστέψει ούτε και αν με ιδί πως πραγματικά ύποφέρω. Μά τι πρέπει να του πω. "Οτι αυτά που λέει ήταν ψέμματα; Θάταν πολύ ταπεινωτικό για μένα... "Επρωτίμηση να μην μιλήσω... Κι' αν αυτός δεν με πιστεύει, θά τον περιφρονώ. Καλύτερα να περάσει ή νύχτα για να ήσυχάση. Θά τον ήσυχάση; Μοι φαίνεται πως θά είναι ήσυχος. Δεν τον άκούω να νά κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιό του. Μά δεν είναι καθόλου άπίθανον να κοιμάται. "Α.

χάριστε! "Ωστε λοιπόν, δεν είμαι πιά τίποτε γι' αυτόν; "Ω, Θεέ μου, είναι φοβερό! "Ας είχα τη δύναμη να πλησιάσω την πόρτα του δωματίου! "Ας μην με κρατούσε ή ύπερφάνεια! Θά πεφτα στα πόδια του, θά τον ικέτευα να με πιστέψει και τι δεν θάκανα να του άποδείξω πως είμαι άθώα; Τι δυστυχισμένη γυναίκα που είμαι. Αυτός δεν μ' αγαπά πιά. "Αν μ' αγαπούσε, έστω και λίγο, θάκανε σαν και μένα: δεν θά κοιμόταν! Κι' όμως... ίσως να λίζη. "Οχι, δεν λίζη... γιατί θά άκουσα... Μά τότε, δεν κοιμάται; Ναι, δεν ύπάρχει άμφιβολία, πως δεν κοιμάται! Τι

εύτυχία! Γρήγορα, πρέπει να βρω ένα μέσον, υπερέφασα, για να τον αναγκάσω να μου δείξη τι κάνει. Ιδοίμε. "Αν πυροβολούσα; Θαυμάσια! Θά έτρεχε τρελλός κοντά μου και θά νόμιζε πως εγώ θά ήθελα να ν' αυτοκτονήσω. Μά... τώρα που τό σκέπτομαι... πιστόλι! Κρίμα! Τι να κάνω λοιπόν; Θά πιάσω το μπουκάλι με τό νερό. "Αλλ' όχι έπάνω στο χαλί γιατί θά δημιουργούσε κανένα θόρυβο. Και πρέπει να κάνω δαιμονισμένον θόρυβο. "Εκεί! Κοντά στη πόρτα! Θεέ μου, κά.

"Ωρα τρεις και μισή, πρωί.

— "Η πόρτα κτυπά.

— Μπούμ!

Τό μπουκάλι με τό νερό σπάζει.

— Μπάμ!

— Λάουρα!

— Μαρσέλ!

"Ανοίγει ή πόρτα που τους έχώριζε και οι δυο άγκαλιάζονται σφιχτά ενώ τα μάτια τους βουρκώνουν από εύτυχία.

— Δεν κοιμόσουν;

— "Οχι. Κι' εσύ;

— "Οχι!

— Μ' αγαπούσες;

— "Όπως πάντα!

Μ. ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

Σ. Ζ. ΡΟΥΣΣΩ

ωάννα, συγχώρησέ με...
ΙΩΑΝΝΑ.—Θεέ μου, ναι, πρέπει να σάς συγχωρήσω και τους δυο. Μά σ' αγαπώ, Ζάκ, σ'

καρδιά...

ΙΩΑΝΝΑ.—Κι' ή δική μου φτωχή καρδιά; Αυτή δεν ξεσχίζεται; Δεν ματώνει; Είναι καιρός τώρα που έχω καταλάβει πως δεν μ' αγαπάς. Και σήμερα πιά βεβαιώθηκα άπολύτως. "Αγαπάς μιά άλλη. Κι' ή άλλη είναι ή άδελφή μου! Εγώ όμως σ' αγαπώ πάντα Ζάκ. Και δεν θά υποχωρήσω. Δεν θά αφήσω να σε πάρη μιά άλλη, έστω κι' αν αυτή είναι ή άδελφή μου.

ΖΑΚ.—"Ιωάννα, άφρησέ με να την ιδώ. "Αφρησέ με...

ΙΩΑΝΝΑ.—Λοιπόν, τὰ έμαθα όλα. Βεβαιώθηκα καλά για κείνο που άμφέβαλλα ως χθές τό βράδυ άκόμα. Κι' άρκετά σε βασάνισα και σένα. Λοιπόν, ή Γκάμπυ δεν είναι βαρεία πληγωμένη, όπως σου είπα. Δεν κινδυνεύει. Πρέπει μόνο να μείνει δυο έβδομάδες στο κρεβάτι. Αυτό είναι όλο...

ΖΑΚ.—Δόξα σοι ό Θεός!

ΙΩΑΝΝΑ.—Πόσο την αγαπάς! "Εμένα δεν μ' αγαπήσες ποτέ έτσι. Μά εγώ... σ' αγαπώ σαν τρελή και δεν θά σε παραχωρήσω στη Γκάμπυ, έστω κι' αν σ' αγαπά κι' αυτή όσο κι' εγώ, πιο πολύ από μένα.

Κι' εσύ; Έσύ τι θά γίνης, φτωχή μου "Ιωάννα;

ΖΑΚ.—Μ' αγαπώ ή Γκάμπυ; Λες αλήθεια, "Ιωάννα;

ΙΩΑΝΝΑ.—"Ε, λοιπόν ναι. Μάθε το από μένα. Χθές τη νύκτα παραιλούσε κι' έλεγε: "Ζάκ... Σ' αγαπώ!.. Μά δεν πρέπει... Δεν πρέπει... Είσαι ό άρραβωνιαστικός της άδελφής μου. Κι' όμως σ' αγαπώ μ' όλη μου τη ψυχή...

ΖΑΚ.—Τά έλεγε αυτό ή Γκάμπυ;

ΙΩΑΝΝΑ.—Είσαι εύ υχισμένος γι' αυτό; Δεν είν' έτσι; "Απνε!

ΖΑΚ.—Συγχώρησέ με, καλή μου "Ι.

Δεν μπορώ... δεν έχω τη δύναμη να σ' αφήσω να μου φύγης. (κλαίει). ΖΑΚ.—Λοιπόν, άκουσέ με, "Ιωάννα. Δεν θέλω να σε κάνω δυστυχισμένη. Θά σε πάρω και θά φύγουμε μακριά.

ΙΩΑΝΝΑ.—"Αλλοίμονο!.. Και τι σημασία θάχη ότι θά βρίσκεσαι μακριά της; "Η σκέψις σου, ή ψυχή σου, θά είναι έδω... Θά είναι κοντά μου ένα σώμα μόνο, χωρίς ψυχή... (Σκέπτεται για λίγες στιγμές κι' έξαφνα λέει σαν γάλαξε άποτόμως, φωτισμένη πιά από ένα υπέρογιο φως). Ζάκ. "Ημουν κακή. Συγχώρησέ με... Δεν σ' αγαπήσα όπως έπρεπε ίσως. Γι' αυτό πρέπει να θυσιασθώ. Ναι, πρέπει... "Αγαπάς τη Γκάμπυ και σ' αγαπά. Τι φταίτε γι' αυτό σεις φτωχά παιδιά. Τι φταίτε αν δεν μπορέσατε ν' άντισταθήτε στην τρομερή δύναμη του έρωτα; Λοιπόν... τό άποφάσισα. Θά σοι δώσω πίσω τό λόγο σου, Ζάκ. Δεν είμαι πιά άρραβωνιαστική σου...

ΖΑΚ.—Φτωχή μου "Ιωάννα, τι είναι αυτά που λές; ΙΩΑΝΝΑ.—Ναι, από σήμερα ή άρραβωνιαστική σου είναι ή Γκάμπυ! ΖΑΚ.—"Οχι, όχι, δεν θέλω να θυσιασθής, "Ιωάννα. ("Ακουμπάει στο τζάκι και σκύβει τό κεφάλι του άπελπισμένος). ΙΩΑΝΝΑ.—Μην κάνεις έτσι. Πρέπει να γίνη αυτό που σου είπα...

ΖΑΚ.—(σηκώνόμενος). Κι' εσύ; "Εσύ τι θά γίνης, φτωχή μου "Ιωάννα;

ΙΩΑΝΝΑ.—Ξέρεις ότι από την οικογένειά μας δυο γυναίκες νέες κι' άμορφες έγιναν καλόγριες. Θ' ακολουθήσω κι' εγώ τό παράδειγμά τους. Θά τελειώσω τη ζωή μου σ' ένα μοναστήρι.

(ό Ζάκ θέλει να φιλήση τά χέρια της. "Η "Ιωάννα τον σπρώχνει έλαφρά).

—Μη μ' άγγίξεις! "Ανήκω πιά μόνο στο Θεό. Πήγαινε να ιδής τη Γκάμπυ. Πρόσεξε όμως... Μη την συγκινήσης... Μη την ταραχής... "Εχει λίγο πυρετό. Μη της πής τίποτε. "Αλλωστε κι' εγώ δε θά φύγω τώρα άμέσως. Είναι χρέος μου να μείνω σιμά της ως που να γίνη έντελώς καλά.

ΖΑΚ.—"Ιωάννα! Μη φύγης. Μείνε μαζί μας...

ΙΩΑΝΝΑ.—Θά μείνω όσο πρέπει μόνο... Κι' όταν φύγω πιά, τότε... τότε θά προσεύχωμαι για την εύτυχία μας για την εύτυχία σας. Μά κι' εσύ... να με θυμάσαι κάποτε. Ζάκ. "Ετσι σαν μιά πεθαμένη! (Κλαίει με πόνο).

ΖΑΚ.—Θά σε θυμάμαι σαν έναν άγγελο, καλή μου "Ιωάννα. Σαν μιά άγία!.. Πάντα θά σε θυμάμαι. (Σκύβει δακρυσμένος και της φιλεί τό χέρι).

Σ. Ζ. ΡΟΥΣΣΩ

‘Από τόν μυστηριώδη μεσαίωνα

Οι φρικιαστικώτερες θανατικές εκτελέσεις

Δήμιοι και δύματα

Είναι πολλοί και διάφοροι οι τρόποι με τους οποίους επάνω-
τωναν τού καταδικάσαντες κατά την αρχαιότητα και κατά τόν Μεσαί-
ωνα. Φρικωδέστερες όμως θανατικές εκτελέσεις είναι μερικές με-
ταγενέστερες.

Πριν από ογδόντα χρόνια περίπου οι καταδικασμένοι εις θά-
νατον από τήν Ιταλικήν δικαιοσύνην εξαπεστέλλοντο στον λειμών
των ‘Ασφοδέλων με τήν περίφημη «Μαντολάτα».

‘Ο μελλοθάνατος δηλαδή στεκόταν όρθιος, με τὰ χέρια και
πόδια ελεύθερα, μπροστά στο σώματάδι και χειροδύναμο δημό-
του, ο οποίος κρατούσε ένα τερισιο ρόπαλο. Σε μιὰ ώριμήν
στιγμή, αφού έδινε τὸ σχετικὸ σύνθημα ὁ ἐπόπτης τῆς ἐκτελέ-
σεως, ὁ δήμιος σήκωνε ψηλά τὸ φοβερὸ ρόπαλό του καὶ τὸ κα-
τέβαζε με δύναμιν ἐπάνω στο κεφάλι τοῦ θύματος του.

‘Ενας «καλὸς» δήμιος τὸ πρῶτο κύπημα ἐθανάτωνε τὸ
θύμα του.

‘Αλλὰ ἡ ἐπιτυχία του ἐξηρετὰτο κι’ ἀπὸ τὸν καταδικασμένο, ὁ
ὁποῖος ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀκίνητος, με τὸ κεφάλι ψηλά, νὰ παρακο-
λουθῇ τὸν κύκλο ποὺ διέγραφε τὸ θανατηφόρο ρόπαλο καὶ νὰ
παρακαλῇ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸ τὸ κύπημα. Διαφορετικὰ πα-
ρετέλνετο ἡ ἀγωνία καὶ τὸ βασανιστήριό του.

‘Αν ἀποτύχαινε, ὁ δήμιος ξανακυτοῦσε τὸ θύμα του, ὡς ὅτου
τὸ θανάτωνε. ‘Αλλὰ τὸ φοβερώτερο ἦταν, πῶς ὁ δήμιος εἶχε τὸ
δικαίωμα νὰ δίνῃ τὰ κύπηματά του σ’ ὅποιο μέλος τοῦ σώμα-
τος τοῦ καταδικασμένου ἤθελε καὶ νὰ κάνῃ περισσότερο θεαμα-
τικὴ τὴν ἐκτέλεση.

Συχνὰ ἐν τούτοις γινόταν μιὰ τρομερὴ πάλῃ μεταξὺ τοῦ δη-
μίου καὶ τοῦ θύματος του. Καμμιά φορὰ μάλιστα νικητὴς ἀπ’
αὐτὴν ἐβγαίνει ὁ μελλοθάνατος καὶ τότε εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ
χαρισθῇ ἡ ζωὴ καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς εἰς τὸν λαόν.

‘Ενὰ θέαμα εὐχάριστο γιὰ τοὺς ‘Ισπανοὺς, ὅσο καὶ οἱ ταυρο-
μαχίες ἦταν τὸ «Γκάρο». ‘Ο δήμιος ὠδηγοῦσε τὸ μελλοθάνατο, ὁ
ὁποῖος εἶχε τὸ κεφάλι του κοκκινωμένο, στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσε-
ως, τὸν ξάπλωνε μπροστὴν ἐπάνω σ’ ἕναν ξύλινο πύργο καὶ τοῦ
περνοῦσε τὸ κεφάλι μέσα σ’ ἕ-
ναν σιδερένιο κλοιό, ποὺ ἐσφί-
γεται μ’ ἕνα μαγγάνι ὅμοιο με
τοῦ πηγαδιοῦ. ‘Ο βασανιζόμε-
νος μούγκριζε, βογγοῦσε, τινάζε
ψηλά τὰ πόδια, σπαρταροῦσε
σύκορμος ἀπ’ τοὺς ἀβάστακτους
πόνους. ‘Ο θάνατος εἶται ἐρχόταν
ἀργός, ἀπαίσιος, φρικαλέος ἀλ-
λά καὶ ἀφαντάσιος θεαματι-
κός...

‘Ο θανατούμενος με τὴν
μέθοδο αὐτὴν δὲν εἶχε πιά ἀν-
θρώπινη μορφή!

‘Ενα μαρτυρικὸ μέσον θα-
νατικῆς ἐκτελέσεως ἐξωφρενικὸ
καὶ ἀπαίσιο ἦταν τὸ τσιγγέλι.
Πρὸ ἐνὸς περὶπου αἰῶνος τὸ
κρέμασμα σὲ τσιγγέλι ἦταν ἕνα
ἀπὸ τὰ καθημερινὰ θεάματα
τῶν τουρκικῶν πόλεων καὶ χω-
ριῶν. ‘Η ἀγωνία τοῦ κρεμασμέ-
νου κρατοῦσε 48 ὥρες.

Τὸ «τσιγγέλι» οἱ Τούρκοι
τὸ πήραν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.
Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ δολοφόνου
τοῦ Κλεβέρ, τοῦ ἀγαπημένου
στρατηγοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπο-
λέοντος, ἐτιμωρήθηκαν με αὐτὸ
τὸ μέσον. ‘Αναφέρεται ἐπίσης,
ὅτι ὁ ἥρωας τοῦ 21 Μπουκουβά-
λας ἐμαρτύρησε ἐπάνω σὲ
«τσιγγέλι», σὲ κάποια τοποθε-
σία πλησίον τῶν ‘Αθηνῶν.

Οἱ περισσότεροι ἀρχαῖοι
λαοὶ ἐσυνήθιζαν νὰ περιορίζουν

Τοῦ ἀνοίξαν τὸ κρανίο με μιὰ σιδερένια γροθιά

τὴν τιμωρία μόνον ἐπάνω στο μέλος τοῦ σώματος ποὺ διέπραξε
τὸ ἔγκλημα. ‘Ο ψεύτης π.χ. ἐθεωρεῖτο πῶς δὲν ἔπαιε αὐτὸς ἀλλὰ
ἡ γλῶσσα του καὶ γι’ αὐτὸ τὸν τιμωροῦσαν μόνο στὴ γλῶσσα του
κόβοντάς την.

Τὴν ὀρθότητα αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀπονομῆς δικαιοσύνης τὴν
υἰοθέτησε ἡ Τερὰ ‘Εξέτασις, τῆς ὁποίας τὰ ὄργανα ὑπέβαλαν σὲ
φρικιαστικὰ μαρτύρια τοὺς αἰρετικούς. ‘Επίσης καὶ ὁ Λουδοβίκος
ΙΧ ἐτιμωροῦσε τοὺς βλασφημοὺς καίγοντας τὰ χεῖλιά τους με πυ-
ρακωμένο σίδερο. ‘Ο Φραγκίσκος Α’ πάλι, τιμωροῦσε τοὺς βλασ-
φήμους με τὸν ἀκόλ υθο τρόπο: Διέτασσε καὶ τρυπούσαν τὴ
γλῶσσα τοῦ βλασφήμου καὶ ἀπὸ τὴν τρύπα περνοῦσαν ἕνα ἀγκί-
στρι, τὸ ὁποῖο κάρφωναν στο μάγουλό του.

Στὶς ἀρχεὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀκόμη οἱ τιμωρίες ποὺ ἐπε-
βάλλοντο στοὺς στρατιώτας μερικῶν κρατῶν ἦσαν ἐπονείδιστες
καὶ βασανιστικώτερες. Στὸν ρωσσικὸ καὶ αὐστρογγερικὸν στρατὸ
καὶ στὸν ἀγγλικὸ στόλο ἔδιναν κι’ ἐπαινοὺς οἱ μαστιγώσεις.

‘Εγμῶνιων τὸν τιμωρημένο καὶ τοῦ ἔδιναν τόσους δυνατοὺς
ραβδίσιμους στὴν πλάτη, ὅσους ὠρίζε ἡ ποινὴ του.

‘Ενίοτε ἐξετέλουν τοὺς κατασκόπους ὡς ἐξῆς: Τοὺς ἔδεναν, τοὺς
ὑποχρέωναν νὰ γονατίσουν καὶ τοὺς ἔθραυναν τὸ κρανίο με σιδε-
ρένια γροθιά.

Στὴ Ρώμη, κάθε στρατηγὸς εἶχε δικαίωμα νὰ τιμωρῇ τὸ στρα-
τιωτικὸν σώμα ποὺ ἐδειλίαζε μπροστὰ στὸν ἐχθρό, ἀποδεκατίζον-
τάς το, θανατώνοντας δηλαδή τὸ δέκατο τῶν στρατιωτῶν του!

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ οἱ μελλοθάνατοι ἐξελέγοντο με κλήρο.

‘Ο Κικέρων ἀναφέρει ὅτι κάποτε συνέβη νὰ ἀποδεκατισθῇ μιὰ
ὁλόκληρη στρατιά!...

‘Ενας ἄλλος τρόπος θανατικῆς ἐκτελέσεως ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐκα-
τοντάδων ἐτῶν ὑφίσταται ἀκόμη καὶ σήμερον εἶναι ὁ ἐνταφιασμός,

ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται εἰς τὴν
Κίνα καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν ‘Ι-
απωνίαν.

‘Ο καταδικασμένος ὠδηγεῖ-
ται ὑπὸ τοῦ δήμιου εἰς τὸν
τόπο τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὸν
ἀνοίγει ἐνὰς λάκκος ὅπου
ὅσο σχεδὸν τὸ ἀνάστημα τοῦ
θύματος. Τὸν μπάσουν τότε μέ-
σα, ρίχνουνε χώματα καὶ μένει
μόνο τὸ κεφάλι του ἐλεύθερο.

‘Ο θάνατος ἐπέρχεται
ταχὺ ἀπὸ πείνα, κρύο, βροδὺ
καὶ ἀπὸ τὰ τσιμπήματα τῶν
ὀρνέων ἐπάνω στο ἀπροστά-
τευτο κεφάλι του. ‘Ο θάνατος
ἐπέρχεται σὲ τέσσερες ἡ πέντε
μέρες καὶ τότε τοῦ καλύπτουν
με χώμα καὶ τὸ κεφάλι.

Οἱ ‘Ιάπωνες ἔχουν κι’ αὐ-
τοὶ τὸ ὡς ἄνω μέσον θανατι-
κῆς ἐκτελέσεως ἀλλὰ τοὺς
βαρυνοῦνται μελλοθανάτους
τοὺς τοποθετοῦν ἐπάνω σὲ μιὰ
μεγάλῃ πέτρα καὶ τοὺς κτυ-
ποῦν τις ἀσθρόσεις μ’ ἕνα
βαρὺ σφυρὶ καὶ τις πολυποιν-
οῦν. Τὸ θῦμα ἐκπνέει κακόπιν
φρικτῶν πόνων καὶ ἐσωτερικῆς
αἱμορραγίας.

‘Η ἀγχόνῃ καὶ ἡ καρμα-
νιόλα εἶναι ἀσυγκρίτως ποῖοι
πολιτισμένα μέσα θανατικῆς
ἐκτελέσεως καὶ περισσότερον
ἀκόμη ἡ ἠλεκτρικὴ καρέ-
κλα.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὴ καλὰ ποὺ
ἔχω ἀνοίξει
τὸ γκάκι μέ-
σα στο δωμάτιό
μου! Οἱ πόρτες
καὶ τὸ παράθυρο
εἶναι κλειστά. Κα-
λεῖς δὲν θὰ κατα-
λάβῃ τίποτε. Τὰ
παιδιά κοιμοῦνται
στο κάτω πάτωμα.
‘Αν ὁ ‘Ερικ ἐπι-
στρέψῃ ἐκτάκτως
σήμερα, νωρὶς ἀπὸ
τὸ ἐργαστήριό του,
δὲν θὰ περάσῃ ἀπὸ
τὸ δωμάτιό μου.
‘Ολα εἶναι τόσο βο-
λικά, τόσο εὐκόλα...
Σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ
μου.

Μεθαύριο θὰ γράφουν οἱ ἐφημερίδες:

‘Η Κάρολα Ρόττερ ἔπεσε θύμα δυστυχήματος.
‘Ελη-
σμένησε νὰ κλείσῃ τὸ γκάκι. ‘Η διαπρεπὴς βιο-
λόγισσα... ‘Η ἀπαρηγόρητη οἰκογένεια... Οἱ φίλοι
τῆς δὲν θὰ τὴν λησμο-
νήσουν ποτέ!...

‘Ηλὰ τὰ στερεότυπα τῶν ἐφημερίδων... Στὴ
διαθήκῃ μου γράφω νὰ μὴ μοῦ γίνῃ πολυτελής
κηδεία. ‘Οσο συλλογι-
ζομαι τὰ περασμένα, τόσο βολικῶς πῶς ἔζησα
γιὰ τὴν ἀγά-
πην... ‘Η ἀγάπη εἶναι ἕνας ἀέρας ποὺ ἀνέπνεα
σ’ ὅλη μου
τὴ ζωὴ. ‘Αγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτην στιμὴν ποὺ
ζῶ. ‘Εμαθα
βιολί, γιατί ἦταν γιὰ μένα ἡ πιὸ καθαρὴ
ἐκδήλωση τῆς ἀ-
γάπης. ‘Ο δάσκαλός μου πιστεύε
πῶς θὰ γινόμουν μιὰ με-
γάλη καλλιτέχνης. ‘Δὲν μπορεῖς ν’ ἀνήκῃς
σὲ κανέναν
ἄνθρωπο, μοῦ ἔλεγε. Μόνο στὴν Τέχνη ἀνήκεις
ἐσὺ!...

Κι’ ὁμως ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ μ’ ἀγάπησε
ἦταν ὁ
δάσκαλός μου... Γι’ αὐτὸ μάλιστα, ὑπερτιμῶσε
τὴν ἀξία
μου. ‘Αφῆσα τὸ βιολί γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ
‘Ερικ καὶ γιὰ
τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν μου. Δὲν μοῦ ἦταν
εὐκόλο. ‘Αλλὰ
τί ἔπρεπε νὰ κάνω; ‘Η ὕγεια τοῦ ‘Ερικ ἦταν
ἐπισφαλής. Τὸ
ἴδιον καὶ τῶν παιδιῶν. Καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν
ἀνάγκη μιᾶς ἀ-
φοσιωμένης μητέρας.

Στὴν ἀρχὴ θέλησα νὰ συνεχίσω καὶ τὴ
μουσικὴ. Εἶχα
τὸ ἕνα αὐτί μου στο βιολί καὶ τὸ ἄλλο
στο δωμάτιό τῶν
παιδιῶν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως ἀναγκάσθηκα
σιγά-σιγά νὰ τὸ
ἐγκαταλείψω.

‘Η γυναῖκα δὲν ἔχει δικαίωμα ἐκλογῆς.
Σ’ ὅλη τῆς τῆ
ζωῆς ἀκολουθεῖ τὸ ἐνστικτὸ τῆς. Τὸ ἐνστικτο
τὴν ὠδηγεῖ,
εἴτε εἰς μιὰν μητέρα εἴτε δὲν εἶναι. ‘Οταν
εἶναι μητέρα, τότε
ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ πρῶτο παιδί. Τὸν
καίθεύει, τὸν περι-
ποιεῖται, ζῇ τὴ ζωὴ τῆς γι’ αὐτόν,
ὅλα ὅσα κάνει ὅλη τῆς
ἡ ὑπαρξὶς σ’ αὐτὸν ἀφιερώνονται...
‘Ιδίως ὅταν ἔχῃ ἕναν

ἄνδρα, διαπρεπῇ ὅπως ἐγώ. ‘Απὸ
τὴν πρώτην μέρα τοῦ γάμου μας
ἤξερα ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἦταν γιὰ
μένα ἱερή. ‘Ο ‘Ερικ ἔχει κατα-
κτῆσει τὸν ἐπιστημονικὸν ἱατρικὸν
κόσμο. Γιὰ νὰ κινή μερικὲς με-
λέτες θυσίασε ὅλην τὴν τῆς ζωῆς.
Κλειστήκε στο ἐργαστήριό του
μερόνυχτα ὁλόκληρη, με τὸ κεφάλι
ριγμένο ἐπάνω στὰ βιβλία. Κό-
θε χαρὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἦταν ξένη.
‘Η μελέτη ἦταν ἡ μόνη του ἀπα-
σχόληση. Τὴ ζωὴ τὴν ἔβλεπε ἀνά-
μεσα ἀπὸ μένα. Τώρα ὁμως ἤλθε
ἡ στιγμή νὰ ζήσῃ κι’ αὐτός. Νὰ
γυμνάσῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀπό-
λαυσιν. Γιὰ τὴν τέχνην, τὴ φύσιν, τὴς
γυναῖκες. Τώρα ξυπνοῦν τὰ νειῶ-
τά του ποὺ εἶχαν ὑποχωρήσει
μπροστὰ στο καθῆκον καὶ στὴν ἐ-
πιστήμην. Τώρα ὁμως ἀκριβῶς, εἶ-
χε σωπάσει ἐντελῶς τὸ βιολί
μου. ‘Εγὼ πιὸ σοβαρῇ. Πιὸ
τὰ πενήντα πέντε χρόνια τοῦ, ὁ
‘Ερικ τώρα μόνον ἀρχίζει νὰ μα-
θαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ καθε τι ποὺ
δὲν λέγεται ἐργασία καὶ καθῆ-
κον. Καὶ τώρα ποὺ θέλει νὰ γε-
λάσῃ καὶ νὰ παίξῃ δὲν εἶμαι πιά
ἐγώ ἡ σύντροφός του ποὺ χρειά-
ζεται. Δὲν μοῦ μένει τίποτε. ‘Αν
ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη νὰ ζῶ, ὁ
ἀρχικὸς νὰ ἔχω ἀξιώσεις. Δὲν θὰ
μποροῦσα τίποτε νὰ δώσω, ἀλλὰ
μόνον θὰ ζητοῦσα... Αὐτὸ ὁμως

τὸ ἕνα αὐτί μου στο βιολί καὶ τὸ ἄλλο
στο δωμάτιό τῶν
παιδιῶν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως ἀναγκάσθηκα
σιγά-σιγά νὰ τὸ
ἐγκαταλείψω.

‘Η γυναῖκα δὲν ἔχει δικαίωμα ἐκλογῆς.
Σ’ ὅλη τῆς τῆ
ζωῆς ἀκολουθεῖ τὸ ἐνστικτὸ τῆς. Τὸ ἐνστικτο
τὴν ὠδηγεῖ,
εἴτε εἰς μιὰν μητέρα εἴτε δὲν εἶναι. ‘Οταν
εἶναι μητέρα, τότε
ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ πρῶτο παιδί. Τὸν
καίθεύει, τὸν περι-
ποιεῖται, ζῇ τὴ ζωὴ τῆς γι’ αὐτόν,
ὅλα ὅσα κάνει ὅλη τῆς
ἡ ὑπαρξὶς σ’ αὐτὸν ἀφιερώνονται...
‘Ιδίως ὅταν ἔχῃ ἕναν

ἄνδρα, διαπρεπῇ ὅπως ἐγώ. ‘Απὸ
τὴν πρώτην μέρα τοῦ γάμου μας
ἤξερα ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἦταν γιὰ
μένα ἱερή. ‘Ο ‘Ερικ ἔχει κατα-
κτῆσει τὸν ἐπιστημονικὸν ἱατρικὸν
κόσμο. Γιὰ νὰ κινή μερικὲς με-
λέτες θυσίασε ὅλην τὴν τῆς ζωῆς.
Κλειστήκε στο ἐργαστήριό του
μερόνυχτα ὁλόκληρη, με τὸ κεφάλι
ριγμένο ἐπάνω στὰ βιβλία. Κό-
θε χαρὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἦταν ξένη.
‘Η μελέτη ἦταν ἡ μόνη του ἀπα-
σχόληση. Τὴ ζωὴ τὴν ἔβλεπε ἀνά-
μεσα ἀπὸ μένα. Τώρα ὁμως ἤλθε
ἡ στιγμή νὰ ζήσῃ κι’ αὐτός. Νὰ
γυμνάσῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀπό-
λαυσιν. Γιὰ τὴν τέχνην, τὴ φύσιν, τὴς
γυναῖκες. Τώρα ξυπνοῦν τὰ νειῶ-
τά του ποὺ εἶχαν ὑποχωρήσει
μπροστὰ στο καθῆκον καὶ στὴν ἐ-
πιστήμην. Τώρα ὁμως ἀκριβῶς, εἶ-
χε σωπάσει ἐντελῶς τὸ βιολί
μου. ‘Εγὼ πιὸ σοβαρῇ. Πιὸ
τὰ πενήντα πέντε χρόνια τοῦ, ὁ
‘Ερικ τώρα μόνον ἀρχίζει νὰ μα-
θαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ καθε τι ποὺ
δὲν λέγεται ἐργασία καὶ καθῆ-
κον. Καὶ τώρα ποὺ θέλει νὰ γε-
λάσῃ καὶ νὰ παίξῃ δὲν εἶμαι πιά
ἐγώ ἡ σύντροφός του ποὺ χρειά-
ζεται. Δὲν μοῦ μένει τίποτε. ‘Αν
ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη νὰ ζῶ, ὁ
ἀρχικὸς νὰ ἔχω ἀξιώσεις. Δὲν θὰ
μποροῦσα τίποτε νὰ δώσω, ἀλλὰ
μόνον θὰ ζητοῦσα... Αὐτὸ ὁμως

τὸ ἕνα αὐτί μου στο βιολί καὶ τὸ ἄλλο
στο δωμάτιό τῶν
παιδιῶν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως ἀναγκάσθηκα
σιγά-σιγά νὰ τὸ
ἐγκαταλείψω.

‘Η γυναῖκα δὲν ἔχει δικαίωμα ἐκλογῆς.
Σ’ ὅλη τῆς τῆ
ζωῆς ἀκολουθεῖ τὸ ἐνστικτὸ τῆς. Τὸ ἐνστικτο
τὴν ὠδηγεῖ,
εἴτε εἰς μιὰν μητέρα εἴτε δὲν εἶναι. ‘Οταν
εἶναι μητέρα, τότε
ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ πρῶτο παιδί. Τὸν
καίθεύει, τὸν περι-
ποιεῖται, ζῇ τὴ ζωὴ τῆς γι’ αὐτόν,
ὅλα ὅσα κάνει ὅλη τῆς
ἡ ὑπαρξὶς σ’ αὐτὸν ἀφιερώνονται...
‘Ιδίως ὅταν ἔχῃ ἕναν

ἄνδρα, διαπρεπῇ ὅπως ἐγώ. ‘Απὸ
τὴν πρώτην μέρα τοῦ γάμου μας
ἤξερα ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἦταν γιὰ
μένα ἱερή. ‘Ο ‘Ερικ ἔχει κατα-
κτῆσει τὸν ἐπιστημονικὸν ἱατρικὸν
κόσμο. Γιὰ νὰ κινή μερικὲς με-
λέτες θυσίασε ὅλην τὴν τῆς ζωῆς.
Κλειστήκε στο ἐργαστήριό του
μερόνυχτα ὁλόκληρη, με τὸ κεφάλι
ριγμένο ἐπάνω στὰ βιβλία. Κό-
θε χαρὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἦταν ξένη.
‘Η μελέτη ἦταν ἡ μόνη του ἀπα-
σχόληση. Τὴ ζωὴ τὴν ἔβλεπε ἀνά-
μεσα ἀπὸ μένα. Τώρα ὁμως ἤλθε
ἡ στιγμή νὰ ζήσῃ κι’ αὐτός. Νὰ
γυμνάσῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀπό-
λαυσιν. Γιὰ τὴν τέχνην, τὴ φύσιν, τὴς
γυναῖκες. Τώρα ξυπνοῦν τὰ νειῶ-
τά του ποὺ εἶχαν ὑποχωρήσει
μπροστὰ στο καθῆκον καὶ στὴν ἐ-
πιστήμην. Τώρα ὁμως ἀκριβῶς, εἶ-
χε σωπάσει ἐντελῶς τὸ βιολί
μου. ‘Εγὼ πιὸ σοβαρῇ. Πιὸ
τὰ πενήντα πέντε χρόνια τοῦ, ὁ
‘Ερικ τώρα μόνον ἀρχίζει νὰ μα-
θαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ καθε τι ποὺ
δὲν λέγεται ἐργασία καὶ καθῆ-
κον. Καὶ τώρα ποὺ θέλει νὰ γε-
λάσῃ καὶ νὰ παίξῃ δὲν εἶμαι πιά
ἐγώ ἡ σύντροφός του ποὺ χρειά-
ζεται. Δὲν μοῦ μένει τίποτε. ‘Αν
ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη νὰ ζῶ, ὁ
ἀρχικὸς νὰ ἔχω ἀξιώσεις. Δὲν θὰ
μποροῦσα τίποτε νὰ δώσω, ἀλλὰ
μόνον θὰ ζητοῦσα... Αὐτὸ ὁμως

τὸ ἕνα αὐτί μου στο βιολί καὶ τὸ ἄλλο
στο δωμάτιό τῶν
παιδιῶν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως ἀναγκάσθηκα
σιγά-σιγά νὰ τὸ
ἐγκαταλείψω.

‘Η γυναῖκα δὲν ἔχει δικαίωμα ἐκλογῆς.
Σ’ ὅλη τῆς τῆ
ζωῆς ἀκολουθεῖ τὸ ἐνστικτὸ τῆς. Τὸ ἐνστικτο
τὴν ὠδηγεῖ,
εἴτε εἰς μιὰν μητέρα εἴτε δὲν εἶναι. ‘Οταν
εἶναι μητέρα, τότε
ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ πρῶτο παιδί. Τὸν
καίθεύει, τὸν περι-
ποιεῖται, ζῇ τὴ ζωὴ τῆς γι’ αὐτόν,
ὅλα ὅσα κάνει ὅλη τῆς
ἡ ὑπαρξὶς σ’ αὐτὸν ἀφιερώνονται...
‘Ιδίως ὅταν ἔχῃ ἕναν

ἄνδρα, διαπρεπῇ ὅπως ἐγώ. ‘Απὸ
τὴν πρώτην μέρα τοῦ γάμου μας
ἤξερα ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἦταν γιὰ
μένα ἱερή. ‘Ο ‘Ερικ ἔχει κατα-
κτῆσει τὸν ἐπιστημονικὸν ἱατρικὸν
κόσμο. Γιὰ νὰ κινή μερικὲς με-
λέτες θυσίασε ὅλην τὴν τῆς ζωῆς.
Κλειστήκε στο ἐργαστήριό του
μερόνυχτα ὁλόκληρη, με τὸ κεφάλι
ριγμένο ἐπάνω στὰ βιβλία. Κό-
θε χαρὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἦταν ξένη.
‘Η μελέτη ἦταν ἡ μόνη του ἀπα-
σχόληση. Τὴ ζωὴ τὴν ἔβλεπε ἀνά-
μεσα ἀπὸ μένα. Τώρα ὁμως ἤλθε
ἡ στιγμή νὰ ζήσῃ κι’ αὐτός. Νὰ
γυμνάσῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀπό-
λαυσιν. Γιὰ τὴν τέχνην, τὴ φύσιν, τὴς
γυναῖκες. Τώρα ξυπνοῦν τὰ νειῶ-
τά του ποὺ εἶχαν ὑποχωρήσει
μπροστὰ στο καθῆκον καὶ στὴν ἐ-
πιστήμην. Τώρα ὁμως ἀκριβῶς, εἶ-
χε σωπάσει ἐντελῶς τὸ βιολί
μου. ‘Εγὼ πιὸ σοβαρῇ. Πιὸ
τὰ πενήντα πέντε χρόνια τοῦ, ὁ
‘Ερικ τώρα μόνον ἀρχίζει νὰ μα-
θαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ καθε τι ποὺ
δὲν λέγεται ἐργασία καὶ καθῆ-
κον. Καὶ τώρα ποὺ θέλει νὰ γε-
λάσῃ καὶ νὰ παίξῃ δὲν εἶμαι πιά
ἐγώ ἡ σύντροφός του ποὺ χρειά-
ζεται. Δὲν μοῦ μένει τίποτε. ‘Αν
ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη νὰ ζῶ, ὁ
ἀρχικὸς νὰ ἔχω ἀξιώσεις. Δὲν θὰ
μποροῦσα τίποτε νὰ δώσω, ἀλλὰ
μόνον θὰ ζητοῦσα... Αὐτὸ ὁμως

τὸ ἕνα αὐτί μου στο βιολί καὶ τὸ ἄλλο
στο δωμάτιό τῶν
παιδιῶν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως ἀναγκάσθηκα
σιγά-σιγά νὰ τὸ
ἐγκαταλείψω.

‘Η γυναῖκα δὲν ἔχει δικαίωμα ἐκλογῆς.
Σ’ ὅλη τῆς τῆ
ζωῆς ἀκολουθεῖ τὸ ἐνστικτὸ τῆς. Τὸ ἐνστικτο
τὴν ὠδηγεῖ,
εἴτε εἰς μιὰν μητέρα εἴτε δὲν εἶναι. ‘Οταν
εἶναι μητέρα, τότε
ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ πρῶτο παιδί. Τὸν
καίθεύει, τὸν περι-
ποιεῖται, ζῇ τὴ ζωὴ τῆς γι’ αὐτόν,
ὅλα ὅσα κάνει ὅλη τῆς
ἡ ὑπαρξὶς σ’ αὐτὸν ἀφιερώνονται...
‘Ιδίως ὅταν ἔχῃ ἕναν

ἄνδρα, διαπρεπῇ ὅπως ἐγώ. ‘Απὸ
τὴν πρώτην μέρα τοῦ γάμου μας
ἤξερα ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἦταν γιὰ
μένα ἱερή. ‘Ο ‘Ερικ ἔχει κατα-
κτῆσει τὸν ἐπιστημονικὸν ἱατρικὸν
κόσμο. Γιὰ νὰ κινή μερικὲς με-
λέτες θυσίασε ὅλην τὴν τῆς ζωῆς.
Κλειστήκε στο ἐργαστήριό του
μερόνυχτα ὁλόκληρη, με τὸ κεφάλι
ριγμένο ἐπάνω στὰ βιβλία. Κό-
θε χαρὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἦταν ξένη.
‘Η μελέτη ἦταν ἡ μόνη του ἀπα-
σχόληση. Τὴ ζωὴ τὴν ἔβλεπε ἀνά-
μεσα ἀπὸ μένα. Τώρα ὁμως ἤλθε
ἡ στιγμή νὰ ζήσῃ κι’ αὐτός. Νὰ
γυμνάσῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀπό-
λαυσιν. Γιὰ τὴν τέχνην, τὴ φύσιν, τὴς
γυναῖκες. Τώρα ξυπνοῦν τὰ νειῶ-
τά του ποὺ εἶχαν ὑποχωρήσει
μπροστὰ στο καθῆκον καὶ στὴν ἐ-
πιστήμην. Τώρα ὁμως ἀκριβῶς, εἶ-
χε σωπάσει ἐντελῶς τὸ βιολί
μου. ‘Εγὼ πιὸ σοβαρῇ. Πιὸ
τὰ πενήντα πέντε χρόνια τοῦ, ὁ
‘Ερικ τώρα μόνον ἀρχίζει νὰ μα-
θαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ καθε τι ποὺ
δὲν λέγεται ἐργασία καὶ καθῆ-
κον. Καὶ τώρα ποὺ θέλει νὰ γε-
λάσῃ καὶ νὰ παίξῃ δὲν εἶμαι πιά
ἐγώ ἡ σύντροφός του ποὺ χρειά-
ζεται. Δὲν μοῦ μένει τίποτε. ‘Αν
ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη νὰ ζῶ, ὁ
ἀρχικὸς νὰ ἔχω ἀξιώσεις. Δὲν θὰ
μποροῦσα τίποτε νὰ δώσω, ἀλλὰ
μόνον θὰ ζητοῦσα... Αὐτὸ ὁμως

τὸ ἕνα αὐτί μου στο βιολί καὶ τὸ ἄλλο
στο δωμάτιό τῶν
παιδιῶν. Μὲ τὸν καιρὸ ὁμως ἀναγκάσθηκα
σιγά-σιγά νὰ τὸ
ἐγκαταλείψω.

‘Η γυναῖ

Ο ήλιος βασιλεύει. Η δύση ήταν βουτηγμένη στο χρυσάφι... Μέσα σ' ένα κατάστρο χαριτωμένο σπιτάκι που βρισκόταν στην άκρη της μικρής πόλεως, όλη η οικογένεια χαιρόταν και πανηγύριζε. Ο ώραιος Ραϊμόνδος, ο μοναχικός γυιός της χήρας Φεναστρόν, που όλοι τον έθεωρούσαν σκοτωμένο στον πόλεμο ή αιχμάλωτο στα χέρια των εχθρών, επρόκειτο να γυρίσει επί τέλους στην πατρίδα του, και τρισευτυχισμένη η μητέρα του πανυγύριζε το γεγονός.

Ο Ραϊμόνδος ήταν ένας υψηλός νέος, με αρρενωπή ομορφιά και αγέρωχο παράστημα, που θάκανε κάθε κοπέλλα να τον επιθυμήσει για σύζυγο.

Καθώς έπληθαισε τώρα στο χωριό του ανάσαινε άχόρταγα τον δροσερόν αέρα, και νόμιζε πως έβλεπε το πρόσωπο της λατρετής μητέρας του και το γλυκό χαμόγελο της αγαπημένης του Μάρθα, της άρραβωνιαστικιάς του που τον υποδεχότανε.

Ω! Πόσο ήταν ευτυχισμένος και πόσο χαιρόταν με την τελευταία αυτή ανάμνηση! Νόμιζε πως ήχοσε ακόμα στ' αυτιά του ή φράσεις που του είχε πει άλλοτε, κατά την ημέρα του άποχωρισμού των.

— Ραϊμόνδε μου, σέ αγαπώ και θα σέ αγαπώ πάντα! Θα σέ περιμένω όσο κι αν άργήσει και σου όρκίζομαι ότι δεν θα πάρω άλλον άνδρα από σένα...

Όταν αντίκρυσε από μακριά τα έρειπια της μονής του Αγίου Βερνάρδου, ο Ραϊμόνδος θυμήθηκε με γλυκειά νοσταλγία τους μακρινούς περιπάτους που έκανε μαζί με τη μηνητή του άρχισε να κτυπά αλύρες κι' η καρδιά του άρχισε να κτυπά από μια τρυφερή συγκίνηση. Τάχυνε το βήμα του κι' όταν έφθασε έξω από το πατρικό του σπίτι χτύπησε την πόρτα με τρεμάμενο χέρι κι' έπεριμενε.

Τι είχε συμβεί τάχα από την εποχή της άναχωρήσεώς του; Η μητέρα του ζούσε ή είχε πεθάνει στο μεταξύ;

Τό σπίτι αυτό ήταν δικό τους ή μήπως είχε περιέλθει σε κανέναν άλλον;

Δέν ήξερε απόλύτως τίποτε. Μόλις αποβίβάστηκε στην Άφρική με τον άλλο στρατό, έπροχώρησε προς τό έσωτερικό, όπου πολέ-

μησης, έπληρώθηκε και στο τέλος γιατρεύτηκε. Ύστερα όμως από λίγον καιρό προσεβλήθη, από έναν κακοήθους μορφή που όλοι τον έλεγαν παρ' όλην νά του φέρη τον θάνατο.

Κατά τό διάστημα αυτό πέρασε από μια κρίση τόσο μεγάλη, ώστε έχασε τά λογικά του κι' ύστερα από δύο χρόνια γιατρεύτηκε. Κάποιος μάγος ίθαγενής εκδούλευση, κατόρθωσε νά τον προσφέρει άλλοτε μια σπουδαία εκδούλευση, κατόρθωσε νά τον θεραπεύση με ένα φάρμακο, που μονάχα αυτός ήξερε.

Η χήρα Φεναστρόν, μόλις είδε τό παιδί της, συγκινήθηκε τό σο πολύ, ώστε έπεσε κάτω λιπόθυμη. Όταν συνήλθε, τον έπηρεσε στην άγκαλιά της και του έδωσε άτέλειωτα φιλά. Ο νέος, άσφοι υπέμεινε τά στοργικά άγκαλιάσματα της μητέρας του την ρώτησε για την άρραβωνιαστική του, τη Μάρθα.

Στά λόγια του αυτά ή χήρα Φεναστρόν συνωφρώθηκε και του άπήντησε με άργη και σοβαρή φωνή.

— Γυιέ μου, πρέπει νά πάψεις νά νά την συλλογίζεσαι αυτήν. Η Μάρθα είναι πεθμμένη για σένα.

Ο νέος, στην άρχή, έμεινε άλαλος. Έπειτα φώναξε με άγωνία:

— Ω, πές μου μητέρα, για τ' όνομα του Θεού, πές μου τί συμβαίνει... Σέ ίκετεύω, λυπήσου με... Τι δυστύχημα φοβερό την βρήκε; Μίλησέ μου...

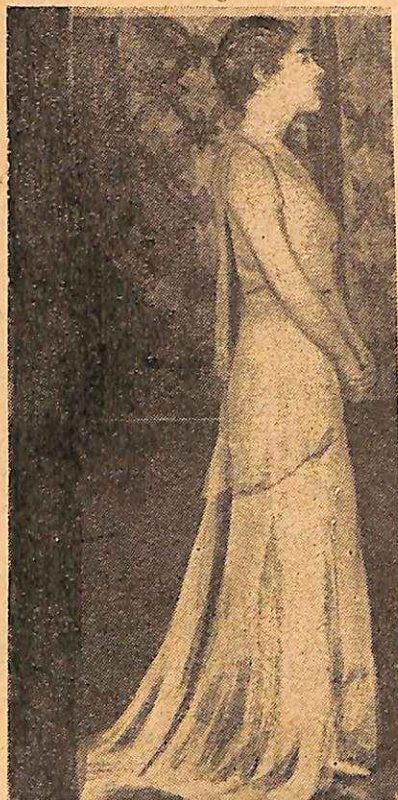
— Γυιέ μου, ή Μάρθα έχασε την υπόσχεσή της και μεθαύριο παντρεύεται...

Στην τρομερή αυτή είδηση, ο Ραϊμόνδος έκλονίστηκε, έτοιμος νά σωριαστή κάτω. Μά συγκρατήθηκε, κατόρθωσε νά σταθή στα πόδια του και διευθύνθηκε μηχανικά στο δωμάτιό του.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΝ ΝΟΡΜΑΛ

Ήταν μια κοπέλλα εξαιρετικής ομορφιάς

Η μητέρα του, άνησυχη, θέλησε νά τον άκο-λουθήσει, άλλ' εκείνος την έμπόδισε με μια έπιβλητική χειρονομία. Μπήκε στο δωμάτιό του, που είχε νά τό ίδιη πέντε χρόνια, έκλεισε την πόρτα, έπεσε επάνω σε ένα κάθισμα και χωρίς νά ρίξη ούτε ένα βλέμμα στα άντικείμενα που ήσαν γύρω του, έβαλε τό κεφάλι μέσα στις παλάμες του, κι' άρχισε νά συλλογίζε-ται, ενώ τά δάκρυα βούρκωναν τά μάτια του.

Τό παλάτι των όνειρων του γκρεμίστηκε, εξαφνα και σωριάστηκε σε έρείπια. Η γυναίκα εκείνη, για την όποία ήταν πρόθυμος νά θυσιάσει και αυτή τη ζωή του, δείχτηκε μια άθλια έπίορκη, μια ψεύτρα, και άπιστη.

— Άχ! γιατί νά μ'ην μείνω ως τό τέλος τρελλός! φώναξε με σπαραγμό μέσα στους λυγμούς του. Γιατί νά μ'ην σκοτωθώ στον πόλεμο; Γιατί νά ζώ ακόμα; Τό βράδυ άνήνηξε νά δειπνήσει μαζί με τους δικούς του. Τό πρωί όμως της άλλης ημέρας σηκώθηκε κάπως άλαφρωμένος από τό άφθονο δάκρυα που είχε χύσει όλη τη νύκτα, και έχαιρέτησε τη μητέρα του ήσυχος και γαλήνιος.

Τό άπόγευμα βγήκε έξω και συνήντησε πολλούς γνωστούς του, που τον ξαναείδαν με χαρά, ύστερα από τόσα χρόνια που έλειπε. Μίλησε μαζί τους άρεκέτα και κοντά τους έχασε κάθε στενοχώρια.

Τό βράδυ όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

Εμμέρωσε τέλος ή ημέρα που είχε όρι-σθει για τό νάμω της πρώην άρραβωνια-στικιάς του. Λίγο πρίν από τό μεσημέ-ρι φόρεσε μαύρα ρούχα και χωρίς νά τον ίδή κανείς έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκκο ένα υποκίτρινο ύφρο. Τό έκουψε μέσ-στη τσέπη του γελέκου του και βγήκε έξω. Μπροστά στην εκκλησία είχε μαζευτεί

μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

Εμμέρωσε τέλος ή ημέρα που είχε όρι-σθει για τό νάμω της πρώην άρραβωνια-στικιάς του. Λίγο πρίν από τό μεσημέ-ρι φόρεσε μαύρα ρούχα και χωρίς νά τον ίδή κανείς έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκκο ένα υποκίτρινο ύφρο. Τό έκουψε μέσ-στη τσέπη του γελέκου του και βγήκε έξω. Μπροστά στην εκκλησία είχε μαζευτεί

μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

Εμμέρωσε τέλος ή ημέρα που είχε όρι-σθει για τό νάμω της πρώην άρραβωνια-στικιάς του. Λίγο πρίν από τό μεσημέ-ρι φόρεσε μαύρα ρούχα και χωρίς νά τον ίδή κανείς έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκκο ένα υποκίτρινο ύφρο. Τό έκουψε μέσ-στη τσέπη του γελέκου του και βγήκε έξω. Μπροστά στην εκκλησία είχε μαζευτεί

μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

Εμμέρωσε τέλος ή ημέρα που είχε όρι-σθει για τό νάμω της πρώην άρραβωνια-στικιάς του. Λίγο πρίν από τό μεσημέ-ρι φόρεσε μαύρα ρούχα και χωρίς νά τον ίδή κανείς έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκκο ένα υποκίτρινο ύφρο. Τό έκουψε μέσ-στη τσέπη του γελέκου του και βγήκε έξω. Μπροστά στην εκκλησία είχε μαζευτεί

μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

Εμμέρωσε τέλος ή ημέρα που είχε όρι-σθει για τό νάμω της πρώην άρραβωνια-στικιάς του. Λίγο πρίν από τό μεσημέ-ρι φόρεσε μαύρα ρούχα και χωρίς νά τον ίδή κανείς έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκκο ένα υποκίτρινο ύφρο. Τό έκουψε μέσ-στη τσέπη του γελέκου του και βγήκε έξω. Μπροστά στην εκκλησία είχε μαζευτεί

μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

Εμμέρωσε τέλος ή ημέρα που είχε όρι-σθει για τό νάμω της πρώην άρραβωνια-στικιάς του. Λίγο πρίν από τό μεσημέ-ρι φόρεσε μαύρα ρούχα και χωρίς νά τον ίδή κανείς έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκκο ένα υποκίτρινο ύφρο. Τό έκουψε μέσ-στη τσέπη του γελέκου του και βγήκε έξω. Μπροστά στην εκκλησία είχε μαζευτεί

μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

Εμμέρωσε τέλος ή ημέρα που είχε όρι-σθει για τό νάμω της πρώην άρραβωνια-στικιάς του. Λίγο πρίν από τό μεσημέ-ρι φόρεσε μαύρα ρούχα και χωρίς νά τον ίδή κανείς έβγαλε από τον ταξιδιωτικό του σάκκο ένα υποκίτρινο ύφρο. Τό έκουψε μέσ-στη τσέπη του γελέκου του και βγήκε έξω. Μπροστά στην εκκλησία είχε μαζευτεί

μαζεύτηκαν στο όμιμο σπιτάκι του γιό-γιου, γιορτάζουν τό γυρισμό του. Ο Ραϊμόνδος φαινόταν υπερβολικά χαρούμενος και τους διηγόταν με όρεξη τις περιπέτειες της έκστρατείας, τις στερήσεις και τις κακουχίες που είχε περάσει. Η μητέρα του, βλέποντας τον έτσι εύθυμο και ξένοιαστο πίστεψε πως ο γυιός της είχε ξεχάσει πιά την άπιστη Μάρθα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ρηιά. Σταμάτησε, έπίορκη γυναίκα!

Ο έπίτροπος του ναού και μερικοί άλλοι από τους παριστά-μένους θέλησαν νά επέμβουν και νά τον άπομακρύνουν. Άλλά εκείνος με μια χειρονομία τους έκάρφωσε στη θέση τους. Έπειτα γύρισε πάλι στη νύφη και της είπε.

— Τι σου έκανα, κακούργα, που μου σάραξες την καρδιά; Γιατί πάτησες τον όρκο σου και με άπαρήγητες... Πρώ όλίγου όρκίστηκες στο Θεό πως δέν θ' άνήκης παρ'ά μόνο στον σύζυγό σου... Έ, λοιπόν, είπες ψέμματα! Και ξέρεις γιατί; Γιατί ήσουν πρίν δική μου!

Οι παριστάμενοι κατελήφθησαν από ρίγος σ' αυτά του τά λόγια. Ο γαμπρός άφήκε τη νύφη κι' άπομακρύνθηκε με φρίκη.

Η Μάρθα μπροστά στη γενική αυτή κατακραυγή, γονάτισε επάνω στα σκαλοπάτια κι' έσφιξε τά χείλη της σε μια υπερετατη σιωπηλή ίκεσία.

— Ζητάς συγχώρηση, ε; έκακολούθησε ο Ραϊμόνδος με πνιγμένη φωνή! Η προσβολή όμως που μου έκανες ή λύπη που μου έπροξέ-ησες δέν μου επιτρέπουν καμιά συγκατάβαση. Όχι, δέν άξίζει συγχώρηση στους έπίορκους.

Έκείνη τη στιγμή ο Ραϊμόνδος παρουσίαζε όψη φρικώδη. Κατεσπάρανε τό στήθος του με τά νύχια και από τό στόμα του έβγαιναν αίματομένο άφρο.

— Πεθαίνω! είτε σέ λίγο. Νοιώθω νά με κυριεύη τό ρίγος του θανάτου... Τό φαράκι που ήπια μου άφαιρεί τη ζωή...

Η Μάρθα άφησε μια φοβερή κραυγή και θέλησε νά ριχτή άπάνω του. Έκείνος όμως, καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις του, την έστρώσε και την έδιωξε από κοντά του.

— Φύγε, άπιστη. φύγε! της έφώναξε. Μή μ' άγγίξεις και με

Ένας ύποψήφιος Εύρωπαίος Δικτά-τωρ ό οποίος είχε άποκτήσει μεγάλη δη-μοτικότητα στις... στήλες των έφημερίδων έπεσκέφθηκε μια μέρα ένα άσυλο άνι-άτων.

Ο διευθυντής του άσούλου βρέθηκε σε πολύ δύσκολο θέση και τούτο γιατί κοπί-ασε πως νά διδάξη στους τροφίμους του άσούλου του, τον τρόπο με τον όποιο έπρε-πε νά χαιρετήσουν την άφιξη του έπιφα-νούς επισκέπτη.

Επιτέλους ή μεγάλη μέρα της επισκέ-ψης του δικτάτορος έφθασε. Έπιθεώρη-σε τους παρατεταμένους τρελλούς οι ό-ποιοι στο πέρασμα του ύψωναν τό ένα τους χέρι σύμφωνα με τις οδηγίες του διευθυντού.

Ο τελευταίος όμως της παρατάξεως δέν τό σήκωσε μόλις πέρασε από μπρός του ό δικτάτωρ.

— Εσύ, παιδί μου, τον ρώτησε ό δι-κτάτωρ, γιατί δέν με χαιρετάς;

— Εγώ δέν είμαι τρελλός, του άπίν-τησε ό άλλος. Είμαι νοσοκόμος.

Τό κουνούνη του τηλεφώνου ξύπνησε από τον βαθύ του ύπνο τον γιατρό, ό ό-ποιος πέρνοντας τό άκουστικό από τό κοιμόδινο άπάντησε θυμωμένα στην κλή-ση έκπλωμένο όπως ήταν στο κρεβάτι.

Ήταν ή φωνή κάποιου Άρρών Μπύρ-μπεργκ, ό όποιος τον ίκέτευε νά τρέξη ά-μέσως στο σπίτι του γιατί επρόκειτο περί ζωής και θανάτου! Ο μικρός Άρρών είχε καταπιή ένα σελλίνο και οι γονείς του είχαν τρομοκρατηθή.

Ο γιατρός νύηθηκε βιαστικά, ώρμησε μέσα στο ατμόκίνητο του και άρχισε νά τρέξη με δαιμονισμένη ταχύτητα στο ύ Άρρών. Ήταν εύσυνεϊδητος γιατρός. Πα-

ρικό, Σταμάτησε, έπίορκη γυναίκα!

Ο έπίτροπος του ναού και μερικοί άλλοι από τους παριστά-μένους θέλησαν νά επέμβουν και νά τον άπομακρύνουν. Άλλά εκείνος με μια χειρονομία τους έκάρφωσε στη θέση τους. Έπειτα γύρισε πάλι στη νύφη και της είπε.

— Τι σου έκανα, κακούργα, που μου σάραξες την καρδιά; Γιατί πάτησες τον όρκο σου και με άπαρήγητες... Πρώ όλίγου όρκίστηκες στο Θεό πως δέν θ' άνήκης παρ'ά μόνο στον σύζυγό σου... Έ, λοιπόν, είπες ψέμματα! Και ξέρεις γιατί; Γιατί ήσουν πρίν δική μου!

Οι παριστάμενοι κατελήφθησαν από ρίγος σ' αυτά του τά λόγια. Ο γαμπρός άφήκε τη νύφη κι' άπομακρύνθηκε με φρίκη.

Η Μάρθα μπροστά στη γενική αυτή κατακραυγή, γονάτισε επάνω στα σκαλοπάτια κι' έσφιξε τά χείλη της σε μια υπερετατη σιωπηλή ίκεσία.

— Ζητάς συγχώρηση, ε; έκακολούθησε ο Ραϊμόνδος με πνιγμένη φωνή! Η προσβολή όμως που μου έκανες ή λύπη που μου έπροξέ-ησες δέν μου επιτρέπουν καμιά συγκατάβαση. Όχι, δέν άξίζει συγχώρηση στους έπίορκους.

Έκείνη τη στιγμή ο Ραϊμόνδος παρουσίαζε όψη φρικώδη. Κατεσπάρανε τό στήθος του με τά νύχια και από τό στόμα του έβγαιναν αίματομένο άφρο.

— Πεθαίνω! είτε σέ λίγο. Νοιώθω νά με κυριεύη τό ρίγος του θανάτου... Τό φαράκι που ήπια μου άφαιρεί τη ζωή...

Η Μάρθα άφησε μια φοβερή κραυγή και θέλησε νά ριχτή άπάνω του. Έκείνος όμως, καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις του, την έστρώσε και την έδιωξε από κοντά του.

— Φύγε, άπιστη. φύγε! της έφώναξε. Μή μ' άγγίξεις και με

Ένας ύποψήφιος Εύρωπαίος Δικτά-τωρ ό οποίος είχε άποκτήσει μεγάλη δη-μοτικότητα στις... στήλες των έφημερίδων έπεσκέφθηκε μια μέρα ένα άσυλο άνι-άτων.

Ο διευθυντής του άσούλου βρέθηκε σε πολύ δύσκολο θέση και τούτο γιατί κοπί-ασε πως νά διδάξη στους τροφίμους του άσούλου του, τον τρόπο με τον όποιο έπρε-πε νά χαιρετήσουν την άφιξη του έπιφα-νούς επισκέπτη.

Επιτέλους ή μεγάλη μέρα της επισκέ-ψης του δικτάτορος έφθασε. Έπιθεώρη-σε τους παρατεταμένους τρελλούς οι ό-ποιοι στο πέρασμα του ύψωναν τό ένα τους χέρι σύμφωνα με τις οδηγίες του διευθυντού.

Ο τελευταίος όμως της παρατάξεως δέν τό σήκωσε μόλις πέρασε από μπρός του ό δικτάτωρ.

— Εσύ, παιδί μου, τον ρώτησε ό δι-κτάτωρ, γιατί δέν με χαιρετάς;

— Εγώ δέν είμαι τρελλός, του άπίν-τησε ό άλλος. Είμαι νοσοκόμος.

Τό κουνούνη του τηλεφώνου ξύπνησε από τον βαθύ του ύπνο τον γιατρό, ό ό-ποιος πέρνοντας τό άκουστικό από τό κοιμόδινο άπάντησε θυμωμένα στην κλή-ση έκπλωμένο όπως ήταν στο κρεβάτι.

Ήταν ή φωνή κάποιου Άρρών Μπύρ-μπεργκ, ό όποιος τον ίκέτευε νά τρέξη ά-μέσως στο σπίτι του γιατί επρόκειτο περί ζωής και θανάτου! Ο μικρός Άρρών είχε καταπιή ένα σελλίνο και οι γονείς του είχαν τρομοκρατηθή.

Ο γιατρός νύηθηκε βιαστικά, ώρμησε μέσα στο ατμόκίνητο του και άρχισε νά τρέξη με δαιμονισμένη ταχύτητα στο ύ Άρρών. Ήταν εύσυνεϊδητος γιατρός. Πα-

ρικό, Σταμάτησε, έπίορκη γυναίκα!

Ο έπίτροπος του ναού και μερικοί άλλοι από τους παριστά-μένους θέλησαν νά επέμβουν και νά τον άπομακρύνουν. Άλλά εκείνος με μια χειρονομία τους έκάρφωσε στη θέση τους. Έπειτα γύρισε πάλι στη νύφη και της είπε.

— Τι σου έκανα, κακούργα, που μου σάραξες την καρδιά; Γιατί πάτησες τον όρκο σου και με άπαρήγητες... Πρώ όλίγου όρκίστηκες στο Θεό πως δέν θ' άνήκης παρ'ά μόνο στον σύζυγό σου... Έ, λοιπόν, είπες ψέμματα! Και ξέρεις γιατί; Γιατί ήσουν πρίν δική μου!

Οι παριστάμενοι κατελήφθησαν από ρίγος σ' αυτά του τά λόγια. Ο γαμπρός άφήκε τη νύφη κι' άπομακρύνθηκε με φρίκη.

Η Μάρθα μπροστά στη γενική αυτή κατακραυγή, γονάτισε επάνω στα σκαλοπάτια κι' έσφιξε τά χείλη της σε μια υπερετατη σιωπηλή ίκεσία.

— Ζητάς συγχώρηση, ε; έκακολούθησε ο Ραϊμόνδος με πνιγμένη φωνή! Η προσβολή όμως που μου έκανες ή λύπη που μου έπροξέ-ησες δέν μου επιτρέπουν καμιά συγκατάβαση. Όχι, δέν άξίζει συγχώρηση στους έπίορκους.

Έκείνη τη στιγμή ο Ραϊμόνδος παρουσίαζε όψη φρικώδη. Κατεσπάρανε τό στήθος του με τά νύχια και από τό στόμα του έβγαιναν αίματομένο άφρο.

— Πεθαίνω! είτε σέ λίγο. Νοιώθω νά με κυριεύη τό ρίγος του θανάτου... Τό φαράκι που ήπια μου άφαιρεί τη ζωή...

Η Μάρθα άφησε μια φοβερή κραυγή και θέλησε νά ριχτή άπάνω του. Έκείνος όμως, καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις του, την έστρώσε και την έδιωξε από κοντά του.

— Φύγε, άπιστη. φύγε! της έφώναξε. Μή μ' άγγίξεις και με

Ένας ύποψήφιος Εύρωπαίος Δικτά-τωρ ό οποίος είχε άποκτήσει μεγάλη δη-μοτικότητα στις... στήλες των έφημερίδων έπεσκέφθηκε μια μέρα ένα άσυλο άνι-άτων.

Ο διευθυντής του άσούλου βρέθηκε σε πολύ δύσκολο θέση και τούτο γιατί κοπί-ασε πως νά διδάξη στους τροφίμους του άσούλου του, τον τρόπο με τον όποιο έπρε-πε νά χαιρετήσουν την άφιξη του έπιφα-νούς επισκέπτη.

Επιτέλους ή μεγάλη μέρα της επισκέ-ψης του δικτάτορος έφθασε. Έπιθεώρη-σε τους παρατεταμένους τρελλούς οι ό-ποιοι στο πέρασμα του ύψωναν τό ένα τους χέρι σύμφωνα με τις οδηγίες του διευθυντού.

Ο τελευταίος όμως της παρατάξεως δέν τό σήκωσε μόλις πέρασε από μπρός του ό δικτάτωρ.

— Εσύ, παιδί μου, τον ρώτησε ό δι-κτάτωρ, γιατί δέν με χαιρετάς;

— Εγώ δέν είμαι τρελλός, του άπίν-τησε ό άλλος. Είμαι νοσοκόμος.

Τό κουνούνη του τηλεφώνου ξύπνησε από τον βαθύ του ύπνο τον γιατρό, ό ό-ποιος πέρνοντας τό άκουστικό από τό κοιμόδινο άπάντησε θυμωμένα στην κλή-ση έκπλωμένο όπως ήταν στο κρεβάτι.

Ήταν ή φωνή κάποιου Άρρών Μπύρ-μπεργκ, ό όποιος τον ίκέτευε νά τρέξη ά-μέσως στο σπίτι του γιατί επρόκειτο περί ζωής και θανάτου! Ο μικρός Άρρών είχε καταπιή ένα σελλίνο και οι γονείς του είχαν τρομοκρατηθή.

Ο γιατρός νύηθηκε βιαστικά, ώρμησε μέσα στο ατμόκίνητο του και άρχισε νά τρέξη με δαιμονισμένη ταχύτητα στο ύ Άρρών. Ήταν εύσυνεϊδητος γιατρός. Πα-

ρικό, Σταμάτησε, έπίορκη γυναίκα!

Ο έπίτροπος του ναού και μερικοί άλλοι από τους παριστά-μένους θέλησαν νά επέμβουν και νά τον άπομακρύνουν. Άλλά εκείνος με μια χειρονομία τους έκάρφωσε στη θέση τους. Έπειτα γύρισε πάλι στη νύφη και της είπε.

— Τι σου έκανα, κακούργα, που μου σάραξες την καρδιά; Γιατί πάτησες τον όρκο σου και με άπαρήγητες... Πρώ όλίγου όρκίστηκες στο Θεό πως δέν θ' άνήκης παρ'ά μόνο στον σύζυγό σου... Έ, λοιπόν, είπες ψέμματα! Και ξέρεις γιατί; Γιατί ήσουν πρίν δική μου!

Οι παριστάμενοι κατελήφθησαν από ρίγος σ' αυτά του τά λόγια. Ο γαμπρός άφήκε τη νύφη κι' άπομακρύνθηκε με φρίκη.

Η Μάρθα μπροστά στη γενική αυτή κατακραυγή, γονάτισε επάνω στα σκαλοπάτια κι' έσφιξε τά χείλη της σε μια υπερετατη σιωπηλή ίκεσία.

— Ζητάς συγχώρηση, ε; έκακολούθησε ο Ραϊμόνδος με πνιγμένη φωνή! Η προσβολή όμως που μου έκανες ή λύπη που μου έπροξέ-ησες δέν μου επιτρέπουν καμιά συγκατάβαση. Όχι, δέν άξίζει συγχώρηση στους έπίορκους.

Έκείνη τη στιγμή ο Ραϊμόνδος παρουσίαζε όψη φρικώδη. Κατεσπάρανε τό στήθος του με τά νύχια και από τό στόμα του έβγαιναν αίματομένο άφρο.

— Πεθαίνω! είτε σέ λίγο. Νοιώθω νά με κυριεύη τό ρίγος του θανάτου... Τό φαράκι που ήπια μου άφαιρεί τη ζωή...

Η Μάρθα άφησε μια φοβερή κραυγή και θέλησε νά ριχτή άπάνω του. Έκείνος όμως, καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις του, την έστρώσε και την έδιωξε από κοντά του.

— Φύγε, άπιστη. φύγε! της έφώναξε. Μή μ' άγγίξεις και με

Ένας ύποψήφιος Εύρωπαίος Δικτά-τωρ ό οποίος είχε άποκτήσει μεγάλη δη-μοτικότητα στις... στήλες των έφημερίδων έπεσκέφθηκε μια μέρα ένα άσυλο άνι-άτων.

Ο διευθυντής του άσούλου βρέθηκε σε πολύ δύσκολο θέση και τούτο γιατί κοπί-ασε πως νά διδάξη στους τροφίμους του άσούλου του, τον τρόπο με τον όποιο έπρε-πε νά χαιρετήσουν την άφιξη του έπιφα-νούς επισκέπτη.

Επιτέλους ή μεγάλη μέρα της επισκέ-ψης του δικτάτορος έφθασε. Έπιθεώρη-σε τους παρατεταμένους τρελλούς οι ό-ποιοι στο πέρασμα του ύψωναν τό ένα τους χέρι σύμφωνα με τις οδηγίες του διευθυντού.

Ο τελευταίος όμως της παρατάξεως δέν τό σήκωσε μόλις πέρασε από μπρός του ό δικτάτωρ.

— Εσύ, παιδί μου, τον ρώτησε ό δι-κτάτωρ, γιατί δέν με χαιρετάς;

— Εγώ δέν είμαι τρελλός, του άπίν-τησε ό άλλος. Είμαι νοσοκόμος.

Τό κουνούνη του τηλεφώνου ξύπνησε από τον βαθύ του ύπνο τον γιατρό, ό ό-ποιος πέρνοντας τό άκουστικό από τό κοιμόδινο άπάντησε θυμωμένα στην κλή-ση έκπλωμένο όπως ήταν στο κρεβάτι.

Ήταν ή φωνή κάποιου Άρρών Μπύρ-μπεργκ, ό όποιος τον ίκέτευε νά τρέξη ά-μέσως στο σπίτι του γιατί επρόκειτο περί ζωής και θανάτου! Ο μικρός Άρρών είχε καταπιή ένα σελλίνο και οι γονείς του είχαν τρομοκρατηθή.

Ο γιατρός νύηθηκε βιαστικά, ώρμησε μέσα στο ατμόκίνητο του και άρχισε νά τρέξη με δαιμονισμένη ταχύτητα στο ύ Άρρών. Ήταν εύσυνεϊδητος γιατρός. Πα-

ρικό, Σταμάτησε, έπίορκη γυναίκα!

Ο έπίτροπος του ναού και μερικοί άλλοι από τους παριστά-μένους θέλησαν νά επέμβουν και νά τον άπομακρύνουν. Άλλά εκείνος με μια χειρονομία τους έκάρφωσε στη θέση τους. Έπειτα γύρισε πάλι στη νύ

Μετά μίαν ώρα εξεδόθη η απόφαση σύμφωνα με την οποίαν ο Ζάκ Φρενὼ καταδικαζόταν εἰς θάνατον.

Μέσ' στὸ σαλόνι της ἡ Ἑρμάνς, τρέμοντας δλόκληρη ἀπὸ ἀγωνία ἐπερίμενε τὴν ἐπιστροφή τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς ἀνήγγειλλε τὴν ἀπόφαση ποὺ εἶχε ἐκδοθῇ γιὰ τὸν Ζάκ.

Ἡ πόρτα σὲ λίγο ἀνοίξε κι' ὁ στρατηγὸς παρουσιάστηκε.

— Θάνατος! εἶπε μόνον ἀπλᾶ.

— Θάνατος;!—φώναξε τότε ἡ Ἑρμάνς. ὦ! ὄχι! Εἶναι ἀδύνατον!

Καὶ ξετρελλαμένη, ρίχτηκε στὰ πόδια τοῦ συζύγου της, ἱκετεύοντάς τον μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπαθῇ νὰ σώσῃ τὸν Ζάκ.

— Ἀλλοίμονο! Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γι' αὐτόν, ἀπήντησε ὁ στρατηγός. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀπόφαση εἶναι δικαία...

— Δικαία, εἶπατε; φώναξε ἡ Ἑρμάνς! ὄχι!.. ὄχι!.. Δὲν εἶναι δικαία!.. Ὁ Ζάκ δὲν ὑπῆρξε προδότης!.. Ὁ ἀν ἐγκατέλειψε τὴν θέση του δὲν ἐπῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν ἐχθρό!..

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε σεῖς αὐτό; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Τὸ ξέρω! ἀπήντησε σταθερὰ ἡ γυναῖκα του.

— Ἐνα κύμα αἵματος πλημύρισε τὰ μάτια τοῦ στρατηγοῦ. Τάειχε καταλάβει ὅλα. Καὶ ἀρπάζοντας τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα ἀπὸ τὸ χέρι, φώναξε:

— Ἦταν μαζί σας!

— Ναὶ ἀπήντησε ἐκείνη χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ ἀρνηθῇ.

— Πολὺ καλά! εἶπε τότε ὁ στρατηγὸς ἀνακτώντας τὴν ψυχραιμία του. Στὸ ἐξῆς δὲν εἰσθε πιά τίποτε γιὰ μένα. Ὅσο γιὰ τὸν συνένοχό σας, μπορεῖτε νὰ τὸν σώσετε, ἀποκαλύπτοντας τὴν ἀλήθεια... Μὰ τότε, ἐπειδὴ τὸ νομὰ μου θ' ἀτιμασθῇ, μάθετε δι' αὐτοκτονήσω.

— ὦ! ὄχι! φώναξε ἡ Ἑρμάνς. Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό!.. Δὲν θὰ μὲ θέσετε στὸ τρομερὸ αὐτὸ δίλημμα ν' ἀφήσω τὸν Ζάκ Φρενὼ νὰ πεθάνῃ ἢ νὰ ἐξωθήσω σὰς στὸ θάνατο!..

— Ἐμίλησα μιὰ φορά. Εἶπε ὁ στρατηγός. Κάνετε δι' αὐτὸς ἀρέσει.

Καὶ μὲ ψυχρότητα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Ὅχι!.. ὄχι!.. Χάρη!.. φώναξε ἡ Ἑρμάνς.

Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Λοιπὸν νὰ σώσῃ τὸν σύζυγό της

*** Ὁλιγώτερον τοῦ ἐνὸς τοῖτου ὀλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς χρησιμοποιεῖ σήμερον τὸ κρεβάτι, ἀν καὶ τὸ ἐπιπλο αὐτὸ εὐρίσκεται ἐν χρήσει ἀπὸ χιλιάδες ἐτών.

Ἀκόμη καὶ πολιτισμένοι λαοὶ ὅπως οἱ Ἰάπωνες καὶ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι, κοιμῶνται στὸ πάτωμα.

*** Ἀπεδείχθη πὼς ὁ μολυσμένος ἀὴρ ἐνὸς κλειστοῦ χώρου διὰ μέσου τῶν ἀνευστήρων καθαρίζεται τόσο καλὰ ὥστε νὰ εἶναι προτιμώτερος ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ὑπαίθρου γιὰ τὴν ἀπ'φυγὴν μολυσματικῶν νόσων.

*** Στὸ Χόλλυγουντ ἀνοίξε ἕνα κατάστημα τὸ ὁποῖον ἐνοικιάζει παλαιὰ αὐτοκίνητα γιὰ τὰ διάφορα φίλα.

Ἐκεῖ μέσα βρῖσκει κατεῖς ὅλους τοὺς τύπους τῶν αὐτοκινήτων ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχισε νὰ λειτουργῇ αὐτὴ ἡ βιομηχανία (1890).

*** Ὁ ἀερολιμὴν τῆς Κοπεγχάγης εἶναι ἐφωδασμένος ἀπὸ μίαν φωτιστικὴν ἐγκατάστασιν ἡ ὁποία ἐπιτρέπει στὰ ἀεροπλάνα νὰ πετοῦν τὴν νύκτα καὶ νὰ προσγειοῦνται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ὅπως τὴν ἡμέραν.

Ἡ ἐντασις τῆς φωτιστικῆς ἐγκαταστάσεως, ἀνέρχεται σὲ 10,000,000

ἢ τὸν Ζάκ;.. Κόντευε νὰ τρελλαθῇ.

Ἡ ἡμέρα χάριζε γκρίζα καὶ μελαγχολικὴ. Μέσα στὸ κελλί του, μὲ τοὺς ἀσβεστωμένους τοίχους, ὁ Ζάκ Φρενὼ ἐπερίμενε.. Σκεφτόταν τὴ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποία θὰ πέθαινε, καὶ μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία, ἀναρωτιώταν ἀν αὐτὴ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν ἴδῃ γιὰ τελευταία φορὰ...

Ἐξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἕνας ταγματάρχης μπῆκε μέσα, ἐνῶ, ἐξω, στὸν διάδρομο περίμενε ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν μὲ τὰ ὅπλα ὑπὸ μάλης.

Ὁ Ζάκ καταβάλλοντας μιὰ προσπάθεια, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ταγματάρχα μου, εἰμ' ἐτοιμος.

Σὲ λίγο ἡ πένθιμη πομπὴ ἐξεκίνησε.

Κατέβηκαν τὴ σκάλα πέρασαν ἕνα διάδρομο κι' ἔξω φνα ὁ Ζάκ βρέθηκε μέσα στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, στὸ βάθος τῆς ὁποίας ἦταν παρατεταγμένο τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη ἕνα τύμπανο χτύπησε κι' ἐνῶ ὁ στρατὸς παρουσίαζε ὅπλα, ὁ ταγματάρχης ἐβόλεσε τὴς ἐπισημοῦς τοῦ Ζάκ καὶ τὸν ὠγγήγησε σ' ἡν ἄλλη ἄκρῃ τῆς αὐλῆς, ἀκρὸς ὅπου ἐπέννυτο ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα.

Κατὰ τὴν ὑπερτάτη ἐκείνη στιγμὴ, παρ' ὅλο τὸ θάρος του, ὁ μελλοθάνατος χλώμιασε.. Σκέφθηκε τὴν γαμμένη του τιμὴν κι' ἐκείνη τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε προσπαθῇ νὰ τὸν ξαν ἴδῃ.

Δυὸ δάκρυα κύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ ταγματάρχης ὕψωσε τὸ σπαθί του καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ ἀποσπάσματος ἐσκόπευσαν.

Ὁ Ζάκ ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια καὶ φώναξε:

— Ζήτω ἡ Γαλλία! Ζήτω ἡ Πατρίς! Τὴν ἴδια στιγμὴν μιὰ γυναῖκα φάνηκε στὴν εἰσοδὸ τῆς αὐλῆς, ξεμαλλιασμένη, τρέχοντας σὰν τρελλή.

— Σταθῆτε!.. σταθῆτε!.. φώναξε. Εἶναι ἀθῶος! Βρισκότανε στὸ σπίτι!..

Μὰ ἦ'αν πολὺ ἀργά.

Ὁ ταγματάρχης εἶχε κατεβάσει τὸ ξίφος του καὶ μιὰ τρομερὴ ὁμοβροντία ἀντήησε.

Ὁ Ζάκ Φρενὼ τρυπημένος ἀπὸ δώδεκα σφαῖρες, σωριασμένος κάτω, ἐνῶ ἡ Ἑρμάνς βγάζοντας μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ, μιὰ κραυγὴ τρελῆς ἔπεσε κοντὰ του, ἐπάνω στὸ αἰματοβαμμένο πλακόστρωτο.

Φ. ΚΑΡΜΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

κηρία.

*** Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λένιν στὰ 1924, τόσος μεγάλος ἀριθμὸς ἐπιστημόνων ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν ρωσικὴ κυβέρνησιν τὸν ἐγκέφαλον τοῦ πρωτεργάτου τῶν Σοβιετ γιὰ νὰ τὸν μελετήσουν, ὥστε γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ σ' ὅλες τὰς αἰτήσεις ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ ἐγίνε σὲ 31.000 κομμάτια.

*** Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς κηρύξεως τῆς ἀνεξαρτησίας ἡς τῇ βοήθειά τῶν Ἑν. Πολυτειῶν (1804) ἡ Δημοκρατία τῆς Χαϊτίης, ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου 24 πολιτικοὺς, οἱ 17 ἐκ τῶν ὁποίων ἐξηφανίσθησαν μυσηριωδῶς μαζί μὲ τὸν Δημόσιον Ταμεῖον.

*** Ἐνας ἐγκληματολόγος τῆς Ν. Ὑόρκης κι' ἕνας συνάδελφός του καὶ θρηνητὴς τῆς ὀρθολογικῆς ἐπαρουσίαν στίς Ἀρχὰς τῆς πολιτείας Οὐάσιγκτων, μιὰ νέα μέθοδος ἐξετάσεως τῶν κακοποιῶν πρὸ ταχεῖα καὶ

πρὸ ἀποτελεσματικὴ κατὰ τὴν γνώμην των, ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐφαρμόζεται σήμερον.

Ἀντὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, οἱ δυὸ ἀμερικανοὶ ἐξετόζουν τὰ... μάτια τῶν κακοποιῶν.

Ἡ ἐφημερίς ποὺ ἐδημοσίευσε αὐτὴν τὴν εἰδησίαν, γράφει ὅτι τὰ ἐκτελεσθέντα πειράματα ἔδωσαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

*** Στὴν Ἀγγλίαν πρὸ 150 περίπου ἐτῶν οἱ μάγιστροι τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπογράψουν τὴς συνταγὰς τῶν ἐκλεκτῶν φαρμάκων ποὺ κατασκεύαζαν. Ἐπίσης ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἔτρωγαν οἱ Ἀγγλοὶ τόσο πολὺ τὸν σολωμό ποὺ οἱ μάγιστροι ὅταν ἐβλεπαν πὼς σ' ἕνα σπῆτι ἔτρωγαν περισσότερο ἀπὸ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα αὐτὸ τὸ ψάρι, ἀμέσως ἔδιναν τὴν παραίτησίν των.

*** Οἱ μακροβιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς Ἰρλανδίας.

*** Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴν ποὺ ἔκανε τελευταίως ὁ Ἀμερικανὸς φυσιολόγος Ντίβερτ, ἐπὶ 1523 ἀτόμων ποὺ ἀπέθαναν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὰ 400 ἦσαν ἡλικίως περίπου 90-120 ἐτῶν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφίες Μόσκο—Γκόλντσον

ΠΑΝΘΕΟΝ

NORMA ZHREP

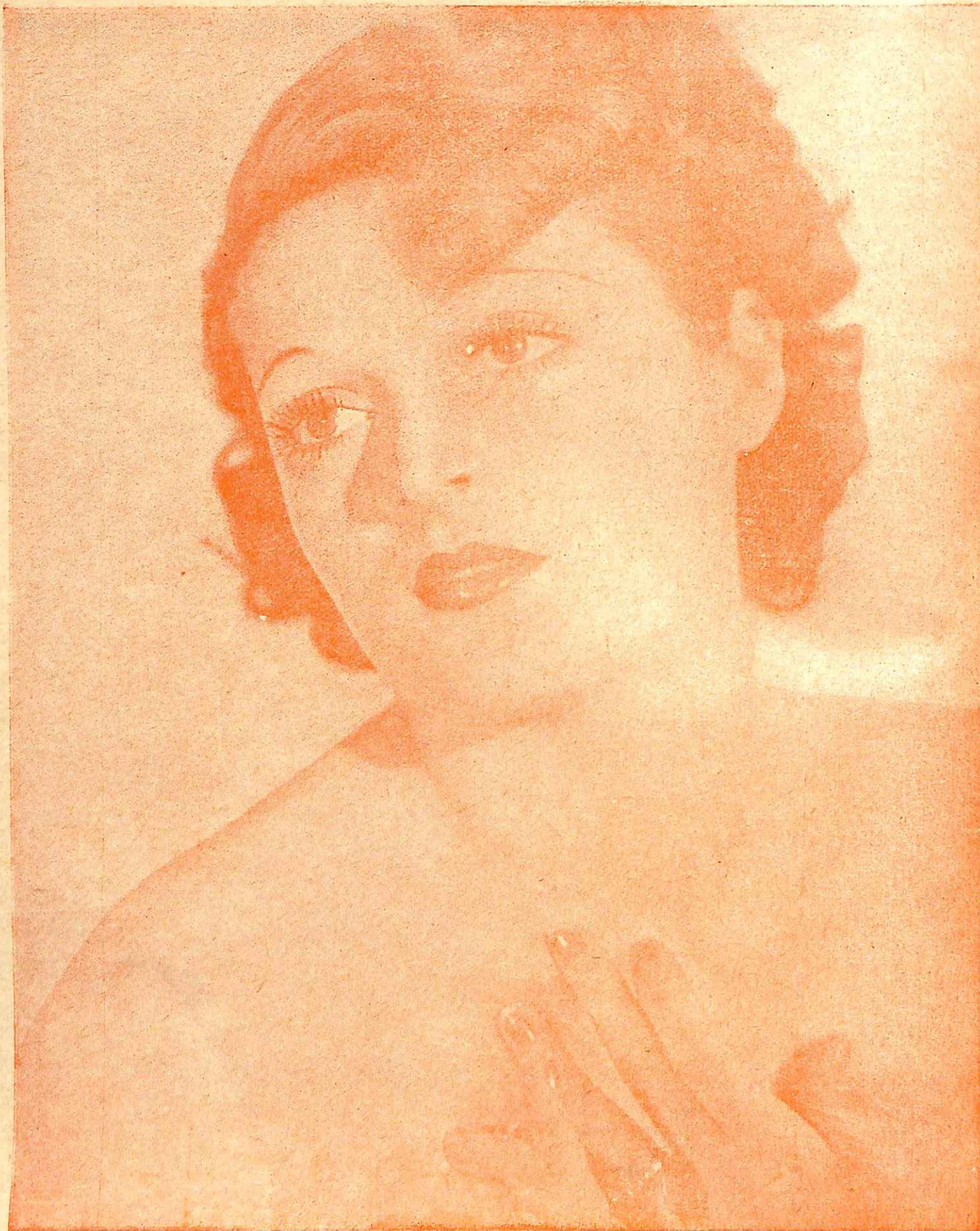
MARY ΚΑΡΛΙΣΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

TZIN ΠΑΡΚΕΡ

Ο διάσημος ήθοποιος Τριβιγκ ήτο δειλότατος, και έλεγε:

— Όταν παίζω κανένα ρόλον ήπιδίου ή και στρατιωτικού, φοβούμαι τόσο, ώστε δέν ήμπορώ νά ιδώ ούτε τόν έαυτό μου ώπλισμένον εις τόν καθρέπτην.

**

Όλίγον μετά την άνάρρησιν του στρατηγού Μπερναρντότου εις τόν θρόνον της Σουηδίας, ο Μέτερνιχ, συνουιλών φιλικώς μίαν ήμέραν μετά του Ναπολέοντος, του είπε:

— Αυτό τό παράδειγμα του στρατάρχου, άνερχομένου επί του θρόνου, δύναται νά ένθαρρύνη και άλλους στρατάρχας, όπως ζητήσουν θρόνους.

Ο Ναπολέων δέν απήντησε. Περωρίσθη νά μειδίση και τότε ο Μέτερνιχ έξηολούθησε:

— Θα δήτε, Μεγαλειότατε, διτι θα έλθη ήμέρα, που θα άναγκασήτε νά τυφεκίσετε κάποιον στρατηγόν, διά νά παύσουν αι φιλοδοξίαι των άλλων.

Τότε ο Ναπολέων απήντησε:

— Έχετε δίκαιον. Έτιμωρήθην πράγματι διότι άνεβίβασα τόν Μυράτ εις τόν θρόνον. Έπρεπε νά τόν κάμω άπλουν άντιβασιλέα. Άλλά μερικά πράγματα τά άνιλαμβανόμεθα όταν πλέον έχουν γίνει και όταν δέν υπάρχει πλέον καιρός.

**

Κάποιος δήθεν «κύριος» έφοράθη κλέβων εις τά χαρτιά. Η άγανάκτησις των συμποικτών του υπήρξε μεγίστη· Ιόίως όμως περιήλθεν εις κατάστασιν κυριολεκτικής μανίας ένας εκ της παρέας, διότι υπήρξε και ο ίδιαιτέρως ζεματισθείς από τά κατορθώματα του χαρτοκλέπτου. Έξω φρενών, λοιπον, γενόμενος ο άνθρωπος σέ μιά στιγμή άπαξε τόν χαρτοκλέπτη από τόν γιακά και... τόν πέταξε από τό παράθυρο. Το δωμάτιον από τό όποιον όν έγκρέμισεν ή ο εις τό πρώτον πάτωμα, άλλα πορ' όλον τό σχετικόν ύψος, ο χαρτοκλέπτης έγλύτωσε μονον με μερικούς έλαφρούς μώλωπας. Μ' όλα ταύτα άπεφάσισε νά εκδικηθί. Δι' ο και πήγε εις ένα φίλον του δικηγόρον, του εξιστόρησε την υπόθεσιν και του έζήτησε συμβουλήν τί νά κάμη.

— Άλλη φορά, απήντησεν ο δικηγόρος, νά παίξης σέ... ίσογειο.

**

Μιά ήμέρα ένας κριτικός έλεγεν εις τόν Μαλέρμπ.

— Γιατί, φίλε μου, άναφέρεις συχνά εις τά βιβλία σου τάς αύ άς σκέψαις;

— Γιατί διαν ένα πολύτιμο κόσμημα είναι δικό μου, νομίζω διτι μπορώ νά τό τοποθετώ όπου θέλω.

**

Πρίν νά γίνη Πάπας ο Σίξτος όος έπερπατούσε διαρκώς σκυμμένος εις τούς δρόμους της Ρώμης. Μόλις όμως έγινε Πάπας άρχισε νά περιπατή με ύψωμένην την κεφαλήν. Κάποιος τόν

**

ήρώτησε περί της αίτίας.

— Όταν ήμουν καρδινάλιος, απήντησεν, έζητούσα τά κλειδιά του Παρραδείσου διά νά τά σηκώσω. Τώρα που έγινε Πάπας τό εύρηκα και παρητηρώ μόνον τόν κύρανόν.

**

Εις τόν φύσει αγαθόν βασιλέα της Πορτογαλλίας δόν Κάρολον, ειχεν υποβληθή αίτησις παροχής χάριτος εις κάποιον κατόδικον. Εις τό περιθώριον ο άρμόδιος ύπουργός ειχε γράψει: «Χάρις εινε αδύνατον» νά μείνη εις την φυλακήν.

Ο βασιλεύς ήλλαξε την θέσιν της στίξεως, ώστε ή σημείωσις του ύπουργού άνεγινώσκετο «Χάρις εινε αδύνατον νά μείνη εις την φυλακήν». Καί ο κατόδικος έλαβε χάριν.

**

Απέθανεν ή συμπαθητική κυρία Κορολλία Φουντουκίδη, εις δέ τό νεκρώσιμόν της έγράφητο διτι ήτο τριάντα έτών. Ένας οικείος της οικογενείας έρωτά μετά την κηδείαν της μακροτίδος:

— Γιατί, Άλκιβιάδη, όφου ή μακροτίσσα Κορολλία ήταν πενήντα έτών, την έγγραφες τριάντα;

— Ήταν ή τελευταία θέλησις της καυμένης, απήντησε δακρύζων ο κύριος Φουντουκίδης.

**

Την παραμονήν μιάς μάχης ένας άξιωματικός (γιωστός διά την όλίγην του γενναίότητα και τόν πολύν σεβασμόν του πρός... τό τομάρι του) έπήγε και βρήκε τόν στρατάρχην ντε Τουράς, από τόν όποιον έζήτησε την άδειαν νά λείψη ακριβώς 48 ώρας, διότι ήθελε νά παράσχη τός τελευταίας φροντίδας εις τόν ψυχorroαούντα πατέρα του και νά λóβη την τελευταίαν του εύλογίαν. Ο στρατάρχης, ο όποιος διεγνώσε τό πραγματικόν αίτιον της τοιαύτης αίτήσεως, απήντησε δίδων την άδειαν, με την έξη, χαρακτηριστικώτατα υποβλητικήν, βιβλικήν φράσιν:

— Βέβαια, νά φύγετε· ή Γραφή λέλει: «Τίμα τόν πατέρα σου· νά... μακροχρόνιος γίνης επί της γής».

**

Ο βασιλεύς της Άγγλιας Κάρολος ο Α' όηκούσε τυφλώς εις τόν Δούκα της Υόρκης τόσο, ώστε ούσιαιστικώς

βασιλεύς νά είναι ο δεύτερος μάλλον ή ο πρώτος. Έννοείται διτι όλη ή Αύλή έμαίνετο δι' αύτήν την

κατάστασιν, ούδεις όμως έτόλμα νά είπη σχετικώς τίποτε εις τόν βασιλέα, διότι ή όργη του Δουκός της Υόρκης ήτο τρομερά, όσον και ή εκδικητικότητα του. Επί τέλους, μετά πολλά συμβούλια, κατέφυγαν εις τόν γελωτοποιόν του βασιλέως, ο όποιος, έναντι γενναίου φιλοδωρήματος, έδέχθη νά «τά πη του βασιλέως». Πράγματι την έπαύριον ο γελωτοποιός άρχισε κυττάζων μετ' έπιμονής την... μύτην του βασιλέως.

— Τί κυττάς, τρελλέ, ήρώτησεν ο βασιλεύς.

— Τη μύτη σας, μεγαλειότατε, απήντησεν ο τρελλός.

— Τί έχει ή μύτη μου;

— Μά μου φαίνεται πως μεγάλωσε πολύ.

— Γιατί;

— Από τό... τράβηγμα του Δουκός της Υόρκης. Άλήθεια, δέν του λετε νά μη σας σέσην από τη μύτη τόσο πολύ; Ο βασιλεύς έσπασε στό ξύλο τόν γελωποιοί, άλλα την έπαύριον. έξώρισε τόν Δούκα της Υόρκης.

**

Ο Δελφίνος, ο διάδοχος της Γαλλίας, της όποιας δέν επέπρωτο νά βασιλεύση, ενώ ο υιός του Λουδοβίκος 16ος έμελλε νά άποθάνη εις την λαιμητόμον ήτο ένας ήγ μονίδης σπανίων άρειών, μορφώσεως, ευωδίας και καλωσύνης. Ένώ μίαν ήμέραν έξυρίζετο, άντελήφθη διτι ο κουρέυς, πρώτην φοράν λαμβάνων την τιμήν νά ξυρίζη τόν διαδοχόν της Γαλλίας, έτρεμεν από συγκίνησιν μη τυχόν κόψη τόν ύψηλόν του πελότην. Γεμάτος καλωσύνην ο πρίγκηψ τόν ένθαρρύνει λέγων:

— Μην άνησυχίτε, φίλε μου· έχω τόσους αύλοκόλοκας, ώστε άν με κόψης θα σπεύσουν νά με συγχαρούν διότι «είδα εκ του σύνεγγου τόν έχθρόν, θα χαρακτηρίσουν την άμυχήν του ξυραφιού πληγήν ήρωϊκού κατορθώματός μου και δέν... θα σ' ένοχλήση κανείς».

**

Ο διάσημος ιατρός Λάρρυ, γνωστός και διά τό πλήθος των πάσης άλλης φύσεως γνώσεών του, επανελάμβανε πάντοτε όσakis έπετύγγανε καμμίαν δύσκολον θεραπείαν:

— Ποτέ δέν λέγω έθεράπευσα την τάδε άρρώστεια.

— Άλλά;

— Άλλά λέγω περιεποιήθην όπως ήξερα τόν άρρώστο και ή νόσος ίσοϋσα ότι δέν χωρατεύω και διτι γινώρίζω τά μυστικά της, ήναγκάσθη νά άποχωρήση ή ττημένη.

**

Κάποιος φιλόσοφος επί Λουδοβίκου 16ου έλεγεν:

— Είναι ευτύχημα διά τόν κόσμον διτι μόνον όλίγοι άνθρωποι κατορθώνουν νά φθάνουν έως τά ύψη των ύπουργικών θώκων. Έτσι μόνον λίγοι έχουν την ευκαιρίαν νά ιδούν έως ποϋ μπορεί νά φθάση ή ανθρώπινη διαφθορά.

Ο ΦΡΑΝΤΣ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

Ο γερμανικός ρομαντισμός στο δραματικό και λυρικό του μέτρο, αναγράφει κατά τις πρώτες δεκαετίδες του 1800 τρία μεγάλα ονόματα: Μπετόβεν, Βέρνερ και Σούμπερτ που αποτελούν ένα υψηλότερο ιδεώδες αν και διαφέρουν κατ' ουσίαν. Άλλα ο Φράντς Σούμπερτ, ο ταπεινότερος, ο γλυκύτερος και απλούστερος, λάμπει σ' αυτή τη σειρά όπως λάμπουν ακόμη τώρα οι μουσικές του νότες επάνω στις περιήμερες ερωτικές συνθέσεις του.

Και το κάθε του έργο παρουσιάζει την ψυχή, το ένστικτο, τη μεγαλοφυΐα του Βιεννέζου μουσουργού. Τα έργα του είχαν μεγάλη επιτυχία την εποχή εκείνη, γιατί ήσαν ή φωνή της φύσεως της πραγματικής θείας αγάπης, γραμμένη σε νότες και αποτελούσα αλησμόνητες συνθέσεις στις οποίες ακόμη και τώρα βρίσκουμε κάθε εσωτερική έκφραση του συνθέτου και κάθε εκδήλωση του εξωτερικού κόσμου.

Ο Φράντς Σούμπερτ είναι αφθαστος στα τραγούδια του που αποτελούν το ξεχωριστό της νεότητάς του. Το πρώτο του τραγούδι το έγραψε σε ηλικία δέκα τεσσάρων ετών. Μόλις τότε άρχισε να μαθαίνει την πραγματική μουσική κι είχε μια θέση στον χορό του Αυτοκρατορικού Ίερού. Κατά το διάστημα της σύνταξης ζωής του, έγραψε 603 ρομαντικά τραγούδια και τ' άφησε όπου τύχαινε...

Ποιός θα το φανταζόταν ότι η περίφημη «σερενέτα του Σαίξπηρ» που έδω κι' εκατό χρόνια ακόμη συγκινημένοι και μιάς δημιουργεί ένα άκατανίκητο πόθο για ωραία πράγματα, γράφτηκε στο πλω μέτρο ενός καταλόγου πανδοχείου ανάμεσα στο ύψυχο των παικτών και του χορού;

Ποιός δεν γνωρίζει την «ατελείωτη συμφωνία» που την συνέθεσε στη μέση του δρόμου της σύνταξης καλλιτεχνικής του ζωής;

Ο Φράντς Σούμπερτ, αληθινό παιδί της Βιέννης γεννήθηκε στις 31 Ιανουαρίου 1797. Ήταν γιός ενός δημοδιδασκάλου, κι' είχε άλλα δέκα τέσσαρα αδέρφια κι' από τα πρώτα του χρόνια αγάπησε κι' ανεπρόσμενα μέσα στη μουσική που έπαιζε ο πατέρας του και τα μεγαλύτερα αδέρφια του.

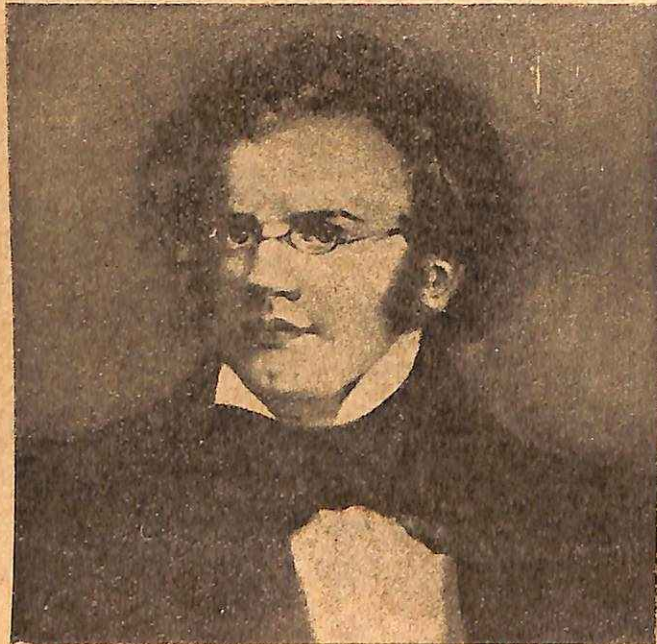
Ο Φράντς δεν άργησε να συνθέτη και τα χειρόγραφα του τα έδειχνε στο δασκάλο του Σαλιέρι, ο οποίος μόλις τα διάβαζε και τα έπαιζε στο πιάνο έλεγε: «Εγώ δεν του έδίδαξα τέτοια μουσική. Ο Θεός τον έφώτισε και την έγραψε!»

Βουτηγμένος στις μουσικές νότες και στην αρμονία που του γέμιζαν τον νοῦ, δεν έφρονιζε για τους μαθητές του πατέρα του που τον βοηθούσε στο σχολείο. Τα άπεραντα ιδεώδη της τέχνης όπου πετούσε ή ζωική φαντασία του δεν μπορούσαν να συμπεριληφθούν σε μία περιορισμένη ζωή.

Ανέβαιναν από την ψυχή του απείρες φωνές που ήθελαν να τραγουδήσουν σ' όλο τον κόσμο και στην αιωνιότητα.

«Η γλυκύτης και ή άθωότης της καρδιάς του δεν είναι δυνατόν να περιγραφούν» έτσι έγραφε γι' αυτόν στο ημερολόγιό της ή Καίτη Φρόπλις, ή τρυφερή φίλη του μουσουργού που περισσόστερο από κάθε άλλη έζησε κοντά του στην εποχή των οικονομικών του δυσχερειών, κατά την οποία, για να ζήσει, έθυσιασε τα πιο αγαπητά του αντικείμενα.

Εργαζόταν κατά προτίμηση τις πρώτες πρωινές ώρες ενώ τη βαθεία νύχτα του άρεσε να συχναίει στα κέντρα όπου συναντούσε τη βιεννέζικη νεολαία, όπου εύρισκε τους «Σουμπέρτιανούς», τους θαυμαστές του δηλαδή και τους έραστές της εθνομυικής ζωής της ξανθείας μπύρας και της γυναικείας καλλονής καθώς επίσης και της ζωηράς μουσικής, της λαμπράς μουσικής που ο Σούμπερτ ήρεσθετο να παίξει

Φράντς Σούμπερτ

συνοδεύοντας στο πιάνο τους λαϊκούς χορούς.

Τα νεανικά του χρόνια ήταν ή ωραιότερη περίοδος της ζωής του, ιδίως τότε που έζησε κοντά στον κόμητα Έστεργάρι που τον προσέλαβε ως διδάσκαλον της μουσικής των θυγατέρων του.

Τότε έγραψε την περίφημη «Ουγγαρέζικη διασκέδαση» και το εκκλησιαστικό «Ύμνος».

Όταν άργότερα (μετά τον θάνατον του Σαλιέρι) έζητησε την έδρα του υπο-μαέστρου στο Αυτοκρατορικό Ίερό, δεν την επέτυχε. Έπειδή όμως τα ερωτικά του τραγούδια άντηχοῦσαν τώρα πιά σ' όλη τη Βιέννη, απέφασε να ζήσει από αυτά και να ήσυχάσει λίγο, αλλά για κακή του τύχη του παρουσιάστηκε ή άρρώστια εκείνη που του έδημιούργησε ή υπερκόπωση και πρόπαντός ή υπερεναίσθητη ιδιοσυγκρασία του, που του κατέτρωγε τα άδύνατα σπλάγχνα του και δεν του επέτρεπε να ζήσει σαν άνθρωπος και σαν καλλιτέχνης.

Στα 1827 έγραψε το «χειμωνιάτικο ταξίδι» αποτελούμενο από 12 «Λίντερ» που εκφράζουν τη λύπη που αγχάλιαζε τη ρομαντική του ψυχή. Το τελευταίο από αυτά τα «Λίντερ» το «Τά όνειρά μου ετελείωσαν» τραγουδιόταν συχνά από τον ίδιο το Σούμπερτ με χαμηλή φωνή, με μία πονεμένη έκφραση που βούρλωνε τα μάτια εκείνου που τον άκουε. «Έτσι και το «Τραγούδι του Κιννου» που οι στίχοι του ήταν παρμένοι από τις λυρικές ωδές του Χάινε, έμάγευσε τη Βιέννη.

Τα τελευταία του χρόνια αν και ήταν κουρασμένος, εργάσθηκε πολύ σαν να προαισθανόταν το τέλος του.

Ο θάνατος του Μπετόβεν τον συνέτριψε σαν να έχασε έναν αγαπητόν του αδελφό. Σε λίγο καιρό ένοιωσε πως θα τον ακολουθούσε κι' αυτός, πήρε λοιπόν το ημερολόγιό του κι' έγραψε:

«Επίτρεψε μου, Κύριε, το άγνό μου πνεῦμα να φθάσει άκτινοβόλο ως έσεν», από τα έρεμιά μου!»

Και στις 19 Νοεμβρίου 1828 ο Σούμπερτ έσβυσε μόλις είχε συμπληρώσει τα 31 του χρόνια.

Το τέλος του όπως κι' ή γέννησή του κι' ή ζωή του, ήταν ταπεινό. Άλλ' απεθεώθη ή ιδιοφυΐα του. Η κηδεία του έγινε μετριωτάτη.

Τον ακολουθούσαν όλίγοι φίλοι, αλλά ο Σούμπερτ έτάφη κοντά στον Μπετόβεν στον Μόζαρτ, στον Γκούκ σε μία ήσυχη γωνία του κοιμητηρίου της Βιέννης, όπου οι Μούσες κλαίνε αιώνια επάνω από τους «άθανάτους».

Μά ή φωνή του έμεινε στη γή γεμάτη γλυκύτητα μέσα στις καρδιές και τις αισθήσεις: Η άπεραντη ποιήσις που ξεφεύγει από

την κάθε μιά νότα συγκινεί και βουρκώνει τα μάτια, γεμίζει την ψυχή νοσταλγίες.

Η ζωή του ήταν ολόκληρη ένα τραγούδι, οι ερωτές του, γεμάτοι πόνο και χαρά ήταν πλημμυρισμένοι από τα σκοτάδια της απογοητεύσεως μαζί και την υπέρτατη ευδαιμονία, και του ένεπνε τις μελαγχολικές ή χαρούμενες μελωδίες, εκείνες που θα συγκινούν αιώνια τις ανθρώπινες ψυχές.

Καρτερικός στη δυστυχία, άκακος και ευγενικός, συνέθετε πάντοτε χωρίς ν' αποβλέπει στα κέρδη, ή μελαγχολική ψυχή του, του ένέπνε τις γλυκές εκείνες νότες, που δείχνουν την πλημμύρα των ευγενικών αισθημάτων του, που γεμίζουν ήν ευγενική του καρδιά.

Ο Σούμπερτ, έγραψε πολλά έργα αλλά τα «Λίντερ» του είναι ή ψυχή του, ή θεία του έμπνευσις. Μέσα σε μιά μικρή σελίδα ένας ατελείωτος κόσμος: ιδού τί είναι το τραγούδι του Σούμπερτ.

IDA-LUPO CANTONI

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΟΡΟΘΥ ΜΠΡΕΝΤ

Η Πέγκυ Χάρλαν, ένα ρομαντικό κορίτσι, είχε έφηρεαστή τρομερά από το διάβασμα του μυθιστορήματος «Η αγάπη». Τέτοια έντύπωση της έκαμε ή υπόθεση και ή πλοκή του ώστε ο νοῦς της πήγε αμόρμητα στον συγγραφέα του. Βρήκε στο τηλεφωνικό όδηγό την διεύθυνσή του, και χωρίς να το πολυσκεφθῇ τοῦ έγραψε ένα γράμμα στο όποιο άφοῦ τοῦ ανέλυε τις έντυπώσεις της από το μυθιστόρημα έξέφραζε τον θαυμασμό της για τον συγγραφέα.

Μολονότι το γράμμα της ήταν τρυφερό και ειλικρινές, όστόσο ή άπάντησή ποῦλαβε σε λίγες μέρες την άποκαρδίωσε: «Ένα ξερό «εὐχαριστῶ» και μιά είδοποίηση ότι σε δυο μήνες ο κύριος Μάρεστον ο συγγραφέας της «Αγάπης» θα έξεδίδε ένα δεύτερο μυθιστόρημα.

Τοῦ ξανάγραψε. Ο κύριος Μάρεστον της άπάντησε πάλι, κάπως.. ένθαρρυντικά. Άρχισε τότε μιά τακτική άλλη λογογραφία που κατέληξε όπως ήταν φυσικό σ' ένα ραντε-βοῦ σε κάποιο τη-ρούμ στην Ρέζιντ Στρίτ.

Η Πέγκυ έμεινε άνωῦδη, όταν φθάνοντας την ώρισμένη μέρα στο ραντεβοῦ βρέθηκε μπροστά σ' έναν ήλικιωμένο και κάμπούρη κύριο ο όποιος της παρουσιάστηκε ως ο συγγραφέας Μάρεστον.

Φαντάζομαι πως δένσας εὐχαρίστησε αυτή ή συνάντησή μας, της είπε, καταλαβαίνοντας την απογοητευσή της.

— Από τη στιγμή που διάβασα την «Αγάπη» μόνη μου έπιθυμία ήταν να σάς γνωρίσω άπῆντησε ή Πέγκυ τοῦ μιλούσε άφηρημένα.

Κουνιόταν στη καρέκλα της με δυσφορία. Πώς ήθελε νάφευγε.

Μίλησαν ακόμα πέντε λεπτά. Κατόπιν ή Πέγκυ σηκώθηκε και προχώρησε στην πόρτα. Ο Μάρεστον την συνώδεψε έως το δμνιμπους.

Στο διάστημα αυτό δέν άντήλλαξαν ούτε λέξη. Κάτι και οι δυο τους είχαν καταλάβει.

Την άλλη μέρα ή Πέγκυ πήγε στο πάρκο του Νιού Γκάρντεν. Στη μασχάλη της κρατούσε την «Αγάπη». Η γνώριμία της με τον συγγραφέα όμως την είχε απογοητέψει:

— Δέν μπορώ να κατα-

λάβω... Το μυαλό μου δέν τό χωρεί! ψιθύριζε κάθε τόσο. Ήταν Άπρίλιος. Κάθισε σ' πάγκο κι' άρχισε να διαβά-ζει ξανά ένα ένα, τα γράμματα του Μάρεστον. Ο άνεμος της χάιδευε τα μαλλιά και της δρόσιζε το πρόσωπο.

Εκείνη τη στιγμή ένας νέος ήρθε και στάθηκε μπροστά της. Άπλωσε το λεπτό του χέρι και έπιασε ένα από τα γράμματα του Μάρεστον που είχε κυλίσει στο νωπό χῶμα μπροστά στα πόδια της.

Της έδωσε το γράμμα και καθώς εκείνη τον ευχαριστούσε ο νέος έρριξε μιά ματιά στο βιβλίο, που κρατούσε στα χέρια της.

— Δέν είμαι ψυχολόγος, της είπε, χαμογελώντας. Άλλ' αν μου δίνετε να δῶ το βιβλίο που διαβάσετε θα μπορού-σα άμέσως να σάς πῶ τί σκέπτεσθε..

Τοῦ τῶσσε χωρίς να μιλήση.

— «Αγάπη» προφερε ο νέος συλλαβιστά. Σας άρέσει;

— Ναι, αλλά πώς μπορεί ένας γελαῖος να γράψη ένα τό-σο δμμορφο βιβλίο; είπε ή Πέγκυ άσυλλόγιστα.

— Ένας γελοῖος; Τι έννοείτε;

— Ένας γελοῖος άνθρωπος... όχι συγγραφέας.

— Θα μου έπιτρέπατε να σάς ρωτήσω γιατί τον χαρα-κτηρίζετε έτσι;

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Αυτό δέν μπορώ να σάς το πῶ. Ίσως να τον γνωρί-ζετε και σεις... Να είναι φίλος σας;

— Σας όρκίζομαι όχι! είπε ο νέος με ειλικρίνεια που έκαμε την Πέγκυ να τοῦ ξεσηγήθη με δυο λόγια την περι-πέτειά της.

— Πώς θα μπορούσα ποτέ να φαντασθῶ κατέληξε, πως εκείνος ο νέος έγραψε αυτό το γοητευτικό βιβλίο και μουστειλε αυτά τα ωραία γράμματα.

Όταν τελείωσε την άφήγησή της τα μάτια της ήταν υ-γρά άπ' τα δάκρυα. Ο άγνωστος σύντροφός της πήρε τα γράμματα που βρισκόταν πάνω στον πάγκο και τάδιάβασε ένα ένα με προσοχή. Κατόπιν της είπε με σοβαρότητα.

— Και είσθε βεβαία πως εκείνος που έγραψε αυτά τα γράμματα είναι ο ίδιος που έγραψε την «Αγάπη».

— Έννοείται, άπάντησε με βεβαιότητα ή Πέγκυ. Και τῶ-ρα δέν μου μένει τίποτ' άλλο παρά να πάρω πίσω τα γράμ-ματά μου από αυτόν τον γέρο και να τα κάψω.

— Να τα κάψετε; φώναξε εκείνος. Αυτά τα γράμματα πρέπει να τα δώσετε σε μένα;

— Σε σάς;

— Ναι! Ο Ριχάρδος Μάρεστον είμαι εγώ!

— Σεις; τραύλισε ή νέα κατάπληκτη.

Δίχως να χάση την ψυχραιμία του εκείνος σηκώθηκε ά-πό την θέση του και την κύτταξε γλυκά στα μάτια. Της έ-

σφιξε με τρυφερότητα το χέ-ρι και φεύγοντας της είπε.

— Θα σάς περίμενω αύριο στις 5 στο «Βικτώρια Πάλ-λας». Θα πάrouμε μαζί το τσάι και θα μιλήσωμε αν θέ-λετε.

Την άλλη μέρα ή Πέγκυ ήταν τρομερά άνήσυχη. Από το πρωί περίμενε με άγωνία την ώρα που θα συναντούσε τον καινούργιο Μάρεστον. Και στις 5 άκρικῶς βρισκό-ταν στο «Βικτώρια Πάλλας».

Εκείνος ήταν εκεί και την περίμενε. Την ωδήγησε σ' ένα ιδιαίτερο σαλονάκι και πήρα το τσάι τους.

Όπως χθές ανάκλυσα στο πάρκο τις σκέψεις σας της είπε σε κάποια στιγμή έτσι και σήμερα, ανάκλυσα τον σωσισμό Είνα καθαγηγητής μουσικής. Ο καῦμένος είναι άξιολύπητος. Μοῦ ζήτησε συγγνώμην για την άπάτη

που μουκανε, άθελά του, και μοῦ είπέ ότι θα σάς συμ-παθῇ πάντα και δέν θα σάς ξεχάση ποτέ.

— Τον κοῦμένο! είπε ή Πέγκυ χαρούμενη. Και εγώ τοῦ φέρθηκα σαν κτηνος.

Την κύτταξε καλά στα μάτια και πρόσθεσε:

— Άγάπη μου.. Είδα τα γράμμά σου και τα διάβασα. Μά δέν τα πήρα γιατί με παρακάλεσε να τοῦ τ' αφήσω... για άνάμνηση.

— Δέν με πειράζει αυτό, είπε κοκκινίζοντας ή Πέγκυ. Άφοῦ ή τύχη με γνώρισε με σάς...

— Δέν ξεφυγες καθόλου από τον ρομαντισμό σου. Και τώρα ποῦ με γνώρισε δέν είμαι βέβαιος αν αγαπᾷς ἐμέ-να, ή τον φανταστικό, συγγραφέα.

Η Πέγκυ γεμάτη συγκίνηση έγυρε το κεφάλι της στον ὄμο τοῦ αγαπημένου της. Εκείνος την αγχάλιασε και τα χείλη τους ενώθηκαν στο πρώτο φίλημα.

Την απομάκρυνε ύστερα ελαφρά και πέρνοντας με τρυ-φερότητα το κουκλίστικο κεφαλάκι της στα χέρια του της είπε, χαμογελώντας πονηρά.

— Γλυκεία μου Πέγκυ, σ' έγέλασα. Δέν έγραψα εγώ την «Αγάπη» αλλά θα σοῦ προσφέρω μιά άλλη αῖώνια...

ΝΤΟΡΟΘΥ ΜΠΡΕΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

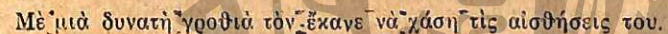
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς καὶ ἀμέσως οἱ σύν-

—36 προκυμαία τῶν Χρυσοχοείων Γραφεία Δημοσίας Ἀ. σφαλείας.

ἔκκει ἢ στο περίπτερο τοῦ Μεταπράτου;

λα. Περπατούσε ἐλεύθερα χωρίς μάλιστα νά προσπαθῇ νά
καταπνίξῃ τὸν κρότον τῶν βημάτων του. Στὸ μεσόβαθρο

ἐκεῖ ἢ στὸ περίπτερον

έσταμάτασε. Ίδρωξ έτρεχε από τὸ μέτωπό του καί τὰ μη-
νίγγια του έκτυποῦσαν.

Έν τούτοις έμεινε ατάραχος, κύριος τοῦ έαυτοῦ του.
"Αῖσες εἰς ἕνα σκαλοπάτι τὰ δυὸ περιστροφά.

— "Ας λείπουν τὰ δπλα, μετὰ τὰ χέρια μόνον... αὐτὸ ἀρ-
κεῖ καὶ ἀξίζει περισσότερο ἐσκέφθηκε.

Μπροστὰ τοῦ ἦσαν τρεῖς πόρτες. "Εσπρωξε τὴ μεσαία.
Κανένα ἐμπόδιο Μῆκε.

Φῶς δὲν ὑπῆρχε διόλου ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὀλάνοικτο παρὰ-
θυρο ἔμπαινε ἡ λάμψις τῆς νύκτας καὶ μέσα στὸ σκοτάδι
διεκρίνοντο τὰ στρώματα καὶ τὰ λευκά παραπετάσματα
τοῦ κρεβατιοῦ.

Ἐκεῖ κάποιος στεκότανε ὄρθιος. Ἀποτόμως τότε ἔρρι-
ξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ ἐπάνω στὸν ἀγνωστό.

Ὁ Μαλράιχ! Ἡ πελιδνὴ μορφή τοῦ Μαλράιχ, τὰ σκιε-
ρά μάτια τοῦ, τὰ πατωμάτῳ μῆλα τῶν παρειῶν τοῦ, ὁ ἄ-
σρκος τράχηλός τοῦ.

Καὶ στεκότανε ἐντελῶς
ἀκίνητος πέντε βήματα μα-
κρύτερά τοῦ καὶ δὲν θὰ
μποροῦσε ν' ἀποφανθῇ ἂν
ἡ πεθαμένη ἐκείνη μορφή,
ἡ χαρὶς ἔκφραση, ἔδειχνε
τὸν παραμικρότερο φόβο ἢ
ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστη ἀνὴν
συχία.

Ὁ Λουπέν ἔκαμε ἕνα
βῆμα, δεύτερον καὶ τρίτον.
Ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος δὲν
κινιῶταν. "Εβλεπε τάχα;
Ἄντελαμβάνετο; Ἐνὸμζιζε
κανεῖς ὅτι τὰ βλέμματά
τοῦ ἔχάνοντο στὸ κενόν,
ὅτι ἦτο ἔρμαιον κάποιας
ὀπτασίας μᾶλλον, ὅτι εἶχε
ἀποσβολωθῇ, βλέποντας
μὴ εἰκόνα πραγματικῇ.

Ἐνα βῆμα ἀκόμα.

— Θ' ἀμυνθῇ! ἐσκέφθη
ὁ Λουπέν. Βέβαια θ' ἀ-
μυνθῇ.

Καὶ ἐπροχώρησε μετὰ τὸ
χέρι ὑψωμένο, ἀλλ' ὁ ἀντι-
παλος δὲν ἐκινήθη καθό-
λου, δὲν ὑπεχώρησε, τὰ
βλέφαρά τοῦ ἔμειναν ὁδρανῇ. Ἀκούμπησε ἐπάνω τοῦ. Καὶ
ἐταράχθη τότε, ὁ Λουπέν ἐτρόμαξε, ἐννοίωσε νὰ σαλεύε-
ται τὸ λογικὸ τοῦ.

Ἀναποδογύρισε τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, τὸν ἐπέταξε χά-
μω τὸν συμπίεσε καὶ τὸν ἐκράτησε κάτω ἀπὸ τὸ γόνυ τοῦ.
Χωρὶς ἐκείνος νὰ κἀνῃ οὔτε τὸ ἐλάχιστο κίνημα ἀντιστά-
σεως "Επειτα μετὰ μὴ δυνατὴ γροθιά τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὴς
αἰσθήσεως τοῦ.

— Ἀ! ἀνεφώνησε ὁ Λουπέν μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰν καὶ
μῖσος, σὲ συνέτριψα ἐπὶ τέλους!...

Ἀκούσε θόρυβον ἔξω στὴν ὁδὸν Ντελεξιάν, κτυπήμα-
τα. Ἐτρεξε στὸ παράθυρο καὶ φώναξε:

— Εἰσαὶ σὺ, Βεμπέρ; Ἐπὶ τέλους!... Εἰσαὶ ὑπόδειγμα
καλοῦ ἀστυνομικοῦ. Σπάσε τὰ κάγκελα καὶ τρέξε, καλῶς
νάρθης...

Ἐψαξε τὰ ροῦχα τοῦ αἰχμαλώτου, ἄρπαξε τὸ πορτο-
φόλι τοῦ, ἐμάζεψε τὰ χαρτιά ποῦ ἦσαν στὰ διάφορα συρ-
τάρια τοῦ γραφείου τοῦ, τὰ ἔρριξε ὅλα στὸ τραπέζι καὶ
τὰ ἐξήτασε. Ἀφῆκε τότε κραυγὴν θριάμβου. Τὸ πακέτο
τῶν περιφημῶν ἐπιστολῶν ἦτο ἐκεῖ, τῶν ἐπιστολῶν ποῦ εἴ-
χεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ἐβαλε καὶ πάλιν τὰ
χαρτιά στὴν θέση τῶν καὶ ἔτρεξεν στὸ παράθυρον.

— Ἐτελείωσαν ὅλα, Βεμπέρ! Ἡμπορεῖς νὰ μῆγς. Θὰ
βρῆς τὸν δολοφόνον τοῦ Κέσσελμπαχ τὸ κρεβάτι τοῦ, ἔ-
τοιμον καθ' ὅλα λιποθυμισμένον καὶ δὲν θὰ συνέλθῃ πρὶν
περάσῃ μὴ ὥρα. Γεῖά σου, Βεμπέρ...

Καὶ ὁ Λουπέν κατέβη γρήγορα, ἔτρεξεν ἔως τὴν ἀπο-
θήκην καὶ ἐνῶ ὁ Βεμπέρ ἔμπαινε στὸ σπῆτι, αὐτὸς ξανά-
βρισκε τὴν Δολορὲς Κέσσελμπαχ.

Μόνος τοῦ, ἐντελὲς μόνος, εἶχε συλλάβει τοὺς ἐπτά ὁ-
παδοὺς τοῦ Ἀλτενχάιμ καὶ εἶχε παραδώσει στὴν δικαιο-
σύνην τὸν μυστηριώδη ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας, τὸ ἄτιμον
τέρας, τὸν Λουδοβίκον δὲ Μαλράιχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ο ΜΩΜΠΡΕ

Εἰς ἕνα εὐρύχωρον ξύλινον ἐξώστην, καθισμένος κοντὰ
εἰς ἕνα τραπέζι ἕνας νέος ἔγραφε. Κάπου—κάπου σήκωνε τὸ
κεφάλι κι' ἐβύθιζε ρεμβῶδες τὸ βλέμμα του στὸ ἄπειρο, ἔ-
πειτα ξανάγραφε καὶ πάλιν καὶ τέλος μεγαλοφώνως ἀρχί-
σε νὰ διαβάζῃ τὸ ποίημά του:

Περνοῦν οἱ μέρες μας τρομαγμένες
σάν κάποιον ρεῦμα νὰ τὶς κυλᾷ
πρὸς τὴν πανέρμη ἀμμουδιά
ὅπου σκορπίζονται πεθαμένες...

— Δὲν εἶναι ἄσχημο! εἶπε μὴ φωνὴ πίσω τοῦ. Ἡ κυ-
ρία Ἀμάμπιλ Πατοῦ δὲν θάγραφε καλύτερα. Καὶ ἐπὶ τέ-
λους ὁλος ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι... Λαμαρτίνος.

— Σεῖς.. σεῖς! ἐφέλλι-

σεν ὁ νέος κατάπληκτος.

— Ἀλλὰ βέβαια, ποὴ ἡτᾶ,
ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ Λουπέν, ποῦ
ἔρχεται νὰ ἰδῇ τὴν ἀγαπη-
τόν του φίλον Πέτρον τὸν
Δοῦκα.

Πέτρος ὁ Δοῦξ ἀρχισε
νὰ τρέμει σάν νὰ τὸν εἶχε
πίσσει ξαφνικὰ ρίγος πυ-
ρετοῦ. Εἶπε δὲ μεγαλοφώ-
νως:

— Ἦλθεν ἡ ὥρα;

— Ναι, θαυμάσιέ μου
Πέτρε, εἶναι καιρὸς νὰ πά-
ψης νὰ περνᾷς τὶς ὥρες
σου γονατισμένος μπροστὰ
στὰ πόδια τῆς Εὐδοκίας
Ἐρνεμόν καὶ τῆς κ. Κέσ-
σελμπαχ καὶ νὰ παίξῃς τὸ
πρόσωπο ποῦ σοῦ ἐτοί-
μασα...

Ὁ νεανίας ἐσηκώθη.

— Κι' ἂν ἀρνῶθῶ; Γιατί,
στὸ κάτω—κάτω, τί με ὁ-
ποχρεώνει νὰ παῖξω ἕνα
πρόσωπο ποῦ δὲν τὸ ξέρω;

— Ξεχνᾷς, διὲν εἰσαὶ
ὁ Πέτρος ὁ Δοῦξ, ἀλλ' ὁ

Γεράρδος Μωμπρέ καὶ διὲν ἐπῆρσε τὴν θέσιν τοῦ πρώτου,
πράγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Δικαιοσύνη θὰ φανῇ ἀνηλεής; Τρέ-
μεις; Ἀ, καταλαβαίνεις, διὲν θὰ σὲ πιστέψουν ἂν εἴ-
πῃς, διὲν ὅλα τὰ ἔκανα ἐγὼ, πῶς δὲν θὰ γλυτώσῃς.

Ὁ νεανίας ἔτρεμε πράγματι ἔπαυσε ν' ἀνθίσταται καὶ
σχεδὸν ἱκετεύον ἐζήτησε νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο ἐπὶ τέλους ὁ
ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ τοῦ ἐπῆρε τὸ ὄνομα, ποῖος θὰ ἦτο
εἰς τὸ μέλλον αὐτός.

Ὁ Λουπέν ἔβγαλε τὸ καπέλλο τοῦ, ὑπεκλίθη πρὸ αὐ-
τοῦ καὶ ἀπήντησε:

— Ἐρμαινὸς ὁ Δ', Μέγας Δοῦξ τοῦ Ντὲ Πὸν Βέλδιντς,
πρίγκιψ τοῦ Μπερνάσιελ, ἐκλέκτωρ Τρεβῶν καὶ πολλῶν
ἄλλων τόπων...

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ὁ Λουπέν ἐπερνοῦσε μετὰ τὴν κ.
Κέσσελμπαχ τὰ σύνορα καὶ τὴν ἐγκαθιστοῦσεν εἰς τὸ πύρ-
γον τοῦ Μπρογγιν, ὅπου εἶχεν ἤδη ἐγκαταστήσει τὴν Εὐ-
δοκίαν καὶ τὴν Φραγκίσκαν. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς Βέλδιντς
καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν Βαλδεμάρ τὴν δέσμη τῶν ἐπιστο-
λῶν. Ἐκεῖνος τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι θὰ ἀρχίζεν ἀμέσως τὰς
διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἀποκατάστασιν εἰς τὸν θρόνον
τοῦ Πέτρον τοῦ Δουκὸς καὶ ὁ Λουπέν ἔφυγεν ἀμέσως γιὰ
τὸ Παρίσι γιὰ νὰ φροντίσῃ νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ δίκη τοῦ Μαλ-
ράιχ καὶ τῶν συνενόχων τοῦ.

Ποῖας σημασίας ὑπῆρξεν ἡ ὑπόθεσις μετὰ τὸν τρόπον ἐ-
ξεῖλιχθη καὶ πῶς διεξήχθη θὰ ἦτο ἀνιαρὸν νὰ ἐκθέσωμεν
γιατί ἔχομε μεγαλειτέραν ἀνάγκην νὰ παρακολουθήσωμε
μέχρι τέλους τὴν πολύπλοκον ὑπόθεσιν τῆς παρούσης ἱστο-
ρίας—ἀφοῦ ἄλλωστε αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ γεγονότα καὶ οἱ
πρὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες ἔμειναν ἀνεξάλειπτες στὴν
μνήμην ὅλων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΙΤΕΡΩΝ ΨΕΥΤΩΝ

Σὲ μὴά λέσχη
στὸ Λονδίνο
ἦσαν συγκεν-
τρωμένοι σὲ μὴάν ἁ-
πόμνηρη γωνιά μερικοὶ
Ἀγγλοὶ καὶ διηγόνταν ὁ
ἕνας στὸν ἄλλο τὰ διάφορα
περιεργὰ τοῦ κόσμου, ποῦ εἶδαν μετὰ τὰ ἴδια τοὺς τὰ μάτια.

Στὴν παρέα τοὺς ἦταν κι' ἕνας Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔ-
διδε καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια τοὺς. Ξαπλωμένος στὴν πολυθρό-
να του, χαμουριόταν ὁλοένα.

Ἐξαφνα τὸν πλησίασε ἕνας ἀπὸ τοὺς συζητητὰς καὶ τοῦτε.

— Ἐσὺ ποῦ δὲν συγκινεῖσαι γιὰ ὅ,τι λέμε, ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃς δι-
πλὸ ἐνδιαφέροντα περιεργὰ ἀπὸ μᾶς. Δὲν μᾶς λές, λοιπόν, κανένα
ἀπ' αὐτά.

— Ἀ! ἔκαμε μετὰ τὸ φυσικώτερο ὕφος ὁ Ἀμερικανός. Οὔτε συζή-
τηση πῶς ἔξω. Ἐμεῖς ὅμως αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ προσέχου-
με διόλου στὴν Ἀμερική.

— Ἐννοεῖς τοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα, τὴ σπηλιὰ τοῦ
Μαμμουθ καὶ ζῆτι παρόμοια;

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! τὸν διέκοψε ζωηρὰ ὁ Ἀμερικανός. Ἐμᾶς
δὲν μᾶς κάνουν ἐντύπωση οὔτε οἱ προϊστορικὲς σπηλιές, οὔτε οἱ
καταρράκτες, οὔτε οἱ πηγὲς ποῦ βγάζουν βρασμένα καὶ χρωματι-
στὰ νερά, μολονότι ἔχομε στὸν τόπο μᾶς ἀπ' ὅλα αὐτά. Θὰ σᾶς
πῶ ὅμως γιὰ κατὶ ἄλλο: Ἐχετε ἀκούσει γιὰ τὸ ἀπολιθωμένο δά-
σος τῆς Ἀριζόνας; Γιὰ τὶς ἑκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα μετὰ
τὰ ἀπολιθωμένα δέντρα;

— Οχι, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος μ' ἐνδιαφέρον, παίρνοντας θέσιν στὴ
διπλανὴ πολυθρόνα. Δὲν μοῦ λές ὅμως... Καὶ τὰ δέντρα αὐτὰ στέ-
κουν ὄρθια στὴ θέσιν τοὺς;

— Ἄν μένουν ὄρθια λείει; Μόνον αὐτό; ὅλα σχεδὸν ἔχουν φύλ-
λα, ἄλλα εἶναι ἀνθισμένα κι' ἄλλα γεμῖα καρπούς... Κι' ὅλα ἔ-
χουν ἀπολιθωθῇ.

— Ὑποθέτω τότε ὅτι θὰ ὑπάρχουν
καὶ πουλιὰ στ' ἀπολιθωμένα δέντρα,
τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Ἀγγλος.

— Πουλιὰ; Πουλιὰ νὰ δοῦν τὰ μά-
τια σου! Χίλιων εἰδῶν: μικρά, μεγάλα,
μετὰ διαφόρους χρωματισμοὺς καὶ ὅλα... ἀ-
πολιθωμένα! Οἱ φωνὲς μάλιστα ποῦ
βρίσκονται ἐκεῖ μέσα ἔχουν ἀπολιθωθῇ
κατὰ τὸν πρὸς περιεργὸ τρόπο ποῦ μπο-
ρεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.
Νά, ἔτσι.

Πῆρε ἕνα τετράδιο κι' ἐσχεδιάζε ὁ-
σα ἔλεγε.

Στὸ μεταξὺ γύρω στὸν τερατολόγο
ἀμερικανὸ εἶχαν συγκεντρωθῇ καὶ οἱ
ἄλλοι.

— Βλέπω ὅτι μετὰ τὴν ἀμφίβια περιεργὰ,
τοὺς εἶπε μετὰ ἀπορία. Μήπως ἀπὸ βάλ-
λετε γιὰ ὅ,τι σᾶς λέω; Λοιπόν... ἂν δὲν

με πιστεύετε, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐκεῖ γιὰ νὰ δῆτε καὶ νὰ πεισθῇτε
τότε! Ἀ! Παρέλειπα νὰ σᾶς πῶ τί εἶδα ἀκόμη τὴν τελευταία φο-
ρὰ ποῦ ἐπισκέφθηκα τὸ ἀπολιθωμένο ἐκεῖνο δάσος. Ἦταν ἕνας
κυνηγός, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ δάσος τὴν ἐποχὴν ποὺ γινεῖ ἡ ἀ-
πολίθωση. Νά, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημεῖο — πρόσθεσε, σημειώνοντας
στὸ τετράδιο. Τί νὰ σᾶς πῶ: εἶναι κι' αὐτὸς ἀπολιθωμένος καὶ μετὰ
τὸ ἀπολιθωμένο του ὄπλο σκοπεύει ἕνα πουλὶ! Τόσο συμπτωματι-
κὴ ἦταν ἡ ἀπολίθωση, ὥστε μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεῖς ἀκόμα τὸν
καπνὸ ποῦ βγαίνει τότε τὸ ὄπλο καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν... κρότο! Ἐπίσης
καὶ τὰ σκάγια ποῦ βγήκαν ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ ὄπλου μένουν ἀκό-
μη ἀπολιθωμένα στὸν ἀέρα!

— Ἀ! Σ' ἔπαισα τὸν διέκοψε θριαμβευτικὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀ-
κροατὰς. Ὁ νόμος τῆς βαρύτητος σὲ διαψεύδει. Τὰ σκάγια ἔ-
πρεπε νὰ ἔχουν πέσει στὴ γῆ.

— Μπᾶ; Καλὲ τί μᾶς λές! τοῦ ἀπάντησε μετὰ τὴν ἴδια ἀπάθεια
ὁ Ἀμερικανός. Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ πρὸς περιεργὸ: "Οτι κι'
ὁ νόμος τῆς βαρύτητος εἶχε ἀπολιθωθῇ στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ τερατολόγου Ἀμερικανοῦ ὅλοι
οἱ Ἀγγλοὶ ἔμειναν... ἀπολιθωμένοι. Ἦταν ἐπόμενον.

Τρεῖς Γάλλοι, ἕνας ἀπὸ τὴν Τουλούζη, ἕνας ἀπὸ τὸ Βορδῶ,
καὶ ἕνας ἀπὸ τὴ Μασσαλία, συναντήθηκαν ταξιδεύοντας μέσα σ'
ἕνα τραῖνο καὶ πιάσανε τὴν κουβέντα. Διηγόνταν ἐπεισόδια ἀπὸ
τὸν πόλεμο, στὸν ὁποῖο εἶχαν λάβει καὶ οἱ τρεῖς μέρος.

— Μιὰ μέρα, λέει ὁ πρῶτος, βρέθηκε ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τοὺς
Γερμανοὺς πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο ὕψους τριῶν μέτρων. Σκοτώνα

ἐξῆ τότε καὶ πρὶν οἱ
ἄλλοι καταλάβουν
καλὰ—καλὰ περὶ τί-
νος πρόκειται, πη-
δάω τὸν τοῖχο καὶ τὸ σκάω.

— Ἐγὼ, λέει ὁ δεύτε-
ρος, βρέθηκε μόνος μου
τοῦς κάρφωσα καὶ τοὺς... 15 μετὰ τὸ ξίφος μου.

— Καὶ σὺ δὲν λές τίποτα; ρώτησαν κατόπιν τὸν Μαρσεγιέζο,
βλέποντας ὅτι αὐτὸς σιωποῦσε.

— Ὁ, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ διηγῶμαι τίποτα! ἀπάντησε ἐκείνος
Ἐγὼ ποῦ με βλέπετε... σκοτώθηκα στὴ μάχη τοῦ Μάρνη...

Στὴν κομητεία τοῦ Σουσσέξ,—ισχυρίστηκε κάποιος Ζέραρ
Κούκ—τοῦσε μιὰ γιγαντιά μου, ἡ ὁποία πέθανε τὸν περασμένο χρό-
νο σὲ ἡλικία 85 χρονῶν.

Ἡ γιγαντιά μου αὐτή, σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ βίου της κατοί-
κουσε σὲ μιὰ καλύβα ποῦχε δυὸ δωμάτια μόνον. Τὸ ἕνα τοῦ χρησι-
μοποιούσε γιὰ τραπέζαρι καὶ τὸ ἄλλο γιὰ κρεβατοκάμαρα μέσα
στὴν ὁποία χωροῦσαν μόνον δυὸ κρεβάτια...

Ἦταν πολὺ καθαρή, ἡ μακαρίτισσα ἡ γιγαντιά μου... Τόσο πο-
λὺ καθαρή ὥστε σχεδὸν κάθε μέρα, ἀσπρίζε καὶ τὰ δυὸ δωμάτια.
Ἐτσι, διὰν πέθανε, ἡ κρεβατοκάμαρά της, εἶχε στενέψει τόσο
ἀπὸ τὸ πάχος τῶν στρωμάτων τῆς ἀβέστετης ἐπάνω στοὺς τοίχους,
ποῦ δὲν χωροῦσε παρὰ μόνον ἕνα κρεβάτι!

Ἐνας Ἀμερικανὸς περιηγητὴς βρισκόταν στὴν Αὐστραλία,
κι' ἕνας παλιός του φίλος ἐγκαταστημένος ἀπὸ χρόνια ἐκεῖ τὸν

φιλοξένησε γιὰ λίγες μέρες στὴ φάρ-
μα του μετὰ σκοπὸ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ ἐμ-
ψυχα καὶ ἄψυχα προϊόντα τοῦ τόπου.

Ὅταν ἔκαμαν τὴν πρώτη ἀνιχνευ-
τικὴ περιόδευσιν τοὺς, στὴ ζούγκλα, εἴ-
δαν ἀπὸ μακριὰ ἕνα κοπάδι ἀπὸ ταύ-
ρους.

— Τί ζῶα εἶν' αὐτά; ρώτησε ὁ Ἀ-
μερικανός.

— Ταῦροι, τοῦ ἐξήγησε ὁ Αὐστρα-
λός.

— Στὴν Ἀμερική οἱ δικοὶ μᾶς ταῦ-
ροι εἶναι τρεῖς φορές μεγαλειέτεροι.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἔκαμε τὴν ἐμφά-
νισή του ἕνα κοπάδι ἀπὸ πρόβατα, κι'
ὁ ἐπισκέπτης ρώτησε πάλι τί ζῶα εἶν'
αὐτά.

— Πρόβατα! τοῦ εἶπε ὁ Αὐστραλός.

— Κι' ἐγὼ νόμισα πῶς ἦσαν λαγοί,

τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανός μετὰ εἰρωνία.

Ὁ Αὐστραλὸς δάγκασε τὰ χεῖλη τοῦ καὶ δὲν εἶπε τίποτα γιὰ
τὸ πείραγμα.

Προχώρησαν περὶπου χίλια μέτρα, ὅταν εἶδαν νὰ διασχίζουν
τὴ ζούγκλα μερικὰ καγκουρά.

— Τί εἶν' αὐτά; ρώτησε πάλι ὁ Ἀμερικανός.

— Σαῦρες! τοῦ ἀπάντησε ἐκδινητικὰ ὁ ἄλλος. Στὴν Ἀμερική
ἔχετε τόσο μεγάλες σαῦρες;

Ἐνας Ἀγγλος κι' ἕνας Σκωτσέζος εἶχαν βγῇ σὲ κυνηγι κι'
ἔκαμαν ἐπιδείξεις σκοποβολῆς. Ὁ Ἀγγλος δὲν φημιζόταν γιὰ
καλὸς σκοπευτὴς, κι' ὁ Σκωτσέζος ὁ ὁποῖος τὸ ἔξερε βρῆκε τὴν
εὐκαιρίαν κατάλληλὴ νὰ ἐπωφεληθῇ.

— Ἀκού Τζόρτζ, τοῦ εἶπε. Στοιχηματίζω μιὰ λίρα ὅτι κανένα
πουλὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πετύχῃ ἀπὸ μιὰ ἀπόσταση 200 μέτρων
καὶ νὰ τὸ σκοτώσῃς.

— Δεκτὸ τὸ στοιχήμα σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀγγλος.

Πρόσθεσε τὸν οὐρανὸν ἕνα γύρω γιὰ κανέναν κι-
νούμενο στόχο, εἶδε νὰ πετᾷ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μιὰ κου-
ρούνα. Σκόπευσε ἀμέσως καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη.

— Σὲ λίγο τὸ πουλὶ ἔπεφτε σκοτωμένο στὰ πόδια τοῦ Σκωτσέζου.

— Τὸ εἶδες; ἀνεφώνησε θριαμβευτικὰ ὁ Ἀγγλος. Κέρδισα τὸ
στοιχήμα!

— Σὲ γελᾷσαι! τοῦ ἀπάντησε ὁ Σκωτσέζος. Δὲν κέρδισες τὸ
στοιχήμα. Ὅποιοιδήποτε πουλὶ καὶ ἂν ἔπεφε ἀπὸ ἕνα τόσο ὕψος
θὰ... σκοτωνόταν.

Κατά τη γνώμη μου ο Μάρτιν Στάνλεϋ ήταν ένας ζωγράφος με δυνατό ταλέντο. Ασφαλώς υπάρχουν πολλοί που θα έχουν ακούσει καλά λόγια για τον πίνακά του:

«Η Γρηά Ανθοπώλις». Κρέμεται στην αίθουσα της Μπόρ-χομπιον «Αρτ Γκάλερυ». Στον κατάλογο έχει αριθμό 189 Β. Κάποτε δέ απ'αυτὸν τὸν ζωγραφικὸ πίνακα είχαν πωληθῇ χιλιάδες λιθογραφημένα αντίτυπα.

Ο Μάρτιν Στάνλεϋ ήταν εξήντα χρονῶν όταν ζωγράφησε αὐτὸν τὸν πίνακα καὶ τὸ εκπληκτικὸ εἶναι ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε τελειῶς παραγκωνιστῇ ἀπὸ ἄλλους — καλλιτέχνους φυσικὰ ζωγράφους — καὶ βρισκόταν σὸ περιθώριον, ἀφανής. Τὰ ἔργα του εἶχαν χάσει τὴν ἀρχικὴ δύναμιν τῆς φαντασίας ποὺ χαρακτήριζε τοὺς πρώτους ζωγραφικοὺς τοῦ πίνακα. Δὲν τὰ ἐφώτιζε οὐτὲ ἡ ἐλαχίστη ἐμπνευσις.

Ἡ «Γρηά Ἀνθοπώλις» δὴλὼς ἐπρόλαβε τὴν πώση του καὶ τὸν ἐκράτησε σὴν ὕψι τοῦ καλλιτεχνικοῦ στερεώματος. Γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ πίνακος ἔδειξα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ τοῦτο γιὰτὶ βρισκόμουν μαζί του, ὅταν πρωτοεἶδε τὴν γυναῖκα τὴν ὁποῖαν κατόπιν ζωγράφησε μὲ τόση ἐπιτυχία. Διαβαίναμε ἀπὸ ἕναν ἐρημικὸ δρόμον τῆς Μπάτερση. Ὁ Στάνλεϋ μοῦ μιλοῦσε μὲ ἀπογοήτευση γιὰ τὴ δουλειά του.

— Πάει πιά! Ἐχασα τὴν φόρμα μου! παραπονιόταν. Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ βγῶ ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀφάνεια σὴν ὁποῖαν ἔπεσα.

— Ἴσως. ἔκανα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ὅταν ἐννοίωσα τὸ χέρι του νὰ μοῦ πιάνη τὸ μπράτσο, καὶ τὸν ἀκούσα νὰ μὲ διακόπτει παραγμένος.

— Κῦττα! μουρμούρισε. Κῦττα τὸ πρόσωπο ἐκείνης ἐκεῖ τῆς γυναίκας!

Μοῦδεῖχνε μιά γρηά ποὺ στεκόταν στὴ γωνιά μ' ἕνα καλάθι κομμένα λουλούδια στὰ πόδια της, καὶ κρατώντας σὸ τεταμένο χέρι τῆς δυὸ μικρὰ μπουκέττα. Λέξι δὲν ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της. Καὶ ἡ προσφορά τῶν λουλου-ῶν τῆς στοὺς διαβάτες δηλωνόταν μὲ τὴν σιωπὴ της. Ἡ κούραση τῆς ζωῆς διαγραφόταν σὲ ὅλα της τὰ χαρακτηριστικά.

Τὴν κύτταζε μὲ τὸ φῶς τῆς ἐμπνεύσεως στὰ μάτια καὶ δὲν ἀκούγε τις ἐμφανισμένες ἐρωτήσεις μου.

— Τί ἐκφράση! τὸν ἀκούσα νὰ ψιθυρίζη. Κάτι τὸ τέλειον — συναρπαστικόν! Ποτέ μου δὲν εἶδα ἄνθρωπον μὲ τέτοια ἐκφράση προσώπου! Ἄν μπορούσα νὰ τὴν ἀποθανάτισω μὲ τὸ πινέλλο μου! Ἄν ἤθελε, ἴσως νὰ δημιουργοῦσα κάτι καλόν.

Ξανακύτταξα τὴν γρηά ἀνθοπώλιδα καὶ ἄρχισα καὶ ἐγὼ νὰ διακρίνω κάτι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς ἐκφράσεώς της ποὺ τόσο εἶχε μαγέψει τὸν Μάρτιν Στάνλεϋ. Τὸ ὄραμα αὐτὸ ὑφίσταται τώρα, σὸν πίνακά του ποὺ ζωγράφησε αὐτὸ τὸ ἀπερίγραπτον κράμα τῆς ὁμορφίας, τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἰκεσίας σὴν ἐκφράση τοῦ προσώπου της. Ἡ εἰκόνα τῆς νομίζεις πὼς θὰ σοῦ μιλήσῃ, ὅπως σὲ ἰκετεύει νὰ τῆς δώσῃς λίγες πέννες καὶ ν' ἀγοράσῃ τὰ λουλούδια της, γιὰτὶ ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὴ καὶ ὑποφέρει πολὺ.

— Ἐχεις δίκην, Μάρτιν, ἀνεφώνησα μὲ τὸν ἴδιον τὸν δικό του ἐθουσιασμό.

Ἐκεῖνος ὅμως δίχως νὰ μὲ ἀκούσῃ μὲ παραμέρισε καὶ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ της.

Ἦταν κυριευμένος ἀπὸ τὴν γοητεία της καὶ τῆς μιλοῦσε κιόλας, ὅταν ἔτρεξα πλάι του. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἀνθοπώλις, φάνηκε διστακτικὴ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ποζάρῃ ἀκόμα, κ' ὅταν τῆς εἶπα ποῖος ἦταν.

— Ὑψιστε Θεέ! ἔκαμα ὁ Μάρτιν κάπως πειραγμένος. Θὰ σὲ πληρώσω, κυρά μου. Θὰ σοῦ δώσω, τρεῖς, τέσσερες καὶ πέντε φορές περισσότερα ἀπ' ὅσα κερδίζεις πωλώντας αὐτὰ νὰ ἐλκεῖνὰ λουλούδια. Γιὰ ἔλα στὰ σύγκαλά σου!

Ἡ γυναῖκα τὸν παρατηροῦσε συγχισμένη, καὶ μὲ ἀμυχα νία, πράγμα ποὺ ἐξόργιζε περισσότερο τὸν Μάρτιν. Σκέφθηκα νὰ ἐπέμβω.

— Ἀκούετε, κυρία, τῆς εἶπε ἀγενέστατα Ἄν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτα ἂν δεχθῆτε. Θὰ σὰς πληρώσω καλά.

— Δὲν εἶναι γιὰ τὰ λεπτὰ, ἐψιθύρισε ἡ γρηά ἀνθοπώλις.

— Γιατί, ὅχι; Ἐξ ἄλλου θὰ παράσχετε στὸν φίλον μου μιά μεγάλη ἐκδόουληση. Ἡ καρδιά του διάλεξε ἑσὰς γιὰ μόνον-τέλο του, κι ἡ θὰ εἶναι ἱερο-συλία ἐκ μέρους νὰ τοῦ καταστρέψετε αὐτὴ τὴν καλλιτεχνικὴ διάθε-ση. Θὰ δεχθῆτε δὲν εἶναι ἔτσι;

Οἱ δισταγμοὶ τῆς τὴν ἐβασάνιζαν. Ἐπιτέλους δέχτηκε. Τῆς ἔδωσα ἀμέσως

ἕνα ἐπισκεπτήριο τοῦ Μάρτιν καὶ, τραβώντας τον ἀπὸ κοντά της, ἀπομακρυνθήκαμε.

— Δὲν θάρρῃ, στοιχηματίζω πὼς δὲν θάρρῃ, γόγγυζε ὁλοῦν αὐτὸν δρόμον.

— Θάρρῃ. Ἐγὼ πεποίθησα πὼς θάρρῃ, ἐπέμενα ἐγὼ. Πράγματι τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε. Ἀνέπνευσα μόλις τὴν εἶδα γιὰτὶ ἡ ἀνησυχία τοῦ Μάρτιν μοῦχε πειράζει τὰ νεῦρα...

Δίχως νὰ χάσῃ οὐτε στιγμὴ ἐπιδόθηκε ἀμέσως σὸ ἔργο του.

Τὴν γυναῖκα αὐτὴ, τὴν ἔβλεπα ἀπὸ τότε τακτικὰ σὸ στούντιο τοῦ Μάρτιν, τὴν ὥρα ποὺ ἦταν ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του. Φαινόταν μετανοιωμένη καὶ φοβισμένη ἀπὸ τὸ ρόλο ποῦχε ἀναλάβει, καὶ ὑπέφερε ἀπὸ τις ἰδιοτροπίες του ἀπὸ τις ἀτέλειωτες καὶ ἐκνευριστικές του συστάσεις γιὰ τις πόζες της. Ὅσακις ὅμως μέναμε μόνον μας, ἐννοίω-θε κάποιαν ἀνακούφιση, καὶ ἀπὸ τὸ σιόγια τῆς ἔμαθα μερικὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ της, τὴν σκληρὴ της, δου-λειά, καὶ τὸ ἄδηλο μέλλον της. Ὅπως κατάλαβα, ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν ἀνάπηρος καὶ ἀπὸ τὸ ἀστεῖον ἔσοδόν της συντη-ροῦντο καὶ οἱ δυὸ.

Μιά μέρα ἦρθε σὸ στούντιο ὅταν ὁ Μάρτιν ἀπουσίαζε. Εἶδα δάκρυα στὰ μάτια τῆς μόλις ἔστρεψα τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος μου.

— Δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο, μοῦ παραπονέθηκε. Εἶναι πολὺ τρομερό.

— Μήπως, σὰς φοβίζει μὲ τις φωνές του; ρώτησα. Κούνησε τὸ κεφάλι. Ἀπὸ μέσα μου ἄρχισα νὰ τὸν βρί-ζω. Ὡστόσο ἐπιχείρησα νὰ τὴν καθησυχάσω.

— Μὴν τὸν παρεξηγῇτε, τῆς εἶπε. Εἶναι ὁ χαρακτη-ρας του τέτοιος.

Τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σὲ μιά εἰκόνα ποὺ ἦταν κρεμα-σμένη σὸν τοῖχον, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

— Νὰ αὐτὴ ἐκεῖ ἡ εἰκόνα εἶναι ἡ αἰτία, ἐξήγησα. Ποτέ δὲν κατάφερε νὰ ξεχάσῃ αὐτὴν νέαν ποὺ βλέπετε σὴν εἰ-κόνα, μολονότι ἀπὸ τότε πέρασαν περισσότερα ὅσον τριάν-τα χρόνια.

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε μὲ ἀπορία.

— Ὁ Μάρτιν Στάνλεϋ εἶναι ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρω-πος, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ. Εἶναι πολὺ χαρι-τωμένη, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Καὶ πολὺ νέαν, πρόσθεσε μὲ καὶ μὸ.

— Αὐτὴ ἡ εἰκόνα, συνέχισα, ἦταν ἡ πρώτη του μεγάλη ἐπιτυχία. Τὴν πούλησε 1000 λίρες. Ἀργότερα ὅμως ἔδωσε τὰ τριπλάσια σὸν ἀγοραστή γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ.

Ἡ γυναῖκα κύτταξε ξανά στὴν εἰκόνα Παρίσιανε μιάνεαν 22 χρονῶν ὁμορφὴν καὶ γλυκιάν, ποὺ τότε ὁ νέος καὶ ἀγνω-στος ζωγράφος Μάρτιν, εἶχε δώσει τὸ ἄπαντον τῆς τέχνης του γιὰ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ. Ἀποτελοῦσε ἕνα λαμπρὸ δειγ-μα τῶν πρώτων του ἔργων.

— Καὶ γιὰτὶ τὴν ἀγόρασε πῶς; ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ἡ γρηά ἀνθοπώλις.

— Γιὰ μιά οἰσθηματικὴ αἰτία, ἐξήγησα. Ἡ ἴδια αὐτὴ αἰ-τία ποὺ τὸν ἔχει κάνει ἀπὸ τότε κακὸ τροπον. Ξέρετε αὐτὴ τὴ νέαν ὁ Μάρτιν τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ, ὅπως τὸν ἀγαποῦ-σε, καὶ κείνη. Ὅταν ἦταν φτωχὸς ἐκείνη ἐργαζόταν γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὅταν ἀρρώστησε στάθηκε πιστὰ σὸ προσκέφα-λό του ὥσπου νὰ γίνῃ καλὰ. Ἐγὼ δυστυχῶς ποτέ δὲν τὴν γνώρισα καὶ λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτό.

— Γιατί, τί συνέβη;

— Τῆς ἔκαμα αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ποὺ βλέπετε καὶ ἐμέ-σως κέρδισε τις συμπάθειαι τῶν κριτικῶν. Τὸ ἔργον του πωλήθηκε σὲ πολὺ καλὴ τιμὴ, καὶ τὰ λεπτὰ τοὺς ἀνακού-φισαν καὶ τοὺς δυὸ.

— Ὑστερα;

— Ὁ Μάρτιν ἔγινε πολὺ πλούσιος. Εἶχαν ὅ,τι ζητοῦσαν καὶ ἐπὶ πολὺ καιρὸς, γνώρισαν μεγάλη εὐτυχία. Δυστυχῶς ὅμως ἡ μοῖρα τοὺς φθόνισε. Ὁ ἀπότομος πλουτισμὸς, ἐ-πέφερε μιά ἀδικαιολόγητη ἀλλαγὴ στὶς ἰδέες καὶ τὰ ὀνει-ρα τοῦ Μάρτιν. Ὅλοι τὸν κολάκευαν καὶ ἐξυμνοῦσαν τὸ ταλέντο του. Οἱ γυναῖκες περισσότερο. Ὑστερα ἀπὸ τις στερήσεις ποὺ εἶχε ὑποφέρει, αὐτοὶ οἱ ἔπαινοι καὶ γενικά ἡ νέαν του ζωὴ ἐπέδρασε σὸ μυαλό του σὰν ἕνα μεθυστικὸ ποτό. Ἐτσι σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ βλέπῃ αὐτὴ τὴν κοπέλλα σὴν ὁποῖα ὤφειλε τὴν ἐπιτυχία, μὲ διαφορετικὸ μάτι. Ἐν-νοίωθε ὅτι δὲν ἄξιζε νὰ συμμεριστῇ τὴ ζωὴν του καὶ νὰ στέκεται πλάι του σὴν νέαν του κοινωνικὴ θέση. Μιά τέτοια σκέψη ἦταν ἀσυγχώρη-τη τοῦ ἔλλα. Καὶ αὐτὸ φυσικὰ τὸ ἀν-τελήθη κατόπιν. Δυστυχῶς ὅμως ὅταν συνήλθε ἦταν πολὺ ἀργά.

— Ἦταν πολὺ ἀργά;

— Ναι! ἦταν πολὺ ἀργά γιὰτὶ ἡ εὐαίσθητη νέαν δὲν μπόρεσε νὰ ὑπο-φέρῃ αὐτὴ τὴ μειονεκτικὴ τῆς θέσης πλάι τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ σὸν καλλιτέχνην ποὺ εἶχε δη-μιουργήσῃ... Ὁ ἐγωῖσμός της κλο-νίστηκε καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν κoure-λιάσῃ μὲ τὴν παράτασιν αὐτῆς τῆς καταστάσεως, τὸν ἐγκατέλειψε. Ὁ Μάρτιν ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξα-ναεῖδε...

Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία, συμπλή-ρωσα, ποὺ τὸν βλέπετε τώρα ἰδιό-τροπον, καὶ νευρικό, δίχως νὰ ἐνδια-ρεται γιὰ τίποτα παρὰ μόνον γιὰ τὴν δουλειά του... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάμετε ὑπομονή, ὥσπου νὰ τε-λειώσῃ ὁ πίνακας.

— Πράγματι αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε πολὺ θλιβερή, εἶπε μὲ στεναγμὸ ἡ γρηά ἀνθοπώλις. Δυστυχῶς τότε— ὅταν δηλαδὴ εἶναι κανεὶς νέος— ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη παρεξηγήσεις, ποὺ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ συμβαί-νουν καὶ νὰ τις πληρώνουν οἱ ἄν-θρωποι μὲ τὴν κατοπινὴ ζωὴ τους. Ἡ ρομαντικὴ αὐτὴ ἱστορία μὲ συγ-κινεῖ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ νέος πί-νακας τοῦ Μάρτιν. Ἴσως ἡ ἐπιτυ-χία νὰ τὸν στεφανώσῃ πάλι, ὅπως συνέβη μὲ τὴν εἰκόνα αὐτὴ ποὺ κρέ-μεται σὸν τοῖχον.

Ἀρχισα νὰ παρακολουθῶ τὴν βαθμιαίαν πρόοδο τοῦ πίνακος ποὺ ζωγράφιζε ὁ Μάρτιν μὲ φανερὴ ἀ-γωνία. Γνώριζα ὅτι ἀπὸ αὐτὴ τὴν εἰκόνα ἐξαρτάτο ἡ ἀνάκτηση τῆς χα-μένης ὑπολήψεώς του.

Γιὰ νὰ γίνῃ ἡ εἰκόνα, αὐτὴ, ὁ Μάρτιν δοκίμασε τὰ πῶς παρὰ ξένα κ' ἄλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα. Πότε κυριευόταν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ πότε ἀπὸ ἀπελπισία, καὶ κάθε πινελιὰ ἐτόνιζε τὰ εἰσθηματικά του.

Ἐπὶ τέλους τὸ ἔργον τελείωσε καὶ ἡ φαντασία του ἀπο-τυπώθηκε γιὰ πάντα ἐπὶ τὸν σὸν πανί.

Ὅταν γιὰ πρώτη φορά κύτταξα τὴν εἰκόνα τελειωμένη ἐννοίωσα μιά τόσο βαθειὰ συγκίνηση, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ μιλήσω.

— Ἀ πόν; Ποιὰ εἶναι ἡ ἰδέαν σου γιὰ τὸν πίνακα αὐτόν; μὲ ρώτησε.

— Εἶναι ὑπέροχος! Ξεπέρασε τὸν ἑαυτὸν σου, Μάρτιν. Ποτέ ἄλλοτε δὲν ἀντίκρουσα τέτοιο ἔργο.

Ἐκεῖ ὅς μου ἀπάντησε μὲ λίγα λόγια, κατάλαβα ὅμως ὅτι ἡ κρίσις μου τὸν ἱκανοποίησε,

— Συνέλαβες αὐτὴ τὴν θλιβερὴ ἐκφάση τοῦ προσώπου

τῆς μ' ἔναν ὑπέρτομον τρόπο, συνέχισα πλημμυρισμένος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ, καὶ τῆς πρόσθεσε μὲ τὴν φαντασία σου ἕνα βαθύτερον νόημα. Σὰν νὰ ἐβλεπες μέσα στὴν καρδιά τοῦ μον-τέλου σου, καὶ νὰ διάβαζες τις πραγματικές του σκέψεις.

Ἀπέσπαρα τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὸν πίνακα καὶ κύτταξα τὴν γρηά ἀνθοπώλιδα ποὺ διατηροῦσε τὴν πόζαν της: Ἦ-ταν πεσμένη σὲ μιά καρέκλαν καὶ φαινόταν πολὺ ἐξαντλη-μένη. Ὁ Μάρτιν τὴν εἶχε πρᾶγματι τυραννήσῃ πολὺ μὲ τις γκρίνιες καὶ τις φοβέρες του.

— Θὰ τὴν ξαναζωγραφίσῃς; τὸν ρώτησα. Ἐγὼ τὴν ἀν-τίληψα ὅτι, ἐφ' ὅσον θὰ μπόρῃ νὰ σὲ ἐμπνέσῃ ὅπως σὲ ἐνέ-πνευσε μ' αὐτόν τὸν πίνακα, δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μάρτιν. Ὅ,τι εἶχε τὸ χρησιμοποῖ-ησε. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ δική μου ἡ ἐμπνευσις ἐξαντλήθηκε πιά.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ κυττάζω μὲ θαυμασμὸ τὴν εἰκόνα.

— Μοῦ κάνει τρομερὴ ἐντύπωση παρατήρησα, τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ δυὸ σου καλλιτέριον πίνακες ἐμπνεύσθη-καν ἀπὸ δυὸ τελειῶς διαφορετικοὺς τύπους γυναικῶν.

— Δὲν μπροῦμε νὰ ξέρομε ἀκό-μα ποῖος εἶναι ὁ καλλίτερός μου πίνακας, μοῦ ἀπήντησε γελώντας ὁ Μάρτιν.

Ὡστόσο ἐγὼ εἶχα ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ἀπομακρύνθηκε δυὸ βήματα καὶ ἔφε-ρε τὸ βέμμα του σὸν ἄλλον πίνα-κα ποὺ κρεμόταν σὸν τοῖχον, ἀπ' τὸν ὁποῖον ἡ κοπέλλα ποὺ τόσο εἶχε ἀ-γαπήσῃ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυτ-τόζῃ, μ' ἕνα τρυφερό, καὶ θλιβερό μείδισμα.

Ἐξαφνα πιάσθηκε ἡ ἀναπνοή μου. Μιά σκέψη σφηνώθηκε σὸ μυα-λό μου. Κύτταξα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς δροσερῆς καὶ γλυκειᾶς νέας σὴν εἰ-κόνα τῆς γρηᾶς, ἀνθοπώλιδος καί... κατάλαβα...

Ἡ ὁμορφιά εἶχε μαραθῇ ἀπὸ πο-λὸν καιρὸ ἦταν δύσκολον νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι ἦταν ἡ ἴδια, καὶ ἡ μόνη ὁμοιότης ποὺ παρουσιαζαν καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες, ἦταν ἡ θλιβερὴ ἐκφρα-ση τοῦ προσώπου τους. Καὶ οἱ δυὸ εἰ-κόνας κύτταζαν τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶ-χαν ἀγαπήσῃ, μὲ τὸ ἴδιο θλιβερό βλέμμα.

Ἐκαμα νὰ φωνάξω ἀπὸ τὴν κα-τάπληξιν μου, ὅταν ἐννοίωσα πλάι μου τὴν γρηά ἀνθοπώλιδα. Τὸ βλέμμα τῆς ἦταν φοβισμένο καὶ φανέρωνε πὼς κάτι ἦθελε νὰ μοῦ πῇ.

— Δὲν μὲ ἀνεγνώρισε, μοῦ ψιθύ-ρισε μὲ συγκρατημένη φωνή, καὶ αὐ-τὸ μοῦ προενεῖ μεγάλη χαρά. Μὲ φαντάζεται ἀκόμη νέαν καὶ ὡραία, ὅ-πως τότε. Δὲν θέλω νὰ τοῦ κατα-στρέψω αὐτὸ τὸ γλυκὸ ὄραμα. Θὰ εἶναι ἱεροσυλία. Ὅχι! Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτα.

Ἡ φωνὴ τῆς καὶ τὸ βλέμμα της εἶχαν κάτι τὸ ἀπελπι-στικὸ ἱκετευτικόν. Θέλησα νὰ τῆς πῶ, μὰ μὲ σταμάτησε. μὲ μιά παρακλητικὴ χειρονομία.

— Μὴν τοῦ πᾶτε τίποτα, συνέχισε ψιθυριστὰ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ἐκεῖνος. Ἀφήστε τὸν σὴν ἀπάτην τοῦ καλλιτέ-ρα. Θὰ εἶναι εὐχαριστῆμένος τοῦλάχιστον ἔτσι.

Κύτταξα μακριὰ. Ἐνας κόμπος εἶχε σταθῇ σὸν λαι-μό μου.

— Πολὺ, καλὰ, τῆς ἀπήντησα ψιθυριστὰ. Δὲν θὰ τοῦ τὸ πῶ ποτέ.

Ὁ Μάρτιν ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὴν εἰκόνα ποὺ τόσα χρόνια ἔκρυβε φιλόστοργα σὸ στούντιόν του.

— Ἄν μπορούσα νὰ τὴν ζωγράφιζα πάλι, τί εὐτυχῆς ποὺ θὰ ἦμουν! τὸν ἀκούσα ποὺ ψιθύριζε...

Μιά νέα 22 χρονῶν, ὁμορφὴ καὶ γλυκιὰ

Μπορούμε νά προαισθανθοῦμε τὸ θάνατό μας;

Ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη ἐδάβασε στὸν τύπο τὴν περίπτωσιν μιᾶς τσιγγάνης, ἡ ὁποία, κατὰκοιτῇ ἀπὸ καιρὸ στὸ στρώμα, εἶπε μιὰ Παρασκευὴ βράδυ, στοὺς συγγενεῖς της, —Θὰ πεθάνω τὴ Δευτέρα τὸ ἀπόγευμα... Τὴν ὥρα μάλιστα αὐτὴ θὰ βρέχη.

Ἡ τσιγγάνα πέθανε ὡς προεῖπε!

Ὅποιοι μελέτησε καλὰ τὴ μεγάλη ἐπιστήμην τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» ξέρει καλὰ ὅτι:

α) Εἶναι ἐξαιρετικὰ σπάνια ἡ περίπτωσις πού μπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ προσδιορίσῃ μὲ ἀκρίβεια τὴ χρονολογία τοῦ θανάτου του καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν ἐλάχιστα τέτοια παραδείγματα ἔχει ἀναφέρει.

β) Μπορεῖ ἐκεῖνος πού πιστεύει στὰ προαισθήματα ν' ἀποφύγῃ τὸ κακὸ, ὅταν ὅμως εἶναι ὀπλισμένος μὲ τὴν ἀπατομένην ψυχικὴ θέλησιν καὶ

γ) Ὁ ἀριθμὸς τῶν προαισθήσεων πού πραγματοποιεῖται εἶναι πολὺ κατώτερος ἐκείνων πού δὲν πραγματοποιοῦνται.

Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεύουμε στὰ προαισθήματα μας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἑαυτὸν μας μὲ μιὰ μοιρολατρικὴ ἀπάθεια στὰ χεῖρα μιᾶς ἀόρατης δυνάμεως. Μποροῦμε ν' ἀντιδράσουμε στὶς παγίδες πού μᾶς στήνει τὸ πεπρωμένο, καὶ ν' ἀποφύγουμε πολλὰ δυσάρεστα περιστατικά.

Σχετικὰ μὲ τὰ μυστηριώδη προαισθήματα πού κυριεύουν ἓναν ἄνθρωπον πού πρόκειται νὰ πεθάνῃ, οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες, παραδέχονται ὅτι στὰ φαινόμενα αὐτὰ παίζει σπουδαῖο ρόλο καὶ ἡ μοῖρα, ἡ τρομερὴ αὐτὴ δύναμις, ἡ ἀπροσδιόριστη καὶ ἐπιβλητικὴ συγχρόνως.

Ἐνας γάλλος πνευματιστὴς ἀναφέρει σ' ἓνα βιβλίον του, «Μιὰ μέρα, ἓνας φίλος μου, ὁ Κάρολος Μπεντιέ, μοῦ εἶπε, ὅτι ἐνῶ χαιρετοῦσε στὸ δρόμον κάποιον γνωστὸν του, εἶδε ξαφνικὰ νὰ παρουσιάζεται μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνον ἓνα φέρετρο μὲ μεγάλαν χρυσὰν καρφίαν. Ὁ Μπεντιέ μέτρησε μηχανικὰ τὰ καρφία. Μόλις τελείωσε τὸ μέτρημα, τὸ ὅσον διελύθη. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὰς μέρας—τόσες ὅσας ὀκρίβωσεν ὁ γάμος—ὁ γνωστὸς τοῦ ἐκεῖνος πού χαιρετοῦσε, ἀπέθανε ἀπὸ μυστηριώδη ἀσθένεια».

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Μπεντιέ, στὸν ὁποῖον ἀνεκαλύφθη ξαφνικὰ μιὰ τόσο μεγάλαν δύναμιν προαισθήσεως, ἀρ-φθῇ ξαφνικὰ μιὰ τόσο μεγάλαν δύναμιν φαντασμάτων, πού δὲν εἶχε χεῖρα νὰ ζῇ μέσῳ σ' ἓναν κοσμικὸν φανταστικόν. Ὁ πνευματιστὴς ἐκάνε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πραγματικόν. Ὁ πνευματιστὴς ἐκάνε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πραγματικόν. Ὁ πνευματιστὴς ἐκάνε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πραγματικόν. Ὁ πνευματιστὴς ἐκάνε καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πραγματικόν.

Ἐνα μεσημέρι ὁ Μπεντιέ ἐπεσκέφθη τὸν πνευματιστή, σὲ κατάστασιν ἀπερίγραπτης ταραχῆς, καὶ τοῦ εἶπε: —Σήμερα τὸ πρωῒ, ἐνῶ ντυνόμουν μπροστὰ στὸν καθρέφτη, εἶδα νὰ ἐμφανίζεται μέσῳ αὐτοῦ ἓνα φέρετρο... Ὁρῶντι, εἶδα νὰ ἐμφανίζεται τοῦ φίλου μου καὶ μέτρησα μηχανικὰ τὰ καρφία τῆς κάσας... Ἄλλοι ὅμως εἶναι τρομεροὶ ὅσοι μὲνουν ἀκόμη νὰ ζήσουν. Αὐτὸ ὅμως εἶναι τρομερό! Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν μου!

Ὁ πνευματιστὴς προσπάθησε καὶ πάλι, μὰ τοῦ κάκου, νὰ τὸν κινή νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του τὶς θλιβερὰς αὐτὰς ἰδέας.

Ὅταν ἔφθασε ἡ μοῖρα ἡμέρα, ὁ Μπεντιέ δὲν βγῆκε καθόλου ἀπὸ τὸ δαμάτιόν του. Ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι θὰ πέθαινε ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν καὶ φοβόταν νὰ βγῇ ἔξω γιὰ νὰ μὴ τοῦ συμβῇ τίποτε στὸ δρόμον. Πέρασε ὅρες φοικτικὰς ἀγωνίας, τρέμοντας καὶ προσμένοντας τὸ θάνατον... Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα βγῆκε λίγο στὸ μπαλκόνι καὶ ξαφνικὰ τὸ μπαλκόνι κατέρρευσε. Τὰ θλιβερά προαισθήματα του εἶχαν βγῇ ἀληθινά.

Ὁ πνευματιστὴς Ντάβιντ ἀνεκοίνωσε μιὰ μέραν στοὺς φίλους του πὼς εἶχε τὸ προαι-

σθημα ὅτι τὸν ἀπειλοῦσαν πολλοὶ κίνδυνοι καὶ ὅτι ἦταν ὁποχρεωμένος νὰ φυλάγεται. Πράγματι στάθηκε πρὸς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ «καρφία τοῦ φερέτρου» γιὰ τὴν μπόρεσε νὰ περῇ ἀπὸ τὴν κρίσιμην περίοδον χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

«Ἦμουν ἀπολύτως βέβαιος —ἐξηκολούθησε— ὅτι διέτρεχα κίνδυνον νὰ πεθάνω. Ὡστόσο, χάρις στὴν ἀκαταμάχητη θέλησίν μου καὶ στὰ προφυλακτικὰ μέτρα πού ἔλαβα, κατάρθωσα ν' ἀποφύγω ὅλους τοὺς κινδύνους. Θὰ μποροῦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού θὰ βρισκόνταν στὴ θέσιν μου νὰ βγοῦν ζωντανοὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ δοκιμασία; Ἀμφιβάλλω. Γιάτ' οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους δὲν πιστεύουν στὰ προαισθήματα, δὲν θέλουν νὰ δώσουν προσοχὴν στὰ μακρινὰ μηνύματα πού τοὺς στέλνει ὁ θάνατος. Πρέπει κανεὶς νὰ πιστεύῃ ὅτι αἱ προαισθήσεις εἶνε φωνὲς πού ἔρχονται ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον γιὰ νὰ ἔχῃ τὴ δύναμιν νὰ ὑποτάξῃ τὸ πεπρωμένο στὴ θέλησίν του».

Ἐνα ἄλλο ἐπεισόδιον προαισθήσεως εἶναι τὸ ἑξῆς: Μιὰ νεαρὰ κόρη στὴ Βουδαπέστη, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς, γιάτ' ἐπρόκειτο νὰ πάῃ στὸ θέατρο, καὶ βρέθηκε στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου, εἶδε γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστὰ τῆς ἓνα φανταστικὸν μεγάλο ρολόι, πού ἔδειχνε τὴν ὥραν 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τρόμαξε ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε σὲ κανέναν. Πῆγε στὸ θέατρο καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ὄπεραν, ἓνα αὐτοκίνητον πού περνοῦσε μὲ ταχύτητα, τὴν παρέσυρε καὶ τὴν τραυμάτισε σοβαρὰ.

Στὸ νοσοκομεῖον πού τὴν μετέφεραν, ἐνῶ παραληροῦσε λίγη ὥραν πρὶν τοῦ θανάτου τῆς, ἔλεγε: —Εἶδα ἓνα ρολόι πού ἔδειχνε τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα!.. Μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα!

Πράγματι τὸ δυστύχημα ἔγινε ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴν ὥραν. Ἡ νέα αὐτὴ προαισθήσιν τοῦ θανάτου τῆς, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασίαν στὴν προαισθήσιν αὐτὴ καὶ εἰς τὴν ὕλην τοῦ θύματος ἀπερίσκεψτος τῆς γιάτ' ἔμπορεσε νὰ ἀποφύγῃ τὸν τραγικὸν τῆς θάνατον.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσις προαισθήσεως τοῦ θανάτου εἶναι ἐκεῖνη πού συνέβη σ' ἓναν νέον ἀπὸ τὸ Γκράτς. Ἐνῶ περπατοῦσε εἰς ἓνα πάρκον, εἶδε δύο κορίτσια νὰ χορεύουν.

Ἐξάφιν τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὸν ἐπλησίασε. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ μανίκι του ἓνα στυλὲτο καὶ τὸ ἐκάρφωσε στὸ στήθος του, λέγοντάς του: «Σὲ λίγες μέρες τρεῖς ἢ τέσσερες, δὲν θὰ ζῇς πιά» Καὶ ἡ ὁπτασία χάθηκε ἀμέσως.

Πράγματι τὴν τρίτῃ μέραν ἀπὸ κελιν πού ὁ νέος εἶδε τὸ ὄραμα, ἐνῶ παντρευόταν μιὰ πλουσίαν νέαν, ἡ ἐγκαταλελειμένη ἀπ' αὐτὸν ἐρωμένη του παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ στὴν αἴθουσαν τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἔμψηξε στὸ στήθος ἓνα στυλὲτο.

Μιὰ κύρια ἀπὸ τὸ Βερολῖνον, τὸ βράδυ μετὰ τὸ θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῇ, εἶδε μέσα στὸν καθρέφτη ἓναν γέρον, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε: «Σὲ μιὰ βδομάδα θὰ συναντήσῃς τὸν ἄνδρα σου». Ἡ κύρια τρόμαξε καὶ τὴν ἄλλην μέραν πῆγε στὸν πάστορα τῆς ἐνορίας καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε ἰδῇ. Ὁ πάστορ τῆς ἔδωσε μιὰ εὐχὴ καὶ τὴν καθυστάθηκε πὼς δὲν διέτρεχε κανέναν κίνδυνον. Μετὰ μιὰ ἀκριβῶς ἑβδομάδα, ἡ κύρια, περνώντας ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τοῦ Βερολίνου, πᾶτησε μιο φλοῦδα φρούτου καὶ ἔπεσε. Ἐκτύπησε τὸ κεφάλιν τῆς, ἔπαθε ἐσωτερικὴ αἱμορραγίαν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ πέθανε.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ψυχικὰς ἐρευνὰς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνδρείκελλο στὰ χέρια ἀοράτων δυνάμεων. Ἀλλὰ πῶς δυνάτῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν πολλὰς φορὰς εἶναι ἡ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ψυχικὰς ἐρευνὰς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνδρείκελλο στὰ χέρια ἀοράτων δυνάμεων. Ἀλλὰ πῶς δυνάτῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν πολλὰς φορὰς εἶναι ἡ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ψυχικὰς ἐρευνὰς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνδρείκελλο στὰ χέρια ἀοράτων δυνάμεων. Ἀλλὰ πῶς δυνάτῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν πολλὰς φορὰς εἶναι ἡ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ψυχικὰς ἐρευνὰς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνδρείκελλο στὰ χέρια ἀοράτων δυνάμεων. Ἀλλὰ πῶς δυνάτῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν πολλὰς φορὰς εἶναι ἡ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ψυχικὰς ἐρευνὰς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνδρείκελλο στὰ χέρια ἀοράτων δυνάμεων. Ἀλλὰ πῶς δυνάτῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν πολλὰς φορὰς εἶναι ἡ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ψυχικὰς ἐρευνὰς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνδρείκελλο στὰ χέρια ἀοράτων δυνάμεων. Ἀλλὰ πῶς δυνάτῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν πολλὰς φορὰς εἶναι ἡ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ καταγινόμενοι μὲ τὶς ψυχικὰς ἐρευνὰς ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνδρείκελλο στὰ χέρια ἀοράτων δυνάμεων. Ἀλλὰ πῶς δυνάτῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν πολλὰς φορὰς εἶναι ἡ θέλησιν τῶν ἀνθρώπων.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ!...

Ἡ κατάστασις ἦταν κρίσιμη. Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς Δεσπὸλ σούφρωσε τὰ ἄσπρα του φρύδια καὶ γύρισε ἀνύσυχος τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν μικρὴν ἐφεδρείαν πού ἐπερίμενε ἐκεῖ κοντὰ στὸ ὁροπέδιον, πλάι στὸ ρημαγμένον γαλλικὸ χωριὸν.

Ἐκτὸς μερικῶν οὐσσάρων, δυὸ λόγων σωματοφυλάκων καὶ ἑνὸς μικροῦ ἀριθμοῦ πυροβόλων, τὸ ὑπόλοιπον στράτευμά του πολέμουσε μὲ πείσμα κατὰ τοῦ χειμάρρου τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, πού ἡ ὁρμή του εἶχε κάπως σταματήσει τώρα.

Ὁ ἀγώνας ἦταν τρομερὸς, λυσσαλέος, ἀπεγνωσμένος. Οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐπιχειρήσει μιὰ τελευταῖαν ἐφοδον, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν καὶ ἐτοιμαζόνταν νὰ ὑποχωρήσουν. Διατηροῦσαν ἀκόμη ὥστόσο τὶς θέσεις των, σὰν νὰ ἤλπιζαν σὲ μιὰ ἀνώτερη, μιὰ θεῖαν ἐπέμβαση.

Ὁ στρατηγὸς ἐννοοῦσε ὅτι ἡ ὁπισθοχώρησις των θὰ ἔφερε τὴν τελεῖαν καταστροφὴν καὶ ἔβλεπε πὼς δὲν τοῦ ἔμενε παρά μιὰ χούφτα ἀνδρῶν γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γενναίους ἐκείνους πολέμιους, πού μιὰ ἐχθρικὴ ἐπίθεσις θὰ τοὺς σκόρπιζε, ὅπως ἡ μπόρα τὰ πουλιά.

Ὁ Δεσπὸλ ἀπεφάσισε τότε νὰ προβῇ σὲ μιὰ τελευταῖαν ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν. Θάσπελνε τὴν μικρὴν ἐφεδρείαν του νὰ θυσιασθῇ καὶ στὸ μεταξὺ αὐτὸς μὲ κάθε τρόπο θὰ φρόντιζε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ στρατὸν, πού πολέμουσε διασκορπισμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐφώναξε λοιπὸν τὸν ὑπασιπότην του καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν κίνησε πρὸς τὸ μέρος πού ἦταν ἡ ἐφεδρεία.

Δὲν εἶχε προχωρήσει καὶ πολὺ, ὅταν ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ὁ ταγματάρχης Γκάστων Σεγέζ, ἓνα ὄραϊον παλληκάρι μὲ ἀρρενωπὴ μορφήν καὶ πρόσωπον μαυρισμένον ἀπ' τὸν καπνὸν τῆς μάχης.

Τὸ ἓνα του χεῖρ ἦταν στὸν γείσο τοῦ πιλγκίου του καὶ τὸ ἄλλο κρατοῦσε τὸν γυνὸν σπαθὶ τοῦ πῦρ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ χαλαγμένον ἓνα πολεμικὸν παράγγελμα.

Ὁ στρατηγὸς κύτταξε συγκινημένος τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸν καὶ τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χεῖρ.

Ὁ Δεσπὸλ, ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ὁ πατέρας τοῦ ταγματάρχου Σεγέζ σκοτώθηκε πολεμώντας στὸ πλευρὸν του, εἶχε ἀναλάβει τὴν προστασίαν τοῦ γιου καὶ τοῦ φρονόταν πάντα μὲ πατρικὴν στοργήν. Αὐτὸς τὸν εἶχε ἀναθρέψει, αὐτὸς τὸν εἶχε προορίσει γιὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον καὶ αἰσθανόταν τὴν μεγαλύτερην ὑπερφάνειαν, ὅταν μάθαινε τὶς προόδους τοῦ προστατευομένου του.

Τὸν ἐθεωροῦσε κατὰ περισσώτερον ἀπὸ συγγενὴν τοῦ καὶ τὴν πρώτην πληγὴν πού ἔλαβε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, τὴν εἶχε περιποιηθῇ μὲ τὰ κάταπρα τῆς χέρια ἡ νεαρὴ σὺζυγος τοῦ γηραιοῦ στρατηγοῦ.

Στὸ βλέμμα τοῦ θεοῦ τοῦ πατέρα, πού ἦταν γεμᾶτο καλωσύνη καὶ τρυφερότητα, ὁ νέος τώρα ἐκοκκίνισε.

Ὁ στρατηγὸς διατάξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄλλ' ὕστερα παίρνοντας θάρρος τοῦ εἶπε: —Γκάστων, παιδί μου, εἶσαι πρόθυμος νὰ σκοτωθῇς γιὰ τὴν Γαλλίαν;

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ὁπισθοχώρησε ἓνα βῆμα καὶ ἐνθουσιασμένος ἐφώνησε μὲ φωνὴν καθαρὴν καὶ ἀτάραχην. —Ζήτω ἡ Γαλλία!

Κατόπιν ἔτρεξε στοὺς στρατιώτες του καὶ τοὺς διέταξε.

—Ἐτοιμασθε, γενναῖοι μου!.. Ἡ Δόξα καὶ ὁ θάνατος μᾶς περιμένουν.

Οἱ στρατιῶτες γαλβανισμένοι ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ἐξητακράτουσαν καὶ τὰ ἔλφη τοὺς ἔλαμψαν κάτω ἀπὸ τὶς ὀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ὁ στρατηγὸς Δεσπὸλ ἀνοῖξε τότε τὴν ἀγκαλίαν του συγκινημένος καὶ ὁ Γκάστων ἔγυρε στὸ στήθος τοῦ γέροντος στρατηγοῦ μὲ δακρυσμένα μάτια.

—Παῖδί μου!

—Πατέρα μου!

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἔφτασε ἓνας ταχυδρόμος. Κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄλογόν του κατασκονισμένος καὶ ἀπλώσε στὸ στρατηγὸν ἓνα φάκελλον.

—Ἀπὸ τὸ Παρίσι! εἶπε.

Ὁ Δεσπὸλ, πῆρε τὸν φάκελλον καὶ τὸν ἀνοῖξε. Ἀλλὰ μὲ τὴν πρώτην ματιὰν πού ἔρριξε στὴν ἐπιστολὴν ἔγινε κατακίτρινος, κόρφωσε τὸ βλέμμα του στὸν ταγματάρχην Σεγέζ.

Ὁ Γκάστων στεκόταν δίπλα στὸν σημαιοφόρον καὶ ἐπερίμενε τὴν διαταγὴν τῆς ἐξορμήσεως.

Μὰ ὅσο προχωροῦσε στὴν ἀνάγνωσιν ὁ στρατηγὸς Δεσπὸλ τόσο γινόταν πρὶν ὁ χρόνος.

Εἶχε μπροστὰ του ἓνα μικρὸν δέμα μυρωμένων αἰσθηματικῶν ἐπιστολῶν, πού ὁμιλοῦσαν μὲ πάθος ἓνα παρὰφορον, τρελλὸν ἔρωτα.

Οἱ ἐπιστολὲς ἦσαν γραμμένες ἀπὸ γυναῖκα ἡ χεῖρ καὶ ὁ στρατηγὸς ἀνεγνώρισε τὸ λεπτὸν καὶ κομψὸν γράμμα τῆς γυναίκας του!

Ἀπὸ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ φακέλλου ἦταν γραμμένη μὲ κόκκινον μελάνιν ἡ ἐπιγραφή: «Πρὸς τὸν στρατηγὸν Δεσπὸλ» καὶ ἀπὸ κάτω ἡ φράσις! «Ἀπὸ ἑνὸς φίλου σου».

Ναί! Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Κάποιος ἀχρεῖος εἶχε κλέψει τὶς ἐπιστολὰς αὐτὰς καὶ ἐπρόδωκε τὸν ἔνοχον ἔρωτα τῆς γυναίκας του μὲ τὸν θετὸ γιὸν του. Ὁ Δεσπὸλ σήκωσε ἐπὶ τὸ πρῶτον τὴν προδοτικὴν ἀλληλογραφίαν τὸ κατώτερον πρόσωπόν του, ἔρριξε ἓνα παρατεταμένον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῆς μάχης καὶ ἔσφιξε νὰ συλλογιέται τὴν ἀτιμία πού ἔρχόταν νὰ τοῦ σπάρῃ τὴν καρδίαν, στὴν κρίσιν αὐτὴν στιγμὴν. Ἀκούει τὴν καρδίαν του νὰ κτυπᾷ δυνατὰ, καὶ ἐννοίωσε νὰ σβύνουν ἡ ἀγάπην πού γέμιζε τὴν καρδίαν του γιὰ τὴν νεαρὴν γυναῖκα του, καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πού εἶχε στὸν θετὸν τοῦ παιδὶ. Ὡστόσο κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ πνίξῃ τὴν συγκίνησίν του. Ἐσχίσε ἡσυχὰ τὰ γράμματα καὶ μὲ αὐτὴν φωνὴν ἔδωσε τὴν διαταγὴν.

—Ταγματάρχα Σεγέζ, θὰ μέινετε ἐδῶ μαζὶ μὲ τὴν ἀκούλουθί μου. Ἡ ἐφοδος θὰ γίνῃ ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον!

—Πατέρα, γιάτ' ἐμεῖς ἀπαιτεῖται μιὰ τέτοια τιμὴ; θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Γκάστων.

Ὁ στρατηγὸς ἔρριξε ἓνα βλέμμα γεμᾶτο ὀργὴν στὸν Σεγέζ ἀλλὰ ἀνυπακούηθη καὶ τοῦ εἶπε:

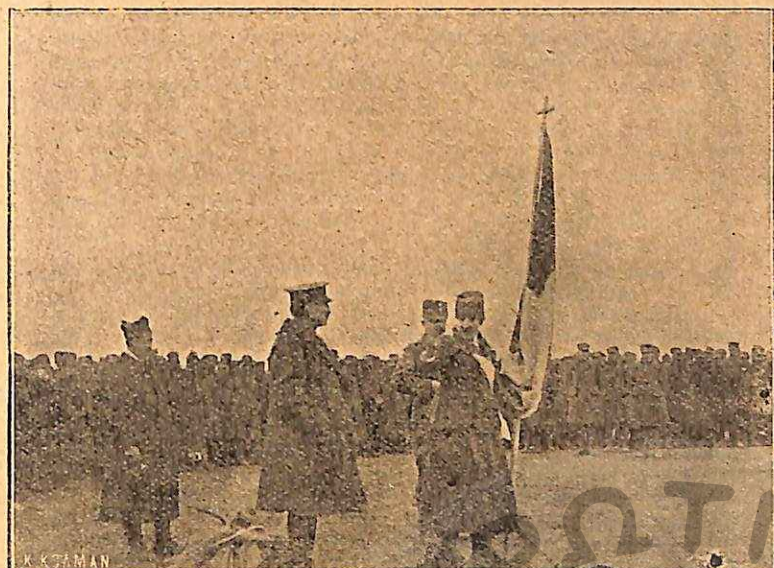
—Εἶναι διαταγὴ τοῦ ἐπιτελείου, παιδί μου.

Ἦθελε νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλα ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ φωνὴν του πνιγόταν. Ὑψωσε ὀλίγον τὸ ἀνάστημά του, τράβηξε τὸ σπαθὶ τοῦ καὶ φώναξε:

—Ἐμπρός!

Τὸ βράδυ ὁ στρατηγὸς Δεσπὸλ δὲν ὑπῆρχε στὴν ζωὴν. Εἶχε πέσει στὴν πρώτη γραμμὴν, παίρνοντας μαζὶ τὸ μυστικόν του, πού τὸν εἶχε σκοτώσει πρὶν ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴν σφαῖραν, πού δέχθηκε στὸ στήθος του...

ΛΟΥΪ' ΝΤΟΥΡΛΙΑΚΙ

— Ταγματάρχα Σεγέζ, θὰ μέινετε ἐδῶ ; Ἡ ἐφοδος θὰ γίνῃ ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ

— Ποιον πρέπ
σαν.
— Ἀρκετὰ εἰπ
"Ἐμειναν ἀκιν
μὰ ματιὰ δὲν ἔ
τε στῆς γκουβε
πόρτα πού τὴν ἔ
εἶχε
| ρες
| στῆθ
| νειρ
| ξήγν
| στοῦ
| γύρι
| Τ
| ἀκολ
| σιωπ
| Μ
| πτώ

Ἔφησεν ἄνω τὸ φανάρι καὶ κάθισε ἐπὶ τὴν πέτραν

—Καλά. Και πού θά πάη αυτό τό φορεϊόν;
—Στό ανάκτορο του δουκός της Βουργώνης κυρία.
—'Η 'Ιζαμπώ έσιώπησε. Μιά άστραπη άνεπήδησε άπό τά βαρεια της βλέφαρα. Δέν την άκούσαν νά μουρμουρίζει.
—Γιατί στό ανάκτορο της Βουργώνης;
Μερικές στιγμές ή 'Ιζαμπώ έσκέφθη! Τι μπορούσε νά είναι ή βαθειά αυτή σκέψις σέ μία τέτοια στιγμή, θά έπρεπε νά τ'άναζητήσωμε στην ψυχή των μεγάλων εκείνων έγκληματιών, των όποιων οι πράξεις φαίνονται άπιθανοι γιατί τόσο είναι δύσκολο νά τις έννοήσωμε. Τι έσκέπτετο; Τι άπεφάσισεν;
—Όταν σήκωσε τό κεφάλι της ένα μειδίαμα συσπούσε τά όλγιον ώς χείλη της. Καί είπε.
—Καλά. Θά πάρετε αυτή τη νέα. Νά μή την κακοποιήσετε.
—'Ελόβαμεν την ίδια διαταγή άπό τόν έξοχώτατο δουκά.
—Μάλιστα! Θά την πάρετε λοιπόν. Μόνο δέν θά την πάτε στό ανάκτορο του κυρίου σας.
—Καί πού θα έπρεπε νά την πάμε;
—Σπήτι μου! Είπε ή βασίλισσα μέ ένα τόνο πού τους έκανε νά φοβισθούν.

—Έκείνη έπροχώρησε μέ τό ίδιο βήμα πού βαδίζει ή Τίγρις. Διέσχισαν την σάλλα όπου έσκοτώθη ό 'Όνορέ, την κρεββατοκάμαρα της Μαργεντίνης, τό μικρό σαλονάκι όπου κάθε βράδυ ή 'Οδέττη έπαιζε χαρτιά μέ τό βασιλέα και τέλος έσταμάτησε μπροστά σέ μία τελευταία πόρτα.
—'Εδω είναι!

—Οί δολοφόνοι έβαλαν στίς θήκες τά μαχαίρια και τά έίφη των 'Επλησιασαν.
—Κάντε γρήγορα, είπε ή βασίλισσα. Βιάστε αυτή την πόρτα.

—Δέν υπάρχει λόγος, είπε ό Σκάς ό όποιος έβαλε τό χέρι του στό πόμολο.

—'Η πόρτα της 'Οδέττης ήταν άνοικτή. 'Αφοϋ την έφύλαγαν δώδεκα φρουροί, ή κυρία Μαργεντίνη, ό 'Όνορέ του Σιαμπιέρο, κι ό σκύλος Μαγιόρ, τί είχε νά φοβηθή; Σύνήθως τη νύκτα ή γκουβερνάντα ξυπ όσες και έρχόταν νά ιδή άν τό παιδί κοιμάταν καλά. 'Η πόρτα έμεινε πάντοτε άνοικτή.

Μέ μία χειρονομία ή 'Ιζαμπώ συνεκράτησε τους τέσσερις δαίμονας πού ήταν έτοιμοι νά ριχτούν επάνω της. Μιά άκόμη φορά ένα όνειροπόλημα την έκυριευσε. 'Όνειροπόλημα ή άνησυχία;

Αυτή ή άνοικτή πόρτα την έννοχλούσε. Της έφάνη άπίθανο. Καί τό ότι ό γέρον Σιαμπιέρο άνοιξε αυτός ό ίδιος την πόρτα και οϋτό της έφαινετο άπίθανο.

—'Ηρεμα άνοιξε και διέκρινε την 'Οδέττη.

—'Η νεάνις κοιμάται. Ήταν καθισμένη στό μεγάλο φωταίγ, κοντά στό τραπέζι και κρατούσε ένα φύλλο περιγμής.

—'Ο ύπνος την έκυριευσε έκεί χωρίς άλλο. Κάποιο όνειρο εύχάριστο θά έβλεπε, τη στιγμή πού έκεί κοντά της διεδραματιζέτο ή τραγωδία.

—'Η βασίλισσα της έρριξε μία παρατεταμένη ματιά περιφρονήσεως ή όποια σέ λίγο έγινε ματιά μίσους. Αυτή ή ματιά περιείχε μία καταδίκη.

—'Η 'Ιζαμπώ μπήκε στό δωμάτιο άκολουθουμένη άπό τους τέσσερες συντρόφους της.

—Είτε λόγω του θορύβου των βημάτων, είτε άπό κάποια προειδοποίηση των μυστικών άγγελιοφόρων της ζωής οι όποιοι άγρυπνοϋν όταν ήμεεις κοιμάμεθα, ή 'Οδέττη άνοιξε τά μάτια της. Την ίδια στιγμή πετάχθηκε όρθία.

—'Η βασίλισσα σταμάτησε τρία βήματα μακριά της.

—'Η πρώτη έντύπωση της 'Οδέττης, υπήρξε ό τρόμος. 'Ωχρίασε. 'Η καρδιά της κτυπούσε δυνατά. 'Αλλά σχεδόν

άμέσως ή γενναιότης και ή υπερηφάνεια πού ύπήρχαν μέσα της ύπήρξαν ισχυρότερες. 'Εβεβαιώθη ότι ή βασίλισσα δέν θά έφθανε έως αυτή άν δέν είχε συγκατατεθή ό Σιαμπιέρο! 'Ενώ λοιπόν υπεκκλινε σέ σεβασμό μπρός στη γυναίκα οϋτή πού ήταν ή βασίλισσα της Γαλλίας, είπε μέ σταθερότητα.

—Σός ευχαριστώ, κυρία μου για την τιμή πού καταδέχεσθε νά μου κάνετε. (Μιά σιγή 'Η βασίλισσα οϋτε λέξι). 'Εάν ή Μεγαλειότης σας δέν είχε έδηλώσει τη θέληση νά μέ κρατήσει εις άπόστασιν, πρό πολλού καιρού θά είχα έλθη στό ανάκτορο της βασιλείας.

Μία φοβική ύπερηφάνεια έπαισε την 'Ιζαμπώ, ή όποια άφήκε νά πέσουν αυτά τά λόγια.

—Σείς; σπíti μου; Καί γιατί;

—'Εχω τόσα πράγματα νά σας ειπω, κυρία μου.

—Σείς; Ξανάπε ή 'Ιζαμπώ. Κι τί θά μπορούσατε νά είπείτε στη σύζυγο του βασιλέως Καρόλου;

—Κυρία μου, για τό βασιλέα ήθελα νά σας μιλήσω. 'Η 'Υβέτερρα Μεγαλειότης δέν άγνοεί πώς και γιατί βρισκομαι έδω. Γιατί πρό παντός εξακολουθώ νά μένω έδω. 'Αρκεί ότι ή παρουσία μου έλαφρύνει τους πόνους ενός δυστυχισμένου πρίγκηπος, τόν όποιον εγκαταλείπουν όλοι, σκευή αυτό για νά λησμονώ τις κακές ματιές πού μέ υπεδέχθησαν. 'Αν συγκατατίθεσθε νά μέ άκούσετε, κυρία μου, σείς πού είσθε ή σύζυγος του βασιλέως, άν μου έπιτρέψετε νά σας ειπω όλα όσα σκέπτομαι, ίσως τότε ή άποστολή, την όποια ό Θεός ηϋδόκησε νά μου έπιβάλη κοντά στον βασιλέα της Γαλλίας θά τέλειωνε, γιατί θά άφηνά πίσω μου για τόν Κάρολο τόν 'Ιι αυτόν εκείνην, στά μχτια της όποιας τη στιγμή αυτή διαβάζω «Τί κάνετε στό ανάκτορο Σαί Πάβλ».

—Πιστεύω είπε ή 'Ιζαμπώ μ' ένα τρομερό μειδίαμα, ότι ή νέα αυτή ζητεί νά ύβρίση τη βασιλίσσα.

—'Οχι! Μεγαλειότης, αυτή ή κόρη άμύνεται, αυτό είναι όλο! Αυτή ή κόρη ήλθε παρά τη θέλησή της στό ανάκτορο του Σαί Πάβλ. Αυτή ή κόρη αισθάνεται για τόν βασιλέα ένα όκτο πού μεγαλώνει άπό ήμέρα σέ ήμέρα. Αυτός ό όκτος είναι τέτοιος ώστε μέ κάνει νά μένω άν και έξω ότι μέ άπειλεί κάτι τι περισσότερο άπό τό θάνατο! Οί 'ακές σκέψεις της βασιλείας.

—'Η 'Οδέττη έκινε ένα βήμα πρós τά ότίσω και είχε στή στάση της μία τέτοια άξιοπρέπεια, στή φυσιογνωμία της μία τέτοια άκτινοβολία υπερηφάνεια, ώστε ή βασίλισσα για πρώτη φορά ήσθάνθη στήν καρδιά της τό τρομερό σφιξιμο μιας άληθινής ζήλειας. 'Ερριξε μία γρήγορη ματιά τριγύρω της και δαμάζοντας τά πάθη της.

—'Ε, λοιπόν, έστω έλάτε σπήτι μου, και θά έχετε την έλευθερία νά μου μιλήσετε μέ άνοικτή καρδιά.

—'Η 'Οδέττη υπεκλίθη.

—Για πότε ή ύμετέρα μεγαλειότης μου δίνει την διαταγή νά έλθω σπíti της;

—'Αμέσως.

—Πώς, κυρία, μεσάνυκτα; Θά έπρεπε στήν περίπτωση αυτή νά συνοδευθώ άπό την κυρία Μαργεντίνη ή τόν πάππον μου. Καί γιατί δέν βρίσκονται έδω; έπρόσθεσε, ρίχνοντας τά βλέμματά της στό τέσσερα όργανα του δουκός της Βουργώνης.

—'Εμπρός! Είπε ή βασίλισσα μέ ήρεμη φωνή. Πάρτε την άφοϋ δέν θέλει νά έλθη μέ τό καλό.

Αυτή μόνο τη στιγμή ή 'Οδέττη άντελήφθη ότι άν ή βασίλισσα και οι τέσσαρες άχρείοι της είχαν έλθει μέχρι του δωματίου της, αυτό έσήμαινε ότι την είχαν καταδικάσει.

Αυτή τη στιγμή σάν άπό μία μυστηριώδη έμπνευση, είχε την προαίσθηση ότι για νά είναι έλεύθερος ό δρόμος; μέχρις αυτής, ό Σιαμπιέβεν κι ή Μαργεντίνη είχαν πέσει νεκροί.

—'Αχ! άκριβά σάν χρήματα μου τάχεις τά φιλήματα και σι' όνειρο άκούα.

—Ι. ΣΟΥΡΗΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Τι λένουν οι «άστέρες» για τόν γάμο

Μιά δημοσιογραφική έρευνα

Είναι ήδη γνωστόν ότι τά διαζύγια είναι σήμερα πιά πολλά άπό τους γάμους. Για τόν λόγο λοιπόν αυτόν ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος έκανε μια έπίσκεψη στό Χόλλυγουντ—και στους άστέρες—και τους υπέβαλε τό εξής έρώτημα : «Είσθε ύπέρ ή κατά του γάμου;» Πρώτη άπάντησε στό έρώτημα ή διαβολεμένη Λούπε Βελέζ.

— Δέν θέλω οϋτε νά τόν άκούσω τόν γάμο! 'Όταν οι άνδρες παντρεύονται θέλουν νά είναι οι άπόλυτοι κύριοι του σπιτιού καινά δαμάζουν μέσσα σκληρά τις γυναίκες των. 'Εγώ όμως δέν είμαι άπ' εκείνες πού χάνουν εύκολα την προσωπικότητά των. Δέν υποτάσσομαι οϋτε στον άνδρα πού άγαπώ. 'Εξ άλλου είμαι πολύ καπριτσόζα και δέν θά τά καταφέρω νά μένω πιστή σύζυγος.

—'Αν άληθεύει αυτό, τότε μέ τό γούσιο πού έχει θά περνάη πολύ εύχάριστα στον καιρό της.

—'Ο Γκάρυ Κούπερ άπάντησε.

— Δέν μπορώ νά έχω μαζί μου διαρκώς

μία γυναίκα. Θά μου ήταν φόρτωμα, και δέν θά περνούσε ζωή εύτυχισμένη μαζί μου. Δοκίμασα πολλές φορές και πολλά βάσανα. Προτιμώ ως έκ τούτου νά υπακούω πάντα στίς ιδιοτροπίες της στιγμής. Προτιμώ τά ταξίδια στη Ζούγκλα. Θα έργασθώ λίγο καιρ' άκόμη κι ύστερα θ' άποτραβηχτώ σ' ένα άγρόκτημα. Μην λησμονείτε πώς πρίν γίνω ήθοποιός ήμου ένας Κάου-μπόϋ. Δέν πιστεύω λοιπόν καμμία γυναίκα νά έχη τά γούστα μου! Καί γι' αυτό άπεφάσισα νά μήν παντρευτώ. 'Ο Ραμόν Νοβάρο, ό άνθρωπος πού τόν άγαποϋν εκατομμύρια γυναίκες, δέν κατέληξε άκόμη στήν άπόφαση άν θά παντρευτή ή όχι.

—Θεωρώ τό διαζύγιο ως έγκλημα! Είπε. Κι' έπειδή δέν θέλω νά χωρίσω την γυναίκα πού θά πάω, όνειροπολώ νά βρω σύζυγο μία νέα σάν τις κοπέλλες του παλιού καιρού : πιστή, τίμια, και πρό παντός φιλεθρησκή. Τά μοντέρνα κορίτσια δέν ενδιαφέρονται γι' αυτές τις άρετές.

—'Η Δώροθυ Τζόρνταν φαίνεται κι' αυτή πολύ διστακτική στό ζήτημα του γάμου.

—'Αν μια ήθοποιός παντρευτή έναν άνδρα μέ άλλο έπάγγελμα τότε αυτός θ' άρχιση νά παραπονιέται πώς ή γυναίκα του δέν τόν προσέχει γιατί ή δουλειά μας είναι τέτοια, πού δέν μπορο με οϋτε νά φάμε μέ ήσυχία. 'Αν παντρευτής έναν συνάδελφο, τότε είναι μοιραίο νά δημιουργηθή μία αντίζηλια. 'Ο ένας άπό τό ζεύγος θά είναι κατ' ανάγκην πιά διασημός και θά πληρώνεται καλύτερα άπό τον άλλον. 'Υστερα, όταν δουλεύω ό ένας, μπορεί ό άλλος νά έχη δικοπές και τότε ένα τέτοιο άνδρόγυνο μπορεί νά είναι εύτυχισμένο;

Την ίδια γνώμη έχει κι' ό Γκάρι Γκάντ :

—Είναι άδύνατον, είπε, νά υπάρξουν εύτυχισμένα άνδρόγυνα στό Χόλλυγουντ μέ τη μανία του κουτοσφοπιοϋ πού δέρνει τους κινηματογραφικούς κύκλους, χωρίς νά λογαριάσουμε τη ματαιοδοξία, τό μικροφιλότιμο και τη νευρικήτητα πού χαρακτηρίζουν όλους γενικώς τους καλλιτέχνες. 'Εχω τη γνώμη ότι ό πιά ταιριασμένος γάμος στό Χόλλυγουντ, θά καταλήξη πολύ σύντομα σέ διαζύγιο... γιατί λοιπόν νά γνωρίσω κι' έγώ τις φασαρίες του.

—'Η Σιλβια Σίδνεϋ έδωσε στον δημοσιογράφο την εξής άπάντηση :

—'Α, άγαπητέ μου! Στην εποχή μας δέν πεθαίνουν πιά άπό έρωτα. Για νά πεθάνη κανείς άπό έρωτα πρέπει τό πρόσωπο πού άγαπά νά έχη πλημμυρίση όλοκληρη τη ζωή του, νά έχη γίνη ή μοναδική του σκέψη, τό κέντρο του κόσμου και μία μέρα νά χαθή ξαφνικά... Μά κανείς άνδρας

δέν άποτελεί σήμερα για μία γυναίκα τόν μοναδικό σκοπό της ύπάρξεώς της. 'Η έργασία την έκανε ανεξάρτητη, της έδωσε μία άπασχόληση, τη δύναμη νά βάλωκ μόνη της την εύτυχία της, χωρίς νά εξαρτάται άπό κανένα... 'Ε, λοιπόν αυτήν την έλευθερία δέν θέλω νά την χάσω!

—'Η Μόριν Ο' Σούλιβαν άφηγήθηκε ένα έρωτικό της δράμα;

—'Η άλήθεια είναι ότι φοβώμαι τόν γάμο—και ιδιαιτέρως τόν έρωτα πού πρέπει, κατά την γνώμη μου, νά είναι ή κυριώτερα άφορμή του γάμου. 'Αγάπησα πολύ έναν άνδρα, πρίν άπό χρόνια. Νόμισα τότε πώς δέν θά ξανόβρισκα κανένα ενδιαφέρον στή ζωή. 'Η άτυχη εκείνη άγάπη έδηλητηρίασε τό παρόν και τό μέλλον, για μένα. Ξαφνικά, μου παρουσιάσθηκε ή εύκαιρία νά έργασθώ. 'Αρχισα νά δημιουργώ μία κοριέρα... 'Η έργασία έκανε τη πληγή της καρδιάς μου νά κλείση. Καί λησμονήσα... Θέλω όμως νά μήν χάσω την ήσυχία μου, πού την άπέκτησα ύστερα άπό τόσους κόπους. 'Ο άνθρωπος πού είναι τόσο ήσυχος διαν δέν δγαπάη!...

—'Ο Μποϋ Ρότζερς είναι ρητός και κατηγορηματικός:

— Νά παντρευτώ; 'Αδύνατον! Είμαι άνίανος νά άγαπώ μονάχα μία γυναίκα. Βλέπω μία νέα. Μου άρέσει. Βλέπω μίαν άλλη. Μου άρέσει περισσότερο. Πώς είναι δυνατόν ένας τέτοιος άνθρωπος νά παντρευτή; 'Εξ άλλου βλέπω τριγύρω μου δυστυχισμένα άνδρόγυνα, ώστε δέν έχω καμμία έπιθυμία νά γνωρίσω κι' έγώ... την εύτυχία του γάμου!

—'Ο Τζόελ Μάκ Κόη, είχε τό θάρρος νά όμολογήση ότι δέν παντρεύεται για λόγους οικονομίας. 'Η Μύρνα Λόου όμολογεί ότι... δέν της μένει καιρός νά συλλογισθή τόν έρωτα. 'Η 'Ανρίτα Παϊντς μας πληροφορεί ότι άκόμη δέν βρήκε τόν άνδρα πού θά την έκανε νά άποφασίση τόν γάμο. 'Ο Γκάβερ Γκόρντον, ύστερα άπό έναν άτυχή κι' άπ' λησμένον έρωτα, μέ την σφιγγά του Βορρά, την Γκρέτα Γκάρμπο, είναι άπογοητευμένος άπό τις γυναίκες και φαίνεται ότι δέν θά παντρευτή ποτέ...

—'Η Μαίρη Μπράτταν φρονεί ότι μία ήθοποιός του κινηματογράφου δέν μπορεί ποτέ νά είναι και καλή σύζυγος γιατί δέν της μένει καθόλου καιρός νά άφοσιωθή στό σπíti.

—'Ωστόσο, όμολογεί, έρχονται στιγμές πού θά ήθ'ελα νά είμαι κι' έγώ παντρεμένη και νά έχω ένα παιδάκι... Πού νά βρω όμως τόν σύζυγο πού θά μπορούσε νά μέ καταλάβη καινά γίνη πραγματικός σύντροφος της ζωής μου; 'Ιδού ή άπορία. Κι' αυτή ή άπορία μέ κάνει νά μή θέλω νά παντρευτώ άπό φόβο μήπως πέσω σέ καμμία έπικίνδυνη περιπέτεια.

—'Ο Φίλιπς Χόλμς όμολογεί άπερίφραστα ότι δέν είναι άκόμη άρκετά... μεγάλος για νά παντρευτή.

—'Αν πατρευτώ, είπε, θέλω νά γίνω πατέρας, παππούς και νά ζω σ' ένα σπíti θερμό, περιτριγυρισμένος από πολλά έγγονία. μέ άναμνήσεις άπ' όλα τά μέλη της οικογενείας μου, μέ ένα καλαθακι γεμάτο άπό καρτες των έπισκεπτών μου. Θα την βρω, άραγε, αυτή την εύτυχία στον γάμο; 'Αμφιβάλλω πολύ. 'Εν πάσει περιπτώσει, είμαι νέος άκόμη. 'Αργότερα, όταν θά γεράσω, θα έχω καιρό νά σκεφθώ άν πρέπει νά παντρευθώ ή όχι. 'Εννοείται ότι θά είναι τότε πολύ άργά για ν' άποκτήω έγγονία και διαέγγονα, όπως είναι ή έπιθυμία μου... Θεέ μου! Τι τρομερό πράγμα πού είναι νά πάρη κανείς μία σοβαρή άπόφαση πάνω σ' ένα σοβαρό ζήτημα.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΤΕΝΙΟΥ

Ένας άμερικανός ιστοριοδίφης, ο Τόμας Άντερσεν, αφιέρωσε ολόκληρους μήνες από τη ζωή του για να ανακαλύψει την καταγωγή του χτενιού. Πράγματι, κατώρθωσε να μάθει ότι τα πρώτα χτένια άπετελέσθησαν από τ' άγκάθια ενός ειδικού φυτού και από τη σπονδυλική στήλη ψαριών που έτοποθετήθη σνάμεσα από δυο μικρά έπιμήκη ξύλα. Το «πυκνό χτένι» που μεταχειριζόμεθα σήμερα είναι παρόμοιο μ' εκείνο που βλέπει κανείς στα μούστια των Άσσυρων και των Αιγυπτίων.

Κατά τόν μεσαίωνα οι γυναίκες μετεχειρίζοντο χτένια από μόλυβδον.

ΜΑΝΙΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΤΩΝ

Δέν υπάρχει άνθρωπος που να είναι ιδιοφυΐα χωρίς να έχει και τις λώδες του. Ο Στεντάλ π. χ. δέν μπορούσε να καθήση να γράψη, αν προηγουμένως δέν βουτούσε τα πόδια του μέσα σε μία λεκάνη με ζεστό νερό. Ο Γκαίτε απέφυγε σ' όλη του τη ζωή να γράψη τη λέξη «θάνατος». Ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραφε σ' ένα άναλόγιο, όρθιος. Ο Ντ' Αννούντιο πάντοτε απέφευγε να γράψη τόν αριθμό 13 και τόν έγραφε έν άνάγκη 12 + 1. Ο Κάντ, όταν έχασε από τό παρόθυρό του τη θέα ενός ύψηλου κυπαρισσιού, που έλεγε πως ήταν ή «μούσα» του, γιατί τό είχαν κόψει, έπεσε άρρωστος στο κρεβάτι επί τρεις ήμέρες. Ο Άλφρέδος ννέ Βινδ έσυνήθιζε πρίν να γράψη ένα θέμα ή ένα ποίημα να πίνη ένα φλυτζάνι τσαί μέσα στο όποιο έρριχνε μερικές σταγόνες από καθαρό οινόπνευμα. Ο Έντγκαρ Πόε, ό άμερικανός συγγραφέας, έσυνήθιζε, πρίν άρχισή να γράψη ένα διήγημα, να τρώη μία φέτα ψωμί με βούτυρο και μπιζέλια. Ο Μαρκόνι, πρίν άρχισή να μελετά κανένα έπιστημονικό θέμα, θέλει να κάνει 12-15 βόλτες μέσα στον κήπο του ή στο κατάστρωμα της θαλαμηγού του—άν ταξιδεύη—κι' ύστερα να πλύνη τά χέρια του καλά με σαπούνι θειαφιού και κατόπιν να κόψη τά νύχια του.

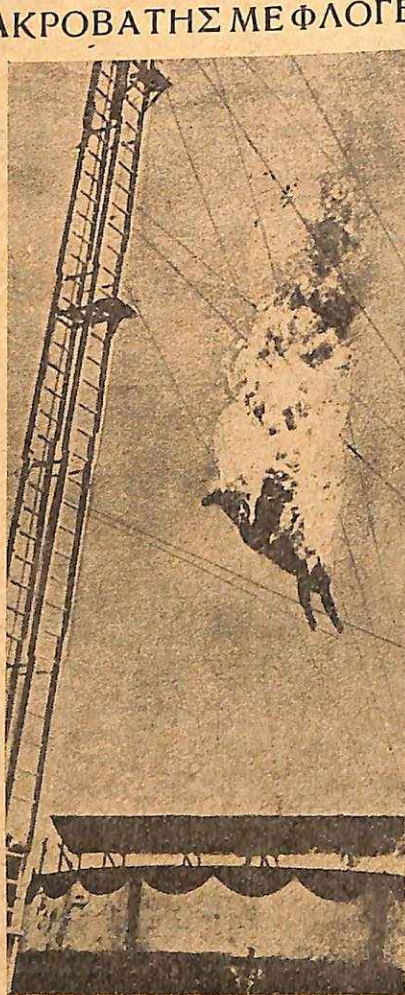
300 ΑΠΟΓΟΝΟΥΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Τελευταίως ολόκληρη ή Άγγλία άναστατώθηκε από μία πρωτότυπη μάστιγα. Η χώρα έχει γεμίσει από ποντικούς. Ειδικά συνεργεία έστάλησαν παντού για να καταπολεμήσουν την έξάπλωσή τους και να έξοντώσουν τά βλαβερά αυτά ζώα.

Ένας ειδικός έπιστήμων μάλιστα ή θέλησε να μάθει πόσους απογόνους μπορεί να δημιουργήση ένα ζευγος ποντικών.

Κατώρθωσε λοιπόν να εξακριβώση ότι ένα ζευγος ποντικών μέσα σ' ένα χρόνο μπορεί ν' αφήση 300 απογόνους, γιους έγγονους και δισεγγόνους.

Η ζημιά που έπέφεραν οι ποντικοί στην Άγγλια, κατά τούς μετριωτέρους υπολογισμούς φθάνει τά 35 εκατομμύρια στερλίνες!

ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΜΕ ΦΛΟΓΕΣ

ΑΝΤΙ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΥ ΣΚΥΛΟΥ ΜΙΑ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙ

Ένας Άμερικανός, έπιστρέφων ύστερα από μακρά διαμονή του στην Άφρικανική Ζούγκλα, έφερε μαζί του και μία λεοπαρδαλή.

Τήν εξημέρωσε λοιπό μέχρι τοιούτου σημείου, ώστε να την έλευθήρη μέρα στο σπίτι και στον κήπο του. Τό την όφην έλευθήρη μέρα στο σπίτι και στον κήπο του. Τό την όφην έλευθήρη μέρα στο σπίτι και στον κήπο του. Τό την όφην έλευθήρη μέρα στο σπίτι και στον κήπο του.

Πράγματι, τώρα σε κάθε του κυνήγι την παίρνει μαζί του και τού άποδίδει άφθονο κυνήγι. Έτσι ή λεοπαρδαλή αντικατέστησε τούς κυνηγετικούς σκύλους τού πλουσιού άμερικανού.

75.000.000 ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Ένας άμερικανός στατιστικός, έκανε τελευταία μία πρωτότυπη μελέτη. Ηθέλησε να μάθει πόσα τηλεφωνήματα γίνονται καθημερινώς στη Νέα Υόρκη. Και τό κατώρθωσε. Πράγματι διεπίστωσε ότι κατά μέσον όρον γίνονται 75 εκατομμύρια τηλεφωνήματα την ήμέρα στην πρωτεύουσα τού Νέου Κόσμου. Δηλαδή 900 περίπου τηλεφωνήματα σε κάθε δευτερόλεπτο.

Και αυτή ή στατιστική παρουσιάζει έναν από τούς πολλούς έξωφρενικούς άριθμούς που δημιουργούνται καθημερινώς από τη δράση των άμερικανών.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΣΓΟΙΧΗΜΑ

Δυο Νορβηγοί έστοιχημάτισαν τελειώς ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, τό όποιο θα έκέρδιζε εκείνος που θα έκανε τό μεγαλύτερο κατόρθωμα. Η προθεσμία τού στοιχήματος θα έληγε έντός της ήμέας.

Οι δυο άντίπαλοι έχωρίσθηκαν κι' έδωκαν ραντεβού τό βράδυ σ' ένα καφενείο.

Πράγματι κατά τις έννέα ή ώρα, παρουσιάστηκε στο έν λόγω καφενείο ό πρώτος, έχοντας στά χέρια του μία βαλίτσα. Μετά δέκα λεπτά της ώρας, παρουσιάστηκε ό δεύτερος, χωρίς να κρατά στά χέρια του τίποτε.

—Ποιό είναι τό κατόρθωμά σου; τόν ρώτησε ό πρώτος. Τό δικό μου είναι αυτό. Και ά-οίγοντας τή βαλίτσα, έβριξε στον άντίπαλό του 45 είδη αυγών από διάφρα πουλιά.

Τότε ό δεύτερος έβγαλε από την τσέπη του ένα μικροσκοπικό βιβλιαράκι στο όποιο είχε αντιγράψει με μικρά γράμματα ολόκληρο την Άγία Γραφή.

Κατά την κρίση τού διαιτητού έκέρδισε ό δεύτερος.

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ—ΘΕΟΣ»

Ένας Ινδός φακίρης, ό Ναχάμα Τανάκα, φημίζεται ότι είναι ό «άνθρωπος—θεός» των Ινδιών.

Τά φακρικά του πειράματα καταπλήσσουν όχι μόνον τό κοινόν, αλλά και τούς έπιστήμονες.

Ένα άπ' αυτά είναι τό έξής:

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ο Ναχάμα καταπίνει μία δόση δηλητηρίου, ικανή να θανατώση έναν.. έλέφαντα, χωρίς να πάθη τίποτε. Πολλοί έπιστήμονες έζήτησαν τόν φακίρη αυτόν, όλλά δέν κατώρθωσαν να εύρουν τίποτε τό έξαιρετικό στον όργανισμό του. Ο φακίρης άποτελεί ένα από τά σπανιώτερα άνθρώπινα φαινόμενα.

ΜΙΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Μία νέα από την Πράγα έδικάσθη την παρελθούσαν έβδομάδα ένώπιον τού κακουργιοδικείου, διότι είχε διαπράξει τριπλούν φόνο.

Η νέα αυτή, όνόματι Έδιθ Κάλλιν, είργάζετο εις ένα καταστημα ως πωλήτρια. Έει άγάπησε τό γιού τού καταστηματάρχου, άλλ' αυτός δέν άνταποκρίθηκε στον έρωτά της, πράγμα που έκανε την Έδιθ να σκεφθή διαφορετικώτερα.

Έμαθε λοιπόν ότι ό Ζερόμ Άλλεν—έτσι όνομάζετο ό γιός τού καταστηματάρχου είχε τρεις έρωμένες, οι όποιες ήμιλλάντο μεταξύ των ποιά θα τόν παντρευόταν.

Ο Ζερόμ τις άγαπούσε και τις τρεις έξ ίσου.

Η Έδιθ τότε σκέφθηκε να τις έξοντώση και τις τρεις μυστηριωδώς, για ν' άναγκασθή ό Ζερόμ ν' άγαπήσθ αυτήν. Πράγματι έντός μιας έβδομάδος κατώρθωσε να εύρη δυο κακοποιούς και να πωλήσθ τό σπίτι της, για τούς δώση χρήματα ως άμοιβή των για να έξοντώσουν τις τρεις έρωμένες τού Ζερόμ.

Οι κακοποιοί έφόνευσαν και τις τρεις, και ή Έδιθ έμέτρησε σ' αυτούς τά χρήματα τού τού έ είχε ύποσχεθή. Τό βράδυ όμως που επέστρεψε στο δωμάτιό της, βρήκε τά τρία πτώματα των γυναικών έπάνω στο κρεβάτι της. Οι κακοποιοί τά είχαν άποθέσει κρυφά της. Τό τριπλούν έγκλημα είχε γίνει έντός δύο ώρών, όταν δηλαδή ή Έδιθ έλειπε στο κατάστημα. Έτσι ή νέα κατηγορήθηκε για τριπλούν φόνο.

Η δίκη παρουσιάστηκε άρκετά πολύπλοκος και ή μέν Έδιθ κατεδικάσθη ως συνεργός τού έγκλήματος, με δέκα χρόνια έλευτήν, οι δέ κακοποιοί εις θάνατον. Δυο ήμέρας ύως μετά την καταδίκη της ή Έδιθ ηύτοκτόνησε.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΛΟΠΗΣ

Εις τό Κιγκινάτι της Άμερικής ένας εργάτης κατώρθωσε να μεταφέρη εις τό σπίτι του έναν όγκόλιθο, ένώ ό κόσμος έξαύμαζε την ύπερφυσική δύναμή του.

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας είδοποιήθη ή άστυνομία ότι έκλάπη από τό μεγαλύτερον άδαμαντοπωλείον της πόλεως ένα περιδέριον και ένα δακτυλίδι άξιας και τά δυο 300 000 δολλαρίων.

Ένας άστυνομικός που είδε τόν εργάτην να μετακινή τόν όγκόλιθον εκείνον μέχρι της αύλης τού σπιτιού του, ύποψιάσθη και έζήτησε να έξετάσθ τόν όγκόλιθον, χωρίς βέβαια να έχει μάθει την κλοπήν τού άδαμαντοπωλείου.

Όταν έπλησίασε τόν όγκόλιθον και τόν έκτύπησε με την άκρη τού κλόμπ του, άκουσε έναν παράξενο ήχο να βγαίνει άπ' αυτόν. Τότε τόν έκτύπησε πιο δυνατά και ύστερα άκόμη δυνατότερα, μέχρις ότου έσπασε μία... πλευρά του!

Τι συνέβαινε; Ο όγκόλιθος ήταν ψεύτικος! Μέσα σ' αυτόν ύπήρχε ένα χιρίτι τυλιγμένο, όπου εύρέθησαν ένα περιδέριο κι' ένα δακτυλίδι.

Ο άστυνομικός τά έπηρε και τά έπαρουσίασε στον ά-

στυνομικό σταθμάρχη. Έκλήθη άμέσως ό άδαμαντοπώλης και διεπίστωσε ότι εκείνα ή-

σαν τά κλαπένια από τό κατάστημά του. Ο εργάτης συνεήθη και όμολόγησε ότι ήταν μέλος μιας σπείρας κακοποιών που έκλεπαν τά άδαμαντοπωλεία τού Κιγκινάτι και έπωλούσαν τά κλοπιμαία εις άλλας πόλεις όχι μόνον της Άμερικής, αλλά και της Ευρώπης, συσκευάζοντάς τα μέσα σε πολύ περίεργα τυλίγματα.

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΤΟΥΝΕΛ

Στην Αυστραλία και ειδικώς στην περιοχή τού Σίδνεϋ άρχισε ήδη ή κατασκευή ενός τραστίου τούνελ, τό όποιο θα έχει μήκος 14 χιλιομέτρων και πλάτος 29 μέτρων.

Από τό τούνελ αυτό θα περνούν 8 σιδηροδρομικά γραμμάια όποια θα διακλαδίζονται σ' όλη την Αυστραλία. Σ' αυτές τις γραμμές θα κυκλοφορούν μόνον ήλεκτρικοί σιδηρόδρομοι οι όποιοι θα τρέχουν με ταχύτητα 124 χιλιομέτρων την ώρα.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

Τελευταίως στο Βερολίνο ένας κομψώτατος άριστοκράτης έπαρουσιάσθη σε μία πλουσία οικογένεια και έζήτησε εις γάμον την κόρη των Ιρμαν. Είπε ότι είναι Λιθουανός... πρίγκηψ με μεγάλη περιουσία. Οι γονείς της Ιρμας έδέχθησαν την πρότασίν του και συγχρόνως έφρόντισαν να πληροφορηθούν για τό άτομό του. Μετ' όλίγας ήμερας ή άστυνομία τού Βερολίνου είδοποιούσε την οικογένεια ότι ουδέμία συγκεκριμένη πληροφορία έλαβε από τη Λιθουανία.

Την ίδια όμως ήμέρα ό κομψώτατος άριστοκράτης όχι μόνον έξηφανίσθη από τό σπίτι της Ιρμας αλλά κι' από τό Βερολίνο.

Άπεκαλύφθη μετά μία έβδομάδα ότι έπρόκειτο περί τού διεθνούς άπατεώδους και λωποδύτου άμερικανού Τζάκ Τόμσον, ό όποιος έγδυσε πολλά σπίτια από τά άσημικά των και τά κοσμήματά των και ήτάτησε 18 έν δλω οικογένειες ύποσχόμενος γάμον και παίροντας χρήματα. Επί πλέον είχε παντρευτή 9 φορές και είχε 11 παιδιά.

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ»

Ένας γερμανός, πρώην άλпинιστής, περιφέρεται τώρα στις Άλπεις έφιππος... και διαλαλεί σ' όσους τόν συναντούν ότι αυτός είναι ό... βασιλεύς των Άλπεων!

Ο άνθρωπος αυτός κατόπιν μιας πτώσεως έτερελλάθηκε. Έκτοτε έγινε, κατά τη γνώμη του, ό βασιλεύς των Άλπεων και διεκδικεί τά βουνά για να τά κάνει τσιφλίκι του.

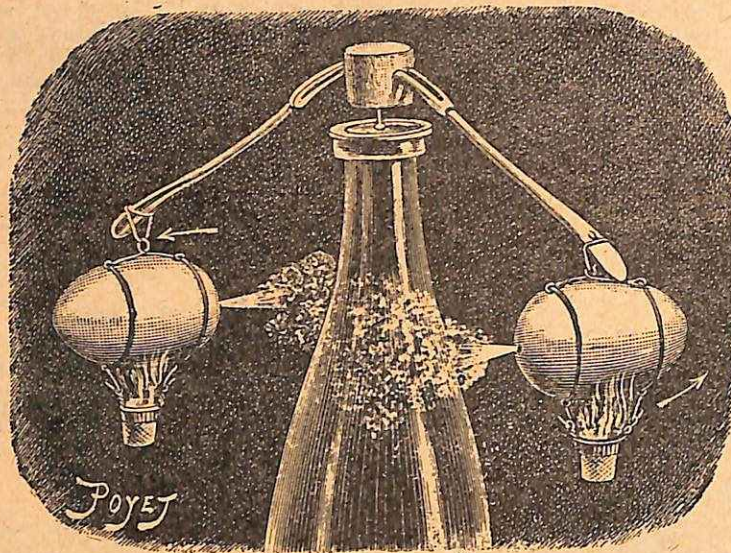
ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΤΕΡΑΣ

Ένας Ιρλανδός έξερευνητής ανέκαλυψε στην άφρικανική ζούγκλα ένα πολύ περίεργο ζώο, που είναι κράμμα ζέμπρος, έλάφου και ίπποποτάμου.

Τό τέρας αυτό συνεληθή ζωντανό και έπωλήθη στον Ζωολογικόν Κήπον της Νέας Υόρκης αντί 12.000 δολλαρίων.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΜΠΑΛΟΝΙΑ ΜΕ ΑΤΜΟ

Κάνετε μια μικρή τρύπα στο ένα άκρον δύο αυγών και κατόπιν ρουφάτε το περιεχόμενό τους. Ύστερα διπλώνετε στο περίβλημά τους ένα σύρμα, όπως βλέπετε στην εικόνα και κάτω τοποθετείτε μια δακτυλήθρα. Ύστερα παίρνετε έναν στρογγυλό φελλό και στο κέντρο του βάζετε ένα καρφί το οποίο να εφαρμόζεται και στον φελλό που είναι το πάνω της μπουκάλιας.

Στόν στρογγυλό φελλό βάζετε τα δόντια δύο πηρουιτών (ως δεικνύει η εικόνα), και κρεμάτε από τις άκρες τους τα αυγά με σύρμα.

Ούτω θα έχετε εμπρός σας δύο μικρά αερόστατα και κάτω απ' αυτά δύο καλαθάκια.

Όπως είναι τώρα έτοιμο το παιχνίδι βουτάτε τα δύο αυγά μέσα σε νερό όπου να γεμίσουν. Ύστερα βάζετε στις δακτυλήθρες οινόπνευμα και το ανόβετε. Σε λίγο θα ιδείτε το... μηχανήμα να λειτουργεί. Θα γυρίζουν τα δύο μπαλόνια γύρω από το μπουκάλι γιατί ο ατμός που θα σχηματίζεται ολόγυρα μέσα σ' αυτά από το νερό που θα βράζει, θα ξεφεύγει από τις τρύπες και θα θέτει εις κίνηση την συσκευήν. Αυτό επιτυγχάνεται εξ αιτίας της αντιδράσεως του ατμού κατά το ατμοσφαιρικού αέρος. Σιγά-σιγά θ' αυξάνεται κι' η περιστροφική ταχύτης και κατόπιν θα μειοῦται έως ότου τελειώσει το νερό που είναι μέσα στ' αυγά καθώς και το οινόπνευμα. Το παιχνίδι αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό.

ΤΑ ΖΑΡΙΑ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Βάζετε επάνω σ' ένα τραπέζι δύο χονδρά βιβλία σε μια σχετική απόσταση το ένα από το άλλο. Επάνω σ' αυτά τοποθετείτε ένα τετράγωνο τζάμι. Κατόπιν κόβετε μικρά χαρτάκια καθώς και τρίψιμα από φελλό.

Αν τώρα πάρετε μια φανέλλα και τρίψετε δυνατά το τζάμι, αυτό θα ηλεκτρισθεί και θα τραβήξει κοντά του όλα τα χαρτάκια και τους μικρούς φελλούς.

Αν όμως αντικαταστήσουμε τα αντικείμενα αυτά με μικρούς κυβικούς φελλούς ή με κοκκαλάκια τετράγωνα επάνω στις επιφάνειες των οποίων σιγματίζουμε τους αριθμούς των κοινών ζαριών και τρίψουμε δυνατά με τη φανέλλα το γυαλί, τότε θα ιδούμε ότι αυτά θ' αρχίσουν να χοροπηδούν.

Δοκιμάσετε να κάνετε αυτό το παιχνίδι και θα το βρήτε πολύ περιεργό και διασκεδαστικό.

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΒΥΝΕΙ

Θέλετε ν' αποκτήσετε ένα φανάρι που να μην οβύνει ούτε με τον δυνατότερον άνεμον;

Πολύ εύκολο πράγμα. Παίρνετε ένα σχετικά μεγάλο μπουκάλι το οποίο τρυπάτε καταλλήλως τὸν πυθμένα του κι' από την τρύπα αυτή περνάτε ένα σπερμαστέτο ολόκληρο. Κατόπιν το ανάβετε από το στόμιο της μπουκάλιας. Η φλόγα θα διατηρηθεί θαυμάσια και δεν σβύνει κι' όταν άκμην το φανάρι αυτό θα έχη έκτεθι και στον ισχυρότερον άνεμο. Τέτοια φανάρια χρησιμοποιούνται στους σταύλους διότι δεν υπάρχει μ' αυτά κανένας φόβος πυρκαϊῆς γιατί όταν κοί το κερλί παραμένει μέσα στο μπουκάλι. Το ίδιο μπορεί να επιτύχετε αν αποκόψετε τελείως τὸν πυθμένα τοῦ μπουκαλιού και στηρίξετε μέσα στον λαιμό τοῦ μπουκαλιού το σπερμαστέτο. Η φλόγα του δεν θα σβύσῃ ποτέ.

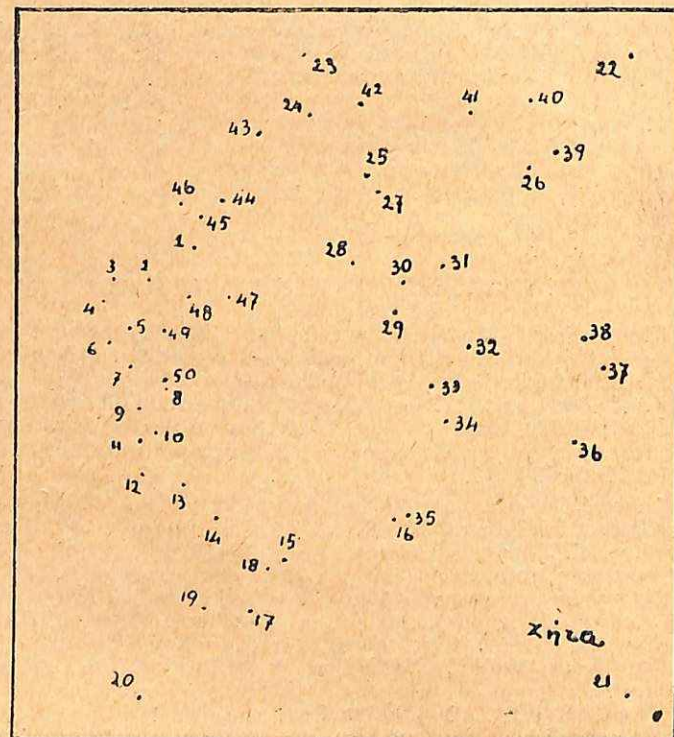
Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ένας κυνηγός είδε στο κλαρί ενός δένδρου τρία πουλιά κι' άμέσως τα έσκόπευσε και τα έπυρε βόλησε. Χτύπησε ένα από αυτά. Πόσα έμειναν;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Τὸ σκίτσο πὸ ἐξωγραφίσσατε, ἐνώνοντας τοὺς ἀριθμοὺς εἶναι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Εάν ενώσετε όλους τους αριθμούς με τὸ μολύβι σας ἀπὸ τὸ 1—37 θὰ ζωγραφίσσατε τὸ σκίτσο ἐνὸς ἑλληνος πολιτικοῦ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Κατασκευή πάγου

Προχειρώς κατασκευάζουμε πάγο στο σπίτι μας ως εξής:

Μέσα εις ένα πήλινο δοχείο έξυμωμένο (έμαγιέ) στρογγυλό κατά πρό-τίμηση και αρκετά ευρύχωρο, ώστε να μπορεί να χωρέσει άλλο δοχείο μικρότερο, είτε ύαλινο είτε μεταλλικό σμαλτωμένο, ρίχνουμε μίγμα αποτελούμενο από δύο μέρη θειικού οξέος και ενός μέρους νερού και προσθέτουμε θεικόν νάτριοις εις σκόνην, ποσότητα βάρους ίσου προς τὸ ἥμισυ τοῦ προηγουμένου μίγματος. Ύστερα γεμίζουμε νερό τὸ δεύτερο δοχείο καὶ τὸ βάζουμε μέσα στο πρώτο και τὰ σκεπάζουμε όλα καλά. Μετά ένα τέταρτο τῆς ὥρας τὸ νερό θὰ εἶναι πάγος. Φροντίζουμε μόνο να γίνεται ἡ ἐργασία αὐτὴ σὲ δροσερὸ μέρος, νὰ μὴ χρησιμοποιοῦμε δοχεῖα μεταλλικά χωρίς ἐπισμάλτωσιν διότι καταστρέφονται.

Πῶς ἐξολοθρεύονται τὰ ἔντομα

Μέσα σε νερό που βράζει ρίχνουμε αρκετή ποσότητα στύψης και με την διάλυση αυτή πλένουμε τα κρεβάτια τα προσβεβλημένα από κορέους. Δεν θα παρουσιασθουν σ' αυτά τα επιπλα ποτέ πια τα όχληρά ζωύφια. Εάν στην ώρα κατά τὸ ἄσπρισμα προσθέσουμε στύψη, οἱ μυῖγες θὰ φύγουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς στύψης δὲν βλάπτει καθόλου. Μποροῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ μέσον αὐτὸ και στοὺς σταύλους, όπου τὰ ζωά βα-σανίζονται ἀπὸ τῆς μυῖγες καὶ τὰ ἔντομα.

Για τὰ κουνούπια

Πέρνομε λάδι εὐκαλύπτου 5 μέρη, τάλκ 10, κόλλα κολλαρίματος 85, τὰ ανακατεύουμε καλά και τρίβουμε ἐπανειλημμένως κάθε βράδυ τὸ κεφάλι και τὰ χέρια με τὴ σκόνη αὐτή. Δεν θὰ μᾶς κεντήσῃ κανένα ἔντομο.

Πῶς ἐξαλείφονται οἱ λεκέδες

Για τὴν ἐξάλειψη ἀπὸ τὰ ρούχα κηλίδων ἀπὸ λιπαρά σώματα (λάδι, βούτυρο, σπαρμαστέτο, κερλί, ἐλαϊόχρωμα, πίσσα κλπ.) συνιστάται ἡ κατωτέρω συνταγή, ἡ ὁποία δὲν χαλάει ποτὲ οὐτε τὰ πινὲ εὐαίσθητα χρώματα.

Σαπωνίνης	γραμμάρια	3.50
Νερό		65 00
Οινόπν. 90 βαθμ.		35.00
Βενζίνη ἐλαφρά		894.50
Νιτροβενζόλιον		2 00

Τὸ ὅλον 1000.00

Ἡ σαπωνίνη διαλύεται στὸ νερό, κατόπιν δὲ προστίθεται τὸ οινόπνευμα και λίγο—λίγο ἡ βενζίνη με δυνατό ἀνακάτωμα, ἔως ὅτου σχηματισθῇ ἡ λοιφή. Ἀμα θέλουμε λίγη τέτοια ἀ-

λοιφή θὰ πάρουμε λιγώτερα ἀπὸ τὰ εἴδη αὐτά, ἀλλὰ στῆς ἴδιες ἀναλογίαις

Φωτιά μέσα στὸ νερό

Μπορεῖ νὰ γίνη πολὺ εύκολο και χωρίς κίνδυνο, ὡς ἐξῆς: Μέσα εις ένα μεγάλο ποτήρι γεμῆτο νερό, ρίχνουμε 4—5 μικρά κομμάτια φωσφόρου, μεγέθους ρεβυθίου και προσθέτουμε στὸ νερό λίγο—λίγο 5—10 γραμμάρια χλωρικού καλλίου. Ύστερα χύνουμε με γυάλινο χωνί 15—20 γραμμάρια θειικοῦ οξέος. Σε λίγο ἀναφλέγεται τὸ φώσφορο πούρταν στὸ νερό και σχηματίζονται ὠραῖες μικρὲς φλόγες πὸν τρίζουν ἐλαφρά.

Τὸ φαινόμενον διαρκεῖ μισή ὥρα και εἶναι μιὰ εὐχάριστη διασκέδασις.

Χημικὸς στρόβιλος

Περνάμε σὲ ένα ὀριζόντιον ἄξονα μιὰ στρογγυλή πλάκα ἀπὸ ψευδοργυρον (τσίνκο). Βάζουμε εις ένα δοχείο (ένα μεγάλο ποτήρι) ἄραιη διάλυση θειικοῦ ἢ ὑδροχλωρικοῦ οξέος και βάζουμε τὴν πλάκα μέσα ἔτσι ὥστε ὁ ἄξων νὰ στηρίζεται στὰ χεῖλη τοῦ ποτηριοῦ. Τότε, μόλις θ' ἀρχίσῃ ἡ διάλυση τοῦ ψευδοργύρου τὸ μέρος τῆς πλάκας πὸν θάειναι μέσα στὸ ὕγρὸ θ' γίνη ἐλαφρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο πού-εἶναι ἔξω και ἡ πλάκα θὰ κἀν μικρὴ στροφή. Θὰ βουτηχθῇ τότε με τὴ στροφή μέσα στὸ ὕγρὸ τὸ ἄλλο κομμάτι τῆς πλάκας, θὰ γίνη νέα διάλυση και οὕτω καθ' ἐξῆς. Ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πυκνότητα τοῦ οξέος και τοῦ βάθους τῆς ἐμβά-πτισεως.

Πῶς διακρίνεται τὸ μετάξι

Για νὰ ἰδοῦμε ἂν ένα μεταξωτὸ ὕφασμα ἔχη και μαλλί, κάνουμε τὸ ἐξῆς: Μέσα σὲ ὕγρη ἄμωνα πικρὴ διαλύουμε ὀξείδιον χαλκοῦ και στὴ διάλυση αὐτὴ βάζουμε τὸ κομμάτι πὸν θέλο-με νὰ ἐξετάσουμε και τὸ ἀφήνουμε ἀρκετά. Ὅταν βγάλουμε τὸ ὕφασμα τὸ μετάξι θάειναι διαλελυμένον και θὰ μείνῃ μόνο τὸ μαλλί.

Πῶς ἐξοντώνονται οἱ κατα-ρίδες

Ἀνακατεύουμε 2 μέρη βόρακα με ἕνα μέρος σαλικυλικὸ οξέος. Καὶ ἂν ξέρούμε τῆς φωλῆς τους, ρίχνουμε μέσα σ' αὐτὴ τὴ σκόνη και βουλῶνουμε τις ὀπές τους με γῶφο. Ἄν ὅχι, φά-χνουμε ζύμη ἀπὸ βρασμένα ρεβίθια και τὸ ἄνω μίγμα προσθέτοντες λίπος και μύρα ἢ φάχνουμε ἀπὸ τὴ ζύμη αὐτὴ σβολάκια, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦμε ἐκεῖ ὅπου πηγαίνουν οἱ καταρίδες. Ἐάν κάνουμε οὕτὸ ἐπανειλημμένως θὰ τις ἐξοντώσουμε.

— Δύο από σάς, διέταξε τούς στρατιώτες του εκείνος, πηδήστε από τη μάνδρα κι' ανοίξτε την αλύπορτα να μπούμε και μεις. Προσοχή όμως χωρίς θόρυβο και όσο μπορείτε πιο σύντομα.

Δυό απ' αυτούς έσκαρφάλωσαν στην μάνδρα.

— Ήρθε ειπες να σκοτώση κάποιον γυναίκα; ρώτησε τον Πάντο.

— Ναι.

— Γκιαούρισσα είναι αυτή;

— Ναι.

— Και γιατί θέλει να την σκοτώση;

— Δεν ξαθα. Τόν άκουσα μονάχα να λήη σε κάποιον σύντροφό του δι τι θά την ξεκοιλιάζε.

— Γκιαούρης αυτός, να σκοτώση μια γκιαούρισσα! Κάνει πολύ σπουδαίο θά συμβαίνει, αλλά σε μένα είναι αδιάφορο. Να πιάσω τόν Μείν- τάνη. Ποιά μεγαλύτερη δόξα μπορούσα να όνειρευτώ;

— Εκείνοι που ελήθησαν από την μάνδρα άνοιξαν την αλύπορτα. Ο λοχίας, ό όποιος έν τώ μεταξύ είχε τοποθετήσει φρουρούς εις όλες τις γωνίες του σπιτιού, με τη διαταγή να μην επιτρέψουν να βγή κανείς, μπήκε πρώτος.

— Μην κάνετε θόρυβο! είπε. Κι' ελάτε μαζί μου.

— Επρωχώρησε κι' έφθασε στην κυρία είσοδο. Έδοκίμα- σε να την άνοιξη με την βρήκε κλειστή. Έκτύπησε τότε δυνατά και διέταξε ν' άνοιξουν.

— Επειδή δεν έλαβε καμιά απάντηση, ξανακτύπησε. Μια φωνή γυναικεία ρώτησε από μέσα.

— Ποιός;

— Άνοιχτε! διέταξε ό λοχίας. Άνοιχτε γρήγορα.

Μικρή σιγή. Έπειτα ή ίδια γυναικεία φωνή άκούσθη που ρώταγε.

— Πάλι έσύ είσαι, ανθρωπέ μου; Σούειπαμε ότι δεν ξέ- ρουμε τι μάς λές.

— Άνοιχτε!

— Έμεις έκλειδώσαμε την πόρτα. Από τη μάνδρα πή- δησες λοιπόν κι' ήρθες και πάλι να μάς ένοχλήσης;

— Ο λοχίας έδωσε μια κλωτσιά στην πόρτα.

— Είμαστε χωροφύλακες! έβρυχήθηκε. Άν δεν άνοιξης θά την σπάσουμε.

— Χωροφύλακες; Άνοίγω άμέσως.

— Άκούσθησαν βήματα που πλησίαζαν. Έπειτα ό θόρυ- βος του σύρτη που τραβιόταν. Τέλος ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ή Άϊσέ χανούμ.

— Τι γυρεύετε; ρώτησε.

— Ο λοχίας έξεπλάγη. Ο άνθρωπος που τόν ειδοποίησε, τόν ειχε πληροφορήσει ότι εκεί μέσα έμενε μια Έλληνίδα και τώρα έβλεπε μπροστά του την όμορφη Τουρκοπούλα Άϊσέ, ή όποια δεν τού ήταν άγνωστη.

— Χανούμισσα! έψιθύρισε. Μπήκε έδω μέσα κάποιος κλέφτης;

— Εκείνη προσποιήθηκε ότι έτρόμαξε.

— Κλέφτης; ρώτησε. Κλέφτης ήταν εκείνος που ήρθε έδω και λίγη ώρα;

— Α, ή! Ήρθε κάποιος;

— Ναι! Και μάς ρώτησε για κάποια γυναίκα, δεν θυμά-

Τούρκοι την άρπαξαν την Δάφνη κι' έφυγαν. Τό άλλο πρωί, ένώ έπήγαινε να ιδή ό κατεάν Μείντάνης, τόν έσταμάτησε κάποιος Νικόλας Πάντος και τού ειπε ότι ήταν φυλακισμένος με τόν Ζα- χαριά που ήταν ό πραγματικός του πατέρας και τού ειχε έμπιστευ- τη ένα γράμμα, όπου τού δινε την κατάρα του, άν δεν έσκότωνε την μάννα του που τόν ειχε προδώσει. Ο νέος έτρόμαξε και γύ- ρεψε περισσότερες πληροφορίες, και συμφώνησε με τόν μυστη- ριώδη άπεσταλμένο να συναντηθούν στην Άθήνα στο σπίτι της Δάφνης, έφρονιάσε γιατί σκέφθηκε ότι μπορεί ό Μείντάνης να την άγαπούσε και αυτό φαίνεται πως ήταν τρομερό. Δεν ειπε ό- τως τίποτε κι' έφυγε χωρίς να καταλάβη ότι κάποιος τούς παρα- φύλαγε και τούς άκουσε που ειπαν να συναντηθούν στην Άθήνα. Όταν ό Μείντάνης έμαθε την άρπαγή της Δάφνης, κι' ότι την έ- πηραν άνθρωποι τού τοποτηρητή της Έλευσίνος Γιουσούφ Μπαρ- ρή, έξω φρενών έκαβαλίκευσε τό αλόγο του και πήγε σ' αυτόν που νόμιζε πατέρα του. Εκείνος όμολόγησε την αλήθεια. Κι' ό Μείντάνης, άποφασισμένος να σκοτώση την μητέρα του για να σωθή από την πατρική κατάρα, φεύγει και πηγαίνει στην Έλευ- σίνα, κι' εκεί έσκότωσε τόν τοποτηρητή και πηγαίνοντας στην Άϊσέ χανούμ, θήνα ειχε τρεις Τούρκους ληστές να πιάνουν την Άϊσέ χανούμ, μια όμορφη κόρη τό νόθο παιδί τού Μπαρρή που ειχε όρκισθή να μια όμορφη κόρη τό θάνατο τού πατέρα της—κι' έπενέβη να την εκδικηθή για τό θάνατο τού πατέρα της—και με δυό ήμέρες συνεν- σάση. Την συνόδευσε έως τό σπίτι της, και με δυό ήμέρες συνεν- σάση. Την συνόδευσε έως τό σπίτι της, και με δυό ήμέρες συνεν- σάση. Την συνόδευσε έως τό σπίτι της, και με δυό ήμέρες συνεν- σάση.

— Άν κυττάξης θά ιδής ότι όλα τά παράθυρα είναι κλειδωμένα. Άπό ποθ θάμπαινε;

Και χυμογελώντας ή χανούμισσα πρόσθεσε.

— Περισσότερο από σένα, τσοούση μου, ένδιαφερώμα- στε έμεις να μην έτρόπωσε μέσα στο σπίτι. Και σου λέμε, ότι δεν μπήκε.

— Άπό εκείνι που ειχε ειπή ό Πάντος, έν συνδυασμό με αυτά που ισχυριζέτο ή χανούμισσα έβγαίνει τό συμπέρα- σμα ότι ό Μείντάνης δεν ήταν σ' εκείνο τό σπίτι. Άφού ει- χε μπή να σκοτώση, οι ένοικοι θά τόν έπρόδιναν, όποιο- σδήποτε και άν ήταν. Πολύ περισσότερο ή Άϊσέ χανούμ, ή όποια όπως ειχαν μάθει όλοι, ειχε όρκισθή να σκοτώση τόν Μείντάνη, τό δολοφόνο τού πατέρα της.

— Έφυγε! έψιθύρισε ό λοχίας. Και σάν που να πήγε τάχα;

— Δεν ξέρουμε... Μπορεί, άν κυττάξετε πιο κάτω να τόν συναντήσετε.

— Έχεις δίκιο... Άμπάρωσε την πόρτα χανούμισσα και μην βγής, δι τι κι' άν άκούσης.

— Η Άϊσέ έκλεισε. Ο λοχίας γύρισε να ειπή κάτι στον Πάντον, αλλά δεν τόν βρήκε πουθενά.

— Πού είναι ό καταδότης; έρώτησε.

Κανείς δεν ήταν εις θέσιν να τού δώση απάντηση. Ο Πάντος ειχε έξαφανισθή.

— Ο λοχίας έκανε μορφασμό δυσαρρεσκείας.

— Έφυγε! έμυρμούμισε. Μα γιατί;

— Ρώτησε τούς στρατιώτες του και πάλι, άν τούς ειχε ειπή τίποτε, ή άν ειχαν καμιά ύποψια. Άλλά κανείς δεν ήξερε τίποτε.

— Για στάσου! ειπεν ό λοχίας. Μπορεί να κατάλαβε πως έκανε λάθος στο σπίτι και να πάη να ιδή που πρέπει να τόν γυρέψουμε...

— Έτοποθέτησε φρουρούς σ' όλο τό δρόμο, απέκλεισε τας παρόδους κι' άρχισε να προσέχη όλα τά σπίτια που τού

μα τι όνομα ειπε.

— Και τι έγινε;

— Τού ειπαμε ότι δεν κά- θεται έδω καμιά τέτοια γυ- ναίκα, κι' έφυγε. Έπειδή φο- βηθήκαμε, κλειδώσαμε τις πόρτες και γι' αυτό άργήσα- με ν' άνοίξουμε.

— Έφυγε! έψιθύρισε ό λο- χίας Είσαι βέβαιη, χανούμ, πως ειπες;

— Και πρaxeίμαι μάλιστα.

— Φοβάσαι, χανούμισσα, ότι ό άνθρωπος αυτός προ- σποιήθηκε ότι έφυγε άλλ' έ- μινε. Και δεν είναι καθόλου παράξενο να τρώπωσε μέσα στο σπίτι και να κρύφτηκε πουθενά. Γι' αυτό θά μπώ μέ- σα και θά ψάξω.

Χωρίς να δείξη ανησυχία ή νεαρή χανούμισσα, έγέλα- σε δυνατά.

— Δεν πέρασε την πόρτα! άπήντησε. Στάθηκε εκεί που στέκεσαι και σ' ό. Όταν έφευ- γε, ή κυρά τού σπιτιού τόν συ- νώδεψε έως την αλύπορτα.

— Όταν βγήκε την μαγδάλωσε.

— Όταν αυτή ήλθε έδω όπου την έπερίμενα εγώ, έκλειδώ- σα την πόρτα κι' άνεβήκαμε άπάνω. Μπορούσε λοιπόν να μπη;

— Άν είναι έτσι, βέβαια δεν μπορούσε να μπη από την πόρτα. Μα άν σκαρφάλω- σε από κάποιον παράθυρο;

— Άν κυττάξης θά ιδής ότι όλα τά παράθυρα είναι κλειδωμένα. Άπό ποθ θάμπαινε;

Και χυμογελώντας ή χανούμισσα πρόσθεσε.

— Περισσότερο από σένα, τσοούση μου, ένδιαφερώμα- στε έμεις να μην έτρόπωσε μέσα στο σπίτι. Και σου λέμε, ότι δεν μπήκε.

— Άπό εκείνι που ειχε ειπή ό Πάντος, έν συνδυασμό με αυτά που ισχυριζέτο ή χανούμισσα έβγαίνει τό συμπέρα- σμα ότι ό Μείντάνης δεν ήταν σ' εκείνο τό σπίτι. Άφού ει- χε μπή να σκοτώση, οι ένοικοι θά τόν έπρόδιναν, όποιο- σδήποτε και άν ήταν. Πολύ περισσότερο ή Άϊσέ χανούμ, ή όποια όπως ειχαν μάθει όλοι, ειχε όρκισθή να σκοτώση τόν Μείντάνη, τό δολοφόνο τού πατέρα της.

— Έφυγε! έψιθύρισε ό λοχίας. Και σάν που να πήγε τάχα;

— Δεν ξέρουμε... Μπορεί, άν κυττάξετε πιο κάτω να τόν συναντήσετε.

— Έχεις δίκιο... Άμπάρωσε την πόρτα χανούμισσα και μην βγής, δι τι κι' άν άκούσης.

— Η Άϊσέ έκλεισε. Ο λοχίας γύρισε να ειπή κάτι στον Πάντον, αλλά δεν τόν βρήκε πουθενά.

— Πού είναι ό καταδότης; έρώτησε.

Κανείς δεν ήταν εις θέσιν να τού δώση απάντηση. Ο Πάντος ειχε έξαφανισθή.

— Ο λοχίας έκανε μορφασμό δυσαρρεσκείας.

— Έφυγε! έμυρμούμισε. Μα γιατί;

— Ρώτησε τούς στρατιώτες του και πάλι, άν τούς ειχε ειπή τίποτε, ή άν ειχαν καμιά ύποψια. Άλλά κανείς δεν ήξερε τίποτε.

— Για στάσου! ειπεν ό λοχίας. Μπορεί να κατάλαβε πως έκανε λάθος στο σπίτι και να πάη να ιδή που πρέπει να τόν γυρέψουμε...

— Έτοποθέτησε φρουρούς σ' όλο τό δρόμο, απέκλεισε τας παρόδους κι' άρχισε να προσέχη όλα τά σπίτια που τού

έφαίνοντο ύποπτα.

Μάταια όμως έπερίμενε να γυρίση ό Πάντος. Ο προδό- της ειχε έξαφανισθή κι' αυτό τόν έκανε ν' άδημονή.

Λίγο άργότερα κατέφθασε και μια πολυάριθμη όμας στρατιωτών που την ειχε στείλει ό Όσμάν βέης, κι' ό λο- χίας κατώρθωσε έτσι ν' άποκλείση καλά όλόκληρο τό τε- τράγωνο.

— Άν δεν έφυγε άκόμη από δ'ω, σκέφθηκε, θά τόν πιά- σουμε.

Διήρесе τούς άνδρες του εις όμάδες, και τούς διέταξε να μπαίνουν σ' όλα τά σπίτια και να ψάχνουν με κάθε προσοχή, μέχρις ότου τόν βρούν. Δεν παρέλειψε να τούς

συστήση να συλλάβουν και τόν καταδότην, άν τυχόν τόν συναν- τούσαν.

— Κι' όταν τούς έδωσε όλες τις οδηγίες που έχρειάζοντο, οι διά- φορες όμάδες έπέδοθησαν εις την έρευνάν τους.

Έν τώ μεταξύ έστειλαν να ζητήσουν κι' άλλες άκόμη ενισχύ- σεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΝ

— Όταν ή Άϊσέ χανούμ βεβαι- ώθηκε ότι ό λοχίας άπομακρόνθη από τό σπίτι της μητέρας της, ξανα ανέβηκε τις σκάλες και πήγε στο δωμάτιο όπου ειχε κρύψει τόν Μείντάνη.

— Έλα, τού ειπε. Έφυγαν.

— Είσαι βέβαιη;

— Έντελώς.

— Καθόλου δεν πρέπει νάσαι βέβαιη. Ποθ ξέρεις άν δε προ- σποιήθηκαν ότι έφυγαν για να ξεγελασθώ και να βγώ να με πι- άσουν;

— Δυστυχία μου. Άν έτσι ει- ναι, θά ξαναγυρίσουν.

— Και βέβαια, θά ξαναγυρί- σουν... Και γι' αυτό, θά λάβω τά μέτρα μου.

— Έγώ θά στείλω να μάθω. Είπε ή Άϊσέ. Και θά ιδούμε...

— Όχι! Γιατί τότε θά ύπο- πτευθούν περισσότερο.

— Τι θά κάνουμε τότε;

— Θά προσέχουμε μήπως ξαναπηδήσουν την μάντρα.

Κλειδώσατε την αλύπορτα.

— Ναι! Έπλησε την πόρτα. Και μ' όλα αυτά που μου λές, εγώ ειμαι βέβαιη ότι δεν πρόκειται να ξαναρθούν.

Η ψυχοκόρη των έτοποθε- τήθη στο χαγιάτι, πίσω από τις γλάστρες. Η Μάρω άνέ- λαβε να φυλάη προς τό πίσω μέρος τού σπιτιού, αυτοί στα θηκαν κοντά στο παράθυρο κι' από τό άκάλυπτο μέρος που άφηναν οι κουρτίνες πα- ρατηρούσαν κι' αυτοί προς την αλύπορτα.

Άκουγαν έναν έλαφρό θόρυβο και φωνές από καιρού εις καιρόν, αλλά δεν μπορού- σαν να καταλάβουν τί συνέ-βαινε.

— Φαίνεται, ειπε ή Άϊσέ, ότι ψάχνουν να βρούν σ' άλλ- λα σπίτια.

— Έτσι νομίζω κι' εγώ. Κι' όταν δεν τό κατορθώ- σουν...

— Μην βάζεις κακές ιδέ- ες με τό νού σου.

— Και ύστερα από όλιγό-

στιγμο σιγή επανέλαβε.

— Άς μιλήσουμε τώρα για μάς. Διηγήσου μου τη ζωή σου. Πές μου τι κάνεις που βρίσκεσαι και κάθε τι που πρέπει να ξέρω.

— Έλσ, αγαπημένη άδελφούλη μου, πές μου ποθ θά μπορώ να σ' εύρω κάθε φορά που θά σε χρεια- σθώ. Μιλήσέ μου για σένα, μιλά μου αδιάκοπα, έως τότε που θά φύγουν όλοι από τό δρόμο και θά μπορέσης να βγής και σ' από δ'ω.

— Έφερε καθίσματα κι' έκάθισαν κι' οι δυό κοντά στο πα- ράθυρο, για να μπορούν να κυττάζουν στον κήπο και να προσέχουν μήπως ξανάλθουν οι διώκται του.

— Τώρα ή Άϊσέ χανούμ, δεν θυμότανε ούτε τη διαφο- ρά της θρησκείας των, ούτε τόν όρκο που ειχε κάνει, ούτε τό σκο- τισμό τού πατέρα της.

— Η σκέψις ότι ειχε ένα τέτοιο λεβέντη άδελφό, μαζί με την ύ- περηφάνεια, της ειχε προκαλέσει και μια χαρά τόσο μεγάλη, ώστε να αισθάνεται την επιθυμία να τόν πάρη στην άγκαλιά της και να τόν σπλήγγ αδιάκοπα, γεμι- ζοντάς τον με άτέλειωτα φι- λιά.

Ο Μείντάνης πραγματικά, άρ- χισε να της διηγείται την ζωήν που περνούσε. Τούς κινδύνους, τούς πολέμους του, τις επιδρο- μές που κανε, την αδιάκοπη πάλη προς τούς Τούρκους.

— Τόν πατέρα μου, ρώτησε σε μια στιγμή ή χανούμισσα τον έσκότωσες γιατί σου πήρε κά- ποια Δάφνη. Τι ήταν ή Δάφνη αυ- τή; Φιλενάδα σου;

— Στην έρώτηση αυτή, ό Μείντά- νης συναφουώθη! Και ύστερα ά- πό σιγή άρκετης ώρας άπήν- τησε.

— Όχι!

— Συγγενής σου μήπως;

— Νέος δισταγμός.

— Ούτε! Ξανάειπε και πάλι.

— Ήταν μια παιδική μου φιλε- νάδα, άδελφή πιστού μου φί- λου.

— Φίλου σου... Παιδική φιλε- νάδα σου...

Χαμογέλασε ή Άϊσέ αλλά δεν επέμεινε περισσότερο. Και έξα-

κολούθησε να τού γυρεύει πληροφορίες για τό άτόμό του και να προσπαθή να τού άποσπάση την ύπόσχεση ότι στο μέλλον θά έρχότανε να την βλέπη συχνά.

Μιλώντας έπρόσεχαν πάντοτε κάτω. Άπό λίγες στιγμές ό θόρυβος στον δρόμο έμεγάλωνε.

Τώρα έβλεπαν ν' άνοίγουν παράθυρα και να προβάλλουν από αυτά τρομαγμένες μορ- φές, πράγμα που τούς έδωκε να έννοήσουν ότι ή έρευνα έξακολουθούσε μ' όλες τις τραγικές συνέπειές της. Γι- ατί, σε κάθε τέτοια περίστα- ση, οι Τούρκοι προέβαιναν σε κάθε είδους βιαιοπραγία και δεν έφείδοντο ούδενός.

Και συζητούσαν άκόμη, όταν έξαφνα στην πόρτα τού κήπου άκούσαν δυνατά κτυ- πήματα.

— Ο Μείντάνης έτινάχθηκε όρθιος.

— Να εκείνο που φοβώ- μουν! έψιθύρισε.

— Λές να είναι στρατι- ώτες;

— Και τι άλλο μπορούσε να είναι;

(Άκολουθεί)

Της έπληξε τό χέρι και τό φιλούσε

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Σελίδες και άλλων διακεκριμένων Έλλήνων λογοτεχνών.

Έκλεκτά διηγήματα της παγκοσμίου λογοτε- χνίας—Σατυρικές σελίδες—Ευθυμογραφήματα

Διασκεδαστικά παιχνίδια

Πρακτική έγκυκλοπαιδεία

Άκτουαλιτέ διάφορες

Και τό θαυμάσιο μουσικό κομμάτι

του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΜΑΤΙΑ ΓΑΛΑΝΑ

(ταγκό)

(Άκολουθεί)

—Ένας πυγμάχος μειώνει το σωματικό του βάρος κατά 1 1/2—2 κιλά αφού λάβει μέροσ'ένα μάτς 15 «γύρων». Ένιστε ή απόφλεια αυτή είναι μεγαλυτέρα αν ο πυγμάχος δείξει περισσοτέραν αποφασιστικότητα και επιμονήν κατά την συνάντησιν.

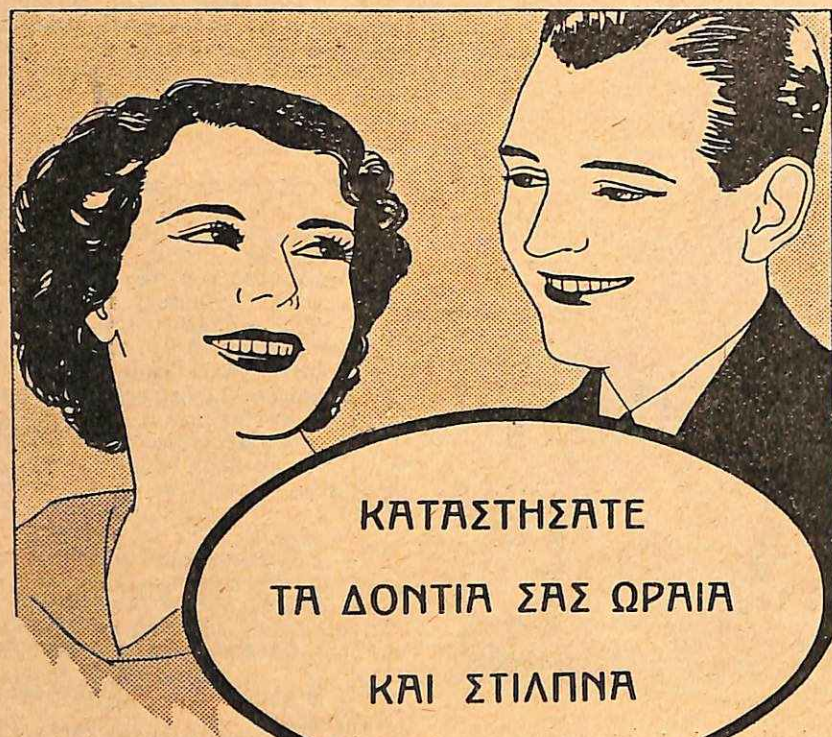
—Το ψεύδιμα δηλ. ή βραδυγλωσσία δέν προέρχεται από φυσικό έλάττωμα. Η αίτία του είναι μάλλον ψυχολογική. Ίσως ο φόβος μήπως φανή κατώτερος απέναντι ενός άλλου κτλ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Γνωρίζετε πώς υπάρχουν και πουλιά μέ... γκαρσονιέρες; Ακριβώς έδω πρόκειται για ένα πουλί της Αυστραλίας που έκτός από τη φωνή που έναποθέτει και μεγαλώνει τούς νεοσσούς του, χτίζει και μιάν άλλη φωνή πολύ κομψή, πραγματική γκαρσονιέρα, που περνά τόν καιρό του φλερτάροντας με

τις ώραίες φίλες του!

—Οί δι' έμπρησμού πυρκαϊές είναι τόσο συνήθεις στις Ήνωμένες Πολιτείες που σύμφωνα με μιά στατιστική καλούνται ανά 15 λεπτά της ώρας κι' από ένα σπλί ή ένα οποιοδήποτε κτίριο. Οί έμπρηστοι τιμωρούνται παραδειγματικώς. Είς ξέη Πολιτείες έφρμόζεται ή ποιή τοθ θανάτου, σε άλλες 14 ισόβια δεσμά ή το έλάχιστον με είκοσαετή ειρκτήν.

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ

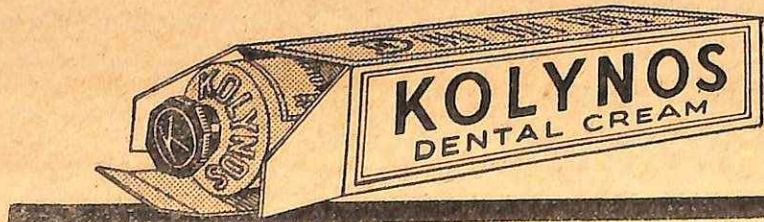
Μία άντισηπτική Όδοντόκρεμα ή όποία αφαιρεί τας κηλίδας και ξαναδίδει ένα χρωματισμόν και μίαν λευκότητα φυσικήν.

Εάν τά δόντια σας είνε τόσοσν κηλιδωμένα, τόσοσν κιτρινισμένα, και τόσοσν αποχρωματισμένα, ώστε νά ντρέπεσθε νά χαμογελάσετε, τότε καθαρίσατέ τα με την άντισηπτικήν κρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ. Χρησιμοποίητε αυτήν πρωί και βράδυ όπως και κάθε άλλην όδοντόκρεμαν, αλλά με την έξής ΔΙΑΦΟΡΑΝ: μή θέτετε παρά μίαν μικράν ποσότητα επί ξηράς ψήκρας. Εύθύς ή άντισηπτική κρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ σχηματίζει άφρόν, και

εισδύει εις τας έλαχίστας σχισμάς. Μέσα εις τό στόμα σας χιλιάδες από επικίνδυνα μικρόβια, αίτία τών κηλίδων, τοϋ αποχρωματισμού και τής σήφews, θά καταστραφούν και θά έξαλειφθούν. Έντὸς όλίγου τά δόντια σας θά γίνουν ώραία και στιλπνά θά αισθανθήτε τό στόμα σας καθαρό και δροσερό.

Χρησιμοποιήσατε χωρίς νά βραδύνετε την ΚΟΛΥΝΟΣ. Θά εκπλαγήτε από τό αποτέλεσμα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Παρά τόν άνεμον
και τήν υγρασία...

Ή βιομηχανία Λ. Τ. Πιέρ δέν θά έλانسάριζε μίαν νέαν πούδρα, εάν δέν ήτο βεβαία ότι πρόκειται περί πραγματικώς πούδρας νέας.

Αυτήν την χροιάν, την μάτ και λεπτήν, διαφανή και δροσεράν, που άναι την καλλονήν, μόνον ή πούδρα Ματιτέ μπορεί σήμερα νά την δώση και νά την διατηρήση παρά την διανοήν, την υγρασίαν, τόν άνεμον, διότι ή Ματιτέ δέν περιέχει τάλκ.

• ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
ΜΑΤΙΤΕ.

ΗΡΩ Ι. ΝΑΚΟΥ
Μοδίστα Γυναικείων Φορεμάτων

Ειδικότης Ταγέρ, Μαντώ.
Μεσοσηνίας 19 (Άμπελόκηποι)
Τηλέφωνον 29-803
ΑΘΗΝΑΙ

Έπισκέψεις κατ' οίκον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες άναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τόν Δερματολόγον πρέπει νά έχουν υπ' όψιν τους τά έξής: 1) Νά αναφέρουν πόσων ετών είναι, εάν είναι άγαμοί, τι ζωήν κάνουν και νά περιγράφουν σαφώς και λεπτομερώς την πάθησιν των. 2) Όταν αί ερωτήσεις υπερβαίνουν τās δύο πρέπει νά έσωκλείουν πεντάδραχμο γραμματόσημο, και 3) Ό αν ζητούν ιδιαίτεραν απάντησιν δι' επιστολής πρέπει νά έσωκλείουν γραμματόσημο 50 δραχμών.

«ΔΑΦΝΗΝ ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΑ». Σπάρτην. Θά πλένεσθε πρωί και βράδυ με σαπούνι λευκό τύπου Μασσαλίας και με νερό κρύο. Τό βράδυ δέ άφροϋ πλυθήτε και σκουπισθήτε θά αλείφετε τό πρόσωπό σας με την κάτωδι κρέμαν:

Camphre	0.30 gr.
Acide Salicylique	0.20 >
Amidon	2 >
Soufre precipite	1 >
Lanoline	8 >
Vaseline	8 >

Γιά νά επιτύχετε έξ άλλου τό χρώμα που επιθυμείτε στα μαλλιά σας φάρμακον ειδικόν δέν υπάρχει, όλα δέ τά διατυμπανιζόμενα ως τοιαύτα είνε επιβλαβή διά τόν οργανισμόν και όφέλιμα μόνον διά τις τσέπες τών εφευρετών των. Τό μόνον που θά μπορούσατε νά μάμετε χωρίς κανένα κίνδυνον διά την υγείαν σας και με έλπίδας επιτυχίας είναι νά λούζεσθε συχνά με χαμομηλόνερο.

«ΑΓΚΑΘΑΚΙ». Χίον.—Δέν δίδω ποτέ συνταγάς διά βαφές τριχών διότι όλες γενικώς είναι επιβλαβείς εις τόν οργανισμόν. Τό μόνον που θά έμποδίση τό πρόωρο άσπρίσμα είναι μία ειδική άκτινοθεραπεία γινομένη από έμπειρον άκτινολόγον.

«ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΝ». Ένταϋθα.—Θά χρησιμοποιήσετε την κρέμαν Larvenx την όποιαν πωλεί μόνον ή Άποθήκη Καλλυντικών Κάνιγγος 12 όπου και θά σας δώσουν πλήρεις οδηγίας χρήσεως αυτής. Έφ' όσον όμως εισθε και συνάδελφος ευχαρίστως θά σας εξήταζα και προσωπικώς εις την έν λόγω αποθήκην 5—6 μ. μ. Πάντας σας βεβαιώνω, πως θά θεραπευθήτε τελείως από την πάθησιν σας.

«ΝΕΑΡΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ». Καστορίαν.—Άμφιβόλλω εάν εισθε πράγματι «νεαρός» την στιγμήν που μου ζητάτε νά σας δώσω φάρμακον διά νά διατηρήσετε τό πρόσωπό σας και τά χέρια σας λευκά. Έν πάσει περιπτώσει τό φάρμακον τό έχετε πρόχειρο και έντελώς δωρεάν. άρκεί ν' άποφeyετε τόν ήλιον και τόν άέρα, εις τά όποια τώρα εύρίσκεσθε, όπως μου γράφετε, όλην την ήμέραν.

Ό ήλιος όμως και ο άέρας, αγαπητέ μου, είναι ή ζωή και ή υγεία τοϋ άνθρώπου και ειλικρινώς σας συμβουλεύω νά προτιμήσετε νά εισθε όλιγώτερον άσπρος παρά νά χάσετε την υγείαν σας και ένδεχομένως την ζωήν σας.

«ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ». Χαλκίδα.—Έπρεπε άπαραιτήτως νά είχατε πάρη από την άρχήν τοϋ χειμώνος μουρουνέλαιον, διότι άναμφόβως τό αίμα έχει πολύ μεγάλην σημασίαν εις την πάθησιν σας. Και τώρα όμως μπορείτε μέχρι τέλους Άπριλίου εφ' όσον ο καιρός είνε ψυχρός. Έπειδή δέ φοβάσθε τις διάφορες κρέμες που πωλούνται στο έμπορίον και πολύ δικαίως άλλως τε, γι' αυτό στείλετε 75 δραχ. στο Κατάστημα Καλλυντικών της όδοϋ Κάνιγγος 12 διά νά σας άποστείλη την κρέμα Sirene 3 ή όποία γίνεται από άγνότατα υλικά και είναι ειδική διά την ιδιήν σας περίπτωσιν.

«ΕΛΙΣΑΒΕΤ». Άντισσαν.—Θά σας άπαντήσω λεπτομερώς στο έπόμενον τεϋχος. «ΦΡΟΣΩ». Λάρσααν.—Ευχαριστήθηκα πολύ που είδατε όφέλειαν από την κρέμαν που σας έγραψα. Μόλις τελειώσει τό κουτάκι δέν είναι άνάγκη νά πάρετε και δεύτερον καθόσον ή ενεργεία τοϋ πρώτου παραμένει σταθερά τοϋλάχιστον επί δύο έτη. Όταν έθετε στάς Άθήνας νά περάσετε νά σας ιδώ.

«ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΡ...». Πειραιά.—Την κρέμα που σας έγραψα θά την μεταχειρισθήτε επί ένα μήνα συνεχώς. Θά κάνετε με αυτήν μασσάζ κάθε πρωί επί 5 λεπτά της ώρας και θά φροντίσετε νά μην εκτί-

θεσθε επί πολλήν ώραν στον ήλιον κατά τόν μήνα της θεραπείας.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ό Δερματολόγος τοϋ «Πανθέου» θά δέχεται τās άναγνώστριάς τοϋ περιοδικοϋ δωρεάν εκάστην Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον 5—6 μ. μ. εις τό Κατάστημα Καλλυντικών, όδός Κάνιγγος 12, επί τη προσαγωγή δύο εκ τών κατωτέρω δελτίων αποκοπτομένων εκ τών φύλλων τών δύο τελευταίων, προ της ήμέρας της επισκέψεως, εβδομαδών.

Περιοδικόν «Πάνθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον φύλλου 122

Ό διάλογος πριν από τόν περίπατο.

Ναι, αγαπητέ μου φίλε, και όμως ησυχασα... Άλλοτε τό δέρμα μου ήτο τεντωμένο και έγυάλιζε, σαν νά τοϋ είχα περάσει ειδικό βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δέν ηδύνατο νά συγκρατήση την πούδρα και δέν έκαμα άλλο από τοϋ νά πούδραρωμαι συνεχώς.

Σήμερα όμως που χρησιμοποιώ την πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη με υλικά τά όποια, όχι μόνον δέν προκαλδν γυαλάδα, αλλά σχηματίζουν στο δέρμα μίαν επιφάνεια μάτ, έχω πιά ησυχάσει. Καμιά άλλη πούδρα έως σήμερα δέν μου έδωκε τά καλά αποτελέσματα της πούδρας ΡΕΑ.

Ή πούδρα ΡΕΑ, προϊόν της Άρωματοποιίας Cana, εύρίσκεται εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τά καλά Καταστήματα.

—Ο Μαρρά, ένας από τους αρχηγούς της Γαλλικής Επανάστασεως δέν ήταν γάλλος. Ο πατέρας του ήταν έλβετός και η μητέρα του είχε γεννηθί σιή Σαρδηλία.

—Ο πιό θορυβώδης δρόμος του κόσμου βρίσκεται σιή Νέα Υόρκη κι' ακριβώς είναι η διασταύρωσις του Μπρονξγουαίη με την 34ην δόδ και την 6η Λεοφόρο. Πράγματι απ' εκεί περνούν χιλιάδες αυτοκίνητα, τρία τράμ, ένας υπόγειος κι' ένας άλλος εναέριος σιδηρόδρομοι. Ο θόρυβος αυτός προκαλεί απώλεια ακοής στον άνθρωπο κατά 65 οιο. Δηλαδή δυό διαβάτες, που

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

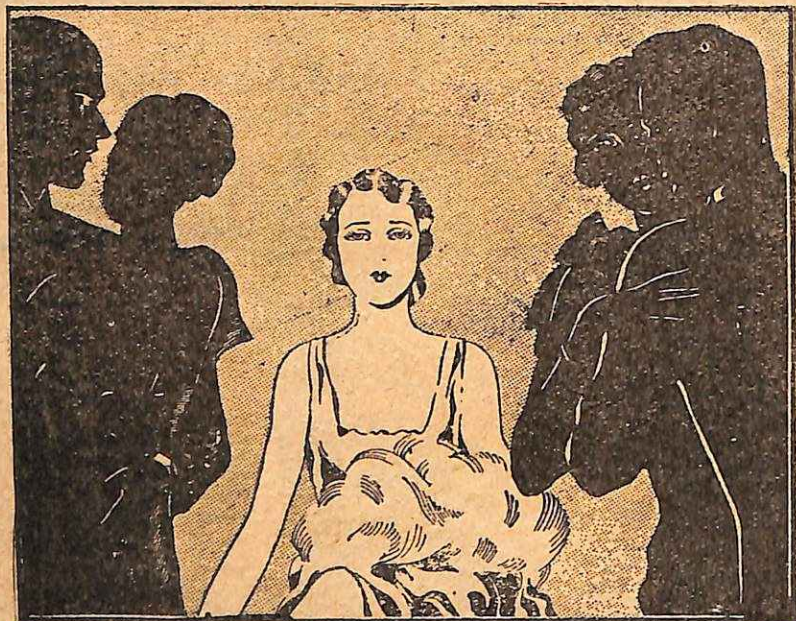
κουβεντιάσουν πρέπει νά φωνάζουν δυνατά για ν' ακουστούν μετξύ των.

—Τά ευαίσθητα λουλούδια όπως π. χ. η μιμόζα, μπορούν όπως και κάθε άνθρωπος, νά ναρκωθούν μεναρκωτικά μέσα. π. χ. με τον αϊθέρα. Τά λουλούδια ούτά, ναρκώνονται ύστερα από είκοσι ή είκοσι πέντε λεπτά της ώρας και πρέπει κανείς νά περιμένη αρκετή ώρα μέχρις ότου επανέλθουν στή φυσική τους κατάσταση.

—Η ταχύτερα άμπωτις και καλύτερη σιόν κόσμο είναι εκείνη του όρους Άγίου Μιχαήλ που ύψώνεται ύπέρ τον Άτλαντικόν ώκεανόν. Τά ύδατα υποχωρούν κατά δώδεκα χιλιόμετρα απόσταση εμφανίζοντα 100 τετραγωνικά χιλιόμετρα εδάφους και κατόπιν επιστρέφουν εις την θέση των με ταχύτητα καλπασμού ίππου!

—Μεταξύ των εκατό ειδών όρνιθων που υπάρχουν στον κόσμο, οι περισσότερες γεννούν λευκά αυγά, ένα ποσοστό αυτών γκριζα και οι όρνιθες μιας περιφέρειας της Νοτίου Αμερικής γεννούν αυγά μπλέ!

Και Ήμην Αξιολύπητη

Δέν εγνωρίζα διατί συχνά δέν με έπρόσεχον. ένώ οι άλλοι νέαι είχαν θαυμαστάς. Όταν μίαν ημέρα ήκουσα την συζήτησιν δύο εκ των φίλων μου:

—Κρίμα νά έχη μύτη γυαλιστή και λιπαρόν πρόσωπον. Θά ήτο άλλως πολύ ωραία.

—Ναί, θά ήθελα πολύ νά της συστήσω την χρήσιν της Mousse de Crème... Η κοινή πούδρα δέν αξίζει τίποτε.

Κάτι μου έλεγε ότι ώμιλούσαν για μένα. Την ίδια μέρα ήρώτησα τον φαρμακοποιό μου τί είναι η Mousse de Crème.

Μου εξήγησε ότι είναι μία κρέμα ανωτέρας ποιότητος κτυπημένη εις πολύ ελαφρόν άφρό σαν πτερό, και ανακατωμένη κατόπιν με την πούδρα. Αφαιρεί όλωσδιόλου την γυαλάδα της μύτης και του προσώπου και κάμνει την πούδρα νά κρατά όλόκληρον την ημέρα παρά την εφίδρωσιν την προερχομένην από τον χορόν και τά σπόρτ. Είναι έ-

κτακτον τονωτικόν διά την επιδερμίδα και επί πλέον τονώνει τους ιστούς χωρίς νά φράξη τους πόρους. Και τώρα, έχω πάντοτε επιδερμίδα γλυκειά, καθαρά και λεπτήν όπου την ζηλεύουν οι δεσποινίδες και την θαυμάζουν οι άνδρες.

Έντός τριών εβδομάδων έχω τρεις προτάσεις γάμου. Καθένας από τους υποψηφίους μου λέγει, ότι εκείνο το όποιον πρό πάντων τον έμάγευσε ήτο το γοητευτικό μου χρώμα.

Σημειώσις: Η Mousse de Crème είναι αναμειγμένη εις την πούδρα Τοκαλόν κατά μίαν μέθοδον παντεταρισμένην.

Κάθε γυναίκα δύναται τώρα νά στολισθί με νέα δροσιά και έκπληκτική ωραιότητα ακόμη εις τάς χειρίστας περιπτώσεις γυαλιστής επιδερμίδος. Δοκιμάσατε την πούδρα Τοκαλόν και δέν θά θελήσετε ποτέ καμμιάν άλλην.

Γεν. Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, δδός Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σε κάθε έποχή—το Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σας παρουσιάζει τά καλύτερα και μοντέρνα ύφάσματα έτσι και διά την χειμερινήν σαιζόν παρέλαβε μεγάλας ποσότητας και πωλεί με μεγάλας εκπτώσεις:

Ητοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπόρ έξοστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Νιτρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εις πλουσίαν συλλογήν καθώς και μεγάλη ποικιλία εις λευκά διά Νυφικάς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο στασίον). Κάλτσα μεταξωτή από δρ. 58—65—80—90—100—125, Ίδιαιτέρως σας συνιστώμεν την λεπτήν και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα ΑΛΜΑ των 195 με δρ. 150 ής όποιας είμεθα Γενικοί Αντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές από δρ. 20—25—40—50— κτλ. Ποός τό συμφέρον σας επισκεφθήτε την Έκθεσιν μας.

Προσοχή ακριβή διεύθυνσιν μας. Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Σωζουπόλεως 27—Τέρμα Άχαρνών

ΑΘΗΝΑΙ

Βελούδινο δέρμα θά αποκτήσετε και σεις με την τακτικήν χρήσιν της κρέμας ήμέρας VANISHING CREAM "ΒΑΝΙΣΙΝΓΚ ΚΡΗΜ," και της νέας πούδρας

“GEORGE,”

Η πούδρα “GEORGE,” λεπτή σαν άχνός λουλουδιού, κατασκευάζεται εις 10 έκλεκτούς χρωματισμούς και είναι διακριτικά άρωματισμένη, ώστε νά έναρμονίζεται με τό άρωμα της προτιμησεώς σας πού φοράτε. Μία ελαφρά επίστρωση τό πρωί και μία άλλη τό άπόγευμα είναι αρκετά διόλην την ήμέραν.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

Κόκκινα λέπια στὰ χείλη.

Γιατί τὸ κραγιὸν σας δὲν στρώνει.

Ενὸς 10 ἡμερῶν

1220 ἐπιστολαὶ μᾶς ἤλθον βεβαιώνονσαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα.

Εἶχαμε ζητήσει ἀπὸ τίς κυρίες, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ κραγιὸν μᾶς, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιὸν ΡΕΑ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ κραγιὸν τοῦ ἐμπορίου, τίς ἱκανοποιεῖ.

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἴδου γιατί τὸ κραγιὸν ΡΕΑ θριαμβεῖ: Τὸ νέον μᾶς σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελείως ἐλαστικόν. Ἡ σύνθεσίς μᾶς ἀνθίσταται ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε στὰ χείλη σας τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, διὰ νὰ μὴ φθάnete εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔχετε κόκκινα λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Canal**, εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ

ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσαι ἐκ φυσικῆς μετάξης Κάλτσαι ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὠρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ

Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιοῦσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPID-DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ελλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρῶτος ὄροφος)

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρὸς

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενῆ

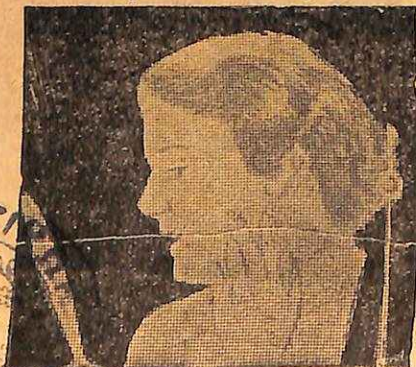
ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

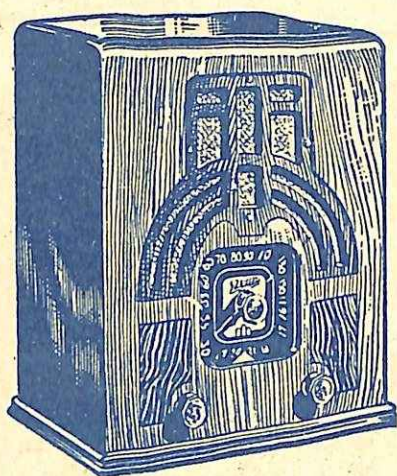
τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 37

24 Μαρτίου 1936

ΔΡΧ. 4.500
ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψεις άνω των 40 σταθμών (187-2000 μέτρα). Με τὰ όνόμα-
 τα τών σταθμών επί τοῦ φωτει-
 νοῦ πίνακος.

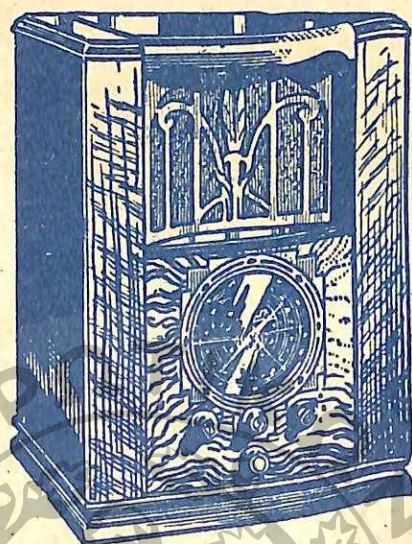
“Όλοι αἱ τελευταῖαι τελειοποιήσεις.--
 Λυχνῖαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ἡ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
 (κατ’ έκλογήν).

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικά ραδιόφωνα
 με κολοσσιαῖον φωτεινόν πίνακα (Magnu-
 vision) 18 έκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
 στόν χρώμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
 ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Όλα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα
 με λεπτοδείκτην ἀπαραίτητον διά τόν
 ἀκριβή προσδιορισμόν τών σταθμών
 βραχέων κυμάτων.

Διά μέρη χωρίς ρεύμα, τελευταίου
 τύπου ραδιόφωνα λειτουργοῦντα ΜΟ-
 ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
 VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψεις όλων τών κυμάτων
 13-2100 μέτρα). Εἰδικῶς κατα-
 σκευασθέν διά τήν Ἑλλάδα καί
 με τὰ όνόματα τών σταθμών
 επί τοῦ φωτεινοῦ πίνακος.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58- Ἀθήναι